

JEFF LINDSAY

DEXTER DÜHÖDT DÉMONAI

„Sötét és ördögi... merész és kiszámíthatatlanul szellemes”

USA Today

„Ilyen vérfagyasztó fordulatok után kinek
Van még szüksége légkondicionálóra?”

Time

„Fordulatos és sötét komédia”

The Miami Herald

„Amikor az ember azt hinné, hogy a sorozatgyilkos regények
már teljesen kiszámíthatóvá és unalmassá váltak, akkor jön
egy olyan szerző, mint Jeff Lindsay, és mindent a feje tetejére állít
Örületesen élvezetes regény”

Chicago Tribune

„Dexter elképesztő figura. Persze nem abban az értelemben,
hogy az ember szívesen hívná meg vacsorára”

Chicago Sun Times

„Emlékezetes regény egy olyan hőssel,
akinek tulajdonképpen örültekházában lenne a helye,
de ki akarna egy ennyire szeretetreméltó fickót bezárni?”

Rocky Mountain News

„Eredeti és magával ragadó... A szereplők csodálatosan vannak
megrajzolva, elsősorban Dexter maga, aki hihetetlenül
szeretnivaló figura. A hobbijával együtt természetesen.”

St. Petersburg Times

Jeff Lindsay: Darkly Dreaming Dexter
Copyright © Jeff Lindsay, 2004

Hungarian translation © Farkas Veronika, 2007

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Jeff Lindsay: Darkly Dreaming Dexter Vintage Books, 2005
Fordította: Farkas Veronika

ISBN: 978 963 711 885 2

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kusztkó Rajmund

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Brenner Péter

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Korrektor: Boncz Éva

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 271197

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
10987654321

Műfaj: Krimi

JEFF LINDSAY
DEXTER DÜHÖDT DÉMONAI

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a könyv nem jöhetett volna létre Einstein és a Presbíter nagyvonalú, lelki és technikai segítsége nélkül. Ők képviselik mindazt, ami jó a miami rendőrökben, és rajtuk keresztül nyerhettem bepillantást abba, hogy milyen lehet ezt a nagyon kemény munkát, még annál is keményebb körülmények között végezni.

Azoknak is szeretnék köszönetet mondani, akik hasznos tanácsokkal láttak el, különösen feleségemnek, Barclayéknak, Julio S.-nek, Dr. A. L. Freundlichnak és feleségének, Manónak, Medvének és Tinkynek.

Örökre lekötelezettje vagyok Jason Kaufmannak, aki bölcsességével és éleslátásával hozzájárult e könyv formálásához.

Köszönet jár Dorisnak is, az Utolsó Nevetés Hölgyének.

És külön köszönöm Nick Ellisonnak, akiben megvan mindaz, ami csak elvétve van meg egy ügynökben.

1. FEJEZET

Hold. Győzedelmes Hold. Kövér, vörösbe hajló telihold, az éjszaka éppoly világos, mint a nappal, a holdfény végigömlik a földön, és gyönyört, gyönyört, gyönyört hoz. A trópusi éjszakák teli torokból érkező hívását is magával hozza, a karod szőrszálai között végigsuhanó szél lágy és vad hangját, a csillagfény tompa jajgatását, a vízről tükröződő holdfény fogcsikorgató üvöltését.

Ezek mind a Kellet szólították. Ó, ezer rejtett hang szimfonikus sikoltása, sírása a belső Szükségnek, az entitásnak, a néma megfigyelőnek, a hideg, csendes dolognak, a nevető harmadiknak, a Holdtáncosnak. Annak az ének, ami nem-én, ami gúnyolódik és kacag, ami éhségével rám tör. Azzal, hogy Szükség van rá. És most már nagyon Szükség van rá, kínoz, kegyetlenül kalkulálva, kínban keményedve kecsegtet kielégüléssel, és készen áll, nagyon erős, pattanásig feszült – ennek ellenére vár és figyel, ezért én is várok és figyelek.

Már hat hete várok és figyelem a papot. A Szükség csipkedett és ingerkedett, arra ösztökélt, hogy találjak valakit, találjam meg a következőt, találjam meg ezt a papot. Már három hete tudom, hogy ő az, ő a soros, a Sötét Utashoz tartozunk mindketten, ő és én. Ezt a három hetet pedig azzal töltöttem, hogy küzdöttem a nyomással, a növekvő Szükséggel, ami úgy tornyosult bennem egyre magasabbra, mint egy hatalmas hullám, ami harsogva fenyegeti a partot, és nem csendesedik, hanem a derült éjszaka órájának minden ütésével csak még jobban felduzzad.

De ez az óvintézkedések ideje is volt, a megbizonyosodás ideje. Nem a pap felől kellett megbizonyosodnom, nem, benne már régen biztos voltam. Ezt az időt arra fordítottam, hogy meggyőződjek arról, rendesen meg lehet csinálni, annak rendje és módja szerint, minden szálát elvarrva, az éleket elvágólag igazítva. Nem kaphattak el, most nem, túl sok időt és energiát fordítottam már arra, hogy működjön, meg arra, hogy megvédjem a boldog kis világomat.

És túlságosan élveztem ahhoz, hogy abbahagyjam.

Így hát mindig óvatos voltam. Mindig alapos. Mindig előre gondolkodtam, hogy jól süljenek el a dolgok. És amikor jól sülték el, akkor sem sajnáltam az időt a túlbiztosításra. Ez volt Harry útja, áldja meg érte az Isten őt, azt az előrelátó, tökéletes rendőrt, a nevelőapámat. Mindig menj biztosra, légy óvatos, légy precíz, mondta; és már egy hete biztos vagyok benne, hogy minden annyira Harry-szerű, amennyire csak lehet. És amikor ma este hazaindultam a munkából, tudtam, hogy ez az. Ma van az Éjszakája. Benne volt a levegőben. Ma éjjel meg fog történni, meg kell történnie. Ahogy megtörtént már korábban is. Ahogy meg fog történni újra és újra.

És ma éjjel a pappal fog megtörténni.

Egyébként Donovan atyának hívják. Zenét tanít a St. Anthony árvaház növendékeinek a floridai Homesteadben. A gyerekek szeretik. És természetesen ő is szereti a gyerekeket, ó, nagyon is. Az egész életét rájuk áldozta. Megtanult spanyolul, és a kreol nyelvjárást is elsajátította. Megismerkedett a zenéjükkel. Csakis a gyerekek miatt. Mindent, amit tett, a gyerekekért tette.

Mindent.

Figyeltem őt ma éjjel, ahogy már annyi éjszakán keresztül tettem. Néztem, ahogy megállt az árvaház kapujában, hogy pár szót váltson egy fiatal fekete kislánnyal, aki utána jött. A gyerek kicsi volt, nem lehetett több nyolcévesnél, de ahhoz képest is alulfejlett. A pap leült a lépcsőre, és öt percig beszélgetett vele. A kislány is leült, időnként felugrált. Nevettek. A kislány nekidőlt. A pap megsimogatta a haját. Egy apáca jött ki, és egy pillanatig csak nézte őket, mielőtt megszólalt volna. Azután elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét. A kislány a paphoz nyomta a fejét. Donovan atya megölelte, felállt, és egy puszival búcsúzott tőle. Az apáca elnevette magát, és mondott valamit Donovan atyának. Ő válaszolt.

Majd elindult az autója felé. Végre! Megfeszültem, készen arra, hogy lecsapjak, majd...

Még nem. Egy takarító cég furgonja parkolt öt méterre a bejárattól. Amikor Donovan atya mellé ért, kinyílt az oldalsó ajtaja. Egy férfi hajolt ki belőle, cigarettafüstöt fújva, és köszönt a papnak, aki a furgonnak támaszkodva váltott vele pár szót.

Szerencse. Megint a szerencse. Mindig szerencsém volt ezeken az Éjszakákon. Nem láttam a férfit, és nem is gondoltam, hogy van valaki az autóban. De ő megláthatott volna. Ha nincsen Szerencsém.

Mély levegőt vettem. Lassan és egyenletesen engedtem ki, jéghidegen. Ez csak egy kis dolog volt. Nem került el a figyelmemet semmi más. Ezzel együtt jól csináltam, úgy, ahogy kellett. Rendben fog menni.

Most.

Donovan atya megint elindult az autója felé. Egyszer csak megfordult, és kiáltott valamit. A takarító intett neki az árvaház bejáratától, majd elnyomta a cigarettáját, és eltűnt az épületben. Elment.

Szerencse. Már megint a Szerencse.

Donovan atya előkotorta a slusszkulcsát, kinyitotta az ajtót, és beült az autójába. Hallottam, ahogy a helyére dugja a kulcsot. Hallottam, hogy beindul a motor. Aztán...

MOST.

Felemelkedtem a hátsó ülésen, és a nyaka köré csúsztattam a hurkot. Egy gyors, olajozott, precíz mozdulat, és a harminc kilóra hitelesített horgász-zsinór szorosra feszül. A pap egy kicsit megrándult ijedtében, és ennyi.

– Mostantól én rendelkezem ön felett – mondtam, mire oly tökéletes-

séggel – mintha korábban már gyakorolta volna – dermedt mozdulatlaná, hogy arra gondoltam: talán hallja a másik hangot, a fejemben lévő nevető harmadik hangját.

– Pontosan azt kell tennie, amit mondok – közöltem vele. Gurgulázva benne szakadt a levegő, és ránézett a visszapillantóra. Az arcom már ott várta, a fehér selyemmaszkban, amiből csak a szemem látszott ki.

– Megértette? – kérdeztem. Amikor megszólaltam, a selyem hullámzott a szám előtt.

Donovan atya nem válaszolt. Meredten nézett a szemembe. Megrántottam a hurkot.

– Megértette? – ismételtem meg egy kicsit finomabban.

Ezúttal bólintott. Egyik kezével tétovázva odakapott a hurokhoz, mint aki nem biztos benne, mi fog történni, ha megpróbálja meglazítani. Az arca lilulni kezdett.

Meglazítottam a hurkot.

– Viselkedjen jól – mondtam –, és akkor tovább él.

Mélyet lélegzett. Hallottam, ahogy a levegő végigszáguld a torkán. Köhögött, majd megint zihált. De mozdulatlan maradt, és nem próbált elmenekülni.

Ez nagyon jó volt így.

Elindultunk. Donovan atya követte az utasításaimat, nem trükközött, nem hezitált. Délnek tartottunk Florida Cityn keresztül, a Card Sound utat választva. Láttam, hogy az útvonaltól ideges lett, de nem tiltakozott. Nem próbált beszélgetni. Mindkét elfehéredett, görcsös kezét a kormányon tartotta, a bőre megfeszült az ujjpercein. Ez is nagyon jó volt.

Még öt percig mentünk dél felé, csendben, hacsak nem számítjuk a kerekek és a szél énekét, a hatalmas Holdat felettünk, ami harsogó dalra fakasztotta ereimben a vért, és a bennem lévő körültekintő megfigyelőt, aki halkán nevetett az éjszaka erőteljes szívdobbanásai közepette.

– Itt kanyarodjon be – szoltam végül.

A pap elkapta a tekintetemet a tükörben. A pánik már-már túlcsoordult a szemében, készen arra, hogy végigömölgjön az arcán, egészen a szólásra nyíló ajkaiig, de...

– Kanyarodjon be! – utasítottam, mire bekanyarodott. Magába rogyott, mintha végig erre számított volna, mintha már időtlen idők óta ezt várná, és bekanyarodott.

A keskeny földutat alig lehetett észrevenni. Szinte csak az emlékeire támaszkodhatott az ember, ha meg akarta találni. De én emlékeztem. Már jártam erre korábban is. A kis út négy kilométer hosszú volt, háromszor kanyarodott el a kaszálók és a fák között futva, végigszaladt egy kis csatorna mentén, bele a mocsárba, majd ki egy tisztásra.

Ötven évvel ezelőtt valaki épített ide egy házat. Nagy része még mindig

ép volt. Állapotához képest tekintélyes méretekkel rendelkezett. Három szoba és a fél tető még megvolt, de a ház évek óta teljesen elhagyatottan állt.

Kivéve a régi veteményest a ház mellett. Úgy tűnt, valaki nem is olyan régen felásta.

– Állítsa meg az autót – mondtam, amikor a fényszórók megvilágították az omladozó házat.

Donovan atya kapkodva engedelmeskedett. A félelem zárta most a testébe, a tagjai és a gondolatai megmerevedtek.

– Állítsa le a motort! – utasítottam. Megtette. Hirtelen nagy csend lett.

Egy kis termetű valami felcsipogott az egyik fán. A szél megzörgette a fűszálakat. Ezt még mélyebb csend követte, annyira mély, hogy majdnem elnyomta a titkos énemben dübörgő éjszakai muzsikát is.

– Szálljon ki! – szólítottam fel.

Donovan atya nem mozdult. Nem vette le a szemét a veteményesről.

Hét kis földhányás volt a kertben. A kupacok nagyon sötétnek tűntek a holdfényben. Donovan atya valószínűleg még sötétebbnek látta őket. És mégsem mozdult meg.

Rántottam egyet a kötélén, erősebbet, mint amit túlélhetőnek gondolt volna, erősebbet, mint amekkorára számított. A háta ívbe hajlott az üléstámla felett, az ütőerek kidudorodtak a halántékán, és azt hitte, meg fog halni.

De nem halt meg. Még nem. Ami azt illeti, még egy jó ideig nem is terveztem, hogy meghaljon.

Kirúgtam a kocsii ajtaját, és kihúztam őt is magam után, csak hogy érezze az erőmet. Lerogyott a homokos kocsiuúra, és úgy vonaglott, mint egy sebzett kígyó. A Sötét Utas nevetett és imádta a helyzetet, én meg játszottam a szerepemet tovább. Az egyik bakancsom Donovan atya mellkasára nehezedett, és leszorította a hurkot.

– Most meg fog hallgatni, és azt teszi, amit mondok – mondtam. – Muszáj. – Lehajoltam, és finoman meglazítottam a hurkot. – Ezt tudnia kell. Fontos – tettem hozzá.

Megértette. A vértől és fájdalomtól lüktető szeme, melyből könnyek csorogtak az arcára, hirtelen megtelt belátással, amikor rátalált a tekintetemre, és felfedezte benne mindazon dolgokat, amelyeknek meg kell majd történniük vele. Megértette. És tudta, milyen fontos, hogy mindent jól csináljon. Most kezdte el tudni.

– Keljen fel – szóltam rá.

Lassan, nagyon lassan, a szemét le nem véve rólam, Donovan atya felállt. Egy darabig úgy maradtunk, a tekintetünk összekapcsolódott – mintha egy személlyé váltunk volna, azonos szükségletekkel –, majd megremegett. A keze elindult az arca felé, majd félúton visszahullt.

– A házba – mondtam, ő, milyen lágyan. A házban már minden készen állt.

Donovan atya tekintete a földre vándorolt. Újból megpróbált rám nézni, de nem tudott. A ház felé fordult, de amikor ismét meglátta a sötét halmokat a kertben, megállt. Rám akart nézni, de most, hogy megint látta azokat a hold-sütötte fekete földkupacokat, nem volt rá képes.

Elindult a ház felé, én meg tartottam a pórázt. Engedelmesen lépkedett, lehajtott fejjel, készséges, jó magaviseletű áldozatként. Fellépdelt a megviselt lépcsőfokokon, mind az ötön, keresztül a keskeny verandán, egyenesen a csukott bejárati ajtóhoz. Ott megállt. Nem nézett fel. Nem nézett rám.

– Be az ajtón – utasítottam a lágyabbik parancsoló hangomon. Donovan atya megremegett.

– Most menjen be az ajtón – ismételtem meg. De képtelen volt rá.

Áthajoltam felette, és benyomtam az ajtót. Lábbal löktem be a papot. Megbotlott, majd visszanyerte az egyensúlyát, és megállt a bejáratnál, szorosan összezárt szemmel.

Becsuktam az ajtót. Bekapcsoltam az elemlámpát, ami ott volt, ahol hagytam, mellettünk a padlón.

– Nézze – suttogtam.

Donovan atya lassan, óvatosan kinyitotta az egyik szemét.

Megmerevedett.

Számára megállt az idő.

– Ne! – mondta.

– De igen – válaszoltam.

– Ó, ne! – ismételte meg.

– Ó, de – feleltem neki.

– NEEEE! – üvöltötte.

Rántottam egyet a kötélén. Az üvöltést elvágták, a pap térdre rogyott. Egy nedves, elcsukló nyüszögés jött ki a torkán, és eltakarta az arcát.

– De igen – erősítettem meg. – Micsoda mocskok, ugye?

Az egész arcával csukta le a szemét. Nem bírt odanézni, most nem, így nem. Nem hibáztattam, tényleg nem lehetett, valóban mocskos volt az egész. Azóta zavart folyamatosan a tudat, amióta csak elrendeztem ott a dolgokat. De látnia kellett. Muszáj volt. Nem csak miattam. Nem csak a Sötét Utas miatt. Miatta. Látnia kellett. De nem nézett oda.

– Nyissa ki a szemét, Donovan atya! – szoltam rá.

– Kérem – nyöszörgött. Nagyon felidegesített – pedig nem lett volna szabad hagynom, hogy áttörjön jéghideg önuralmamon –, ahogy ott szükölt a padlón elrendezett mocskok előtt, úgyhogy kirúgtam alóla a lábát. Ráneheztem a kötéltre, a jobb kezemmel hátulról elkaptam a nyakát, és belevertem az arcát a koszos, megvetemedett padlódeszkákba. Ott maradt egy kis vér, és ez még inkább feldühített.

– Nyissa ki – mondtam. – Nyissa ki a szemét. MOST nyissa ki! Nézze. – Elkaptam a haját, és hátrahúztam a fejét. – Tegye, amit mondok. Nézzon

oda, vagy levágom a szemhéjait.

Nagyon meggyőző voltam, úgyhogy megtette. Engedelmeskedett. Odanézett.

Sok munkába került, hogy minden olyan legyen, amilyennek lennie kell, de hozott anyagból kellett dolgoznom. Nem sikerült volna, ha nem lettek volna már ott elég ideje ahhoz, hogy minden kiszáradjon, de még így is nagyon piszkosak voltak. A piszok legnagyobb részét sikerült leszednem, de néhány test már olyan régen volt a kertben, hogy nem lehetett megállapítani, hol végződik a tetem és hol kezdődik a piszok. Ami azt illeti, ha jobban belegondolunk, ezt soha nem lehet biztosra venni. Annyira mocskos...

Heten voltak, hét kicsi test, hét nagyon piszkos kis árva kiterítve a tiszta és vízhatlan gumi zuhanyozófüggönyökön. Hét egyenes vonal, mindegyik a szoba túlsó vége felé mutatva.

Donovan atyára mutattak. Hogy tudja.

Nemsokára csatlakozik hozzájuk.

– Üdvöz légy Mária, malasztal teljes... – kezdte. Rántottam egyet a kötélén.

– Ezt hagyja abba, atyám. Nem ennek van most itt az ideje. Most az igazság pillanata jött el.

– Kérem – csuklott fel.

– Igen, könyörögjön. Ez jó. Sokkal jobb. – Megint megrántottam. – Azt mondja, ennyi, atyám? Hét test? Ők könyörögtek? – Nem volt mondanivalója. – Azt mondja, ez minden? Csak heten voltak? Megtaláltam az összeset?

– Ó, Istenem – nyögte ki fájdalommal, amit jó volt hallani.

– És a többi város, atyám? Fayetteville? Szeretne Fayetteville-ről mesélni? – felzokogott, de nem mondott semmit. – És mi a helyzet East Orange-dzsallal? Ott három volt? Vagy kifejejtetem volna egyet? Nem könnyű számon tartani. Négy volt East Orange-ban, Atyám?

Donovan atya megpróbált sikoltani. Ugyan egy klasszikus sikolyhoz már nem volt elég szufla a torkában, de érezhetően a szívéből jött a kiáltás, ami kárpótolt a technikai hiányosságokért. Utána az arcára borult, én meg hagytam nyöszörögni egy darabig, mielőtt felhúztam és talpra állítottam volna. Nem állt biztosan a lábán, és elvesztette maga felett az uralmat. A hólyagja elengedett, és nyál csorgott az állán.

– Kérem – nyögte. – Nem tudtam uralkodni magamon. Egyszerűen nem voltam rá képes. Kérem, meg kell értenie...

– Megértem, atyám – mondtam, és volt valami a hangomban, most már a Sötét Utas hangjában, amitől megfagyott. Lassan felemelte a fejét, hogy az arcába nézzen, és amit a szememben látott, attól megmerevedett. – Pontosan értem – folytattam, odahajolva az arcához, amelyen szinte megfagytak az izzadságcseppek. – Az a helyzet – fejeztem be –, hogy én sem tudok uralkodni magamon.

Nagyon közel voltunk egymáshoz, szinte hozzáértem, és hirtelen elegendő lett a mocskosságából. Megrántottam a hurkot, és megint kirúgtam alóla a lábát. Donovan atya elterült a padlón.

– De pont gyerekekkel? – kérdeztem. – Soha nem tudnám gyerekekkel megtenni. – A tarkójára helyeztem a kemény, tiszta bakancsomat, és ráléptem. – Nem úgy, mint maga, atyám. Gyerekekkel soha. Nekem ahhoz olyan emberekre van szükségem, mint amilyen maga.

– Mi maga? – suttogta Donovan atya.

– A kezdet – válaszoltam. – És a vég. Köszöntse a Végzetét, atyám. – A tű készen állt, és úgy szaladt a nyakába, ahogy kellett. Volt ugyan némi erőtlen ellenállás az elmerevedett izmok részéről, de semennyi magától a paptól. Benyomtam a pumpát, a fecskendő kiürült, és Donovan atya megtelt gyors, hideg nyugalommal. Pillanatok, csak pár pillanat telt el, a feje ellazult, és az arca felém billent.

Vajon meglátta-e ekkor a valódi énemet? Látta a dupla réteg gumi-kesztyűt, a praktikus kezeslábast, a takaros selyem arcmaszkot? Tényleg látott engem akkor? Vagy csak később, a másik szobában, a Sötét Utas szobájában, a Tiszta Szobában? Az előző két éjszakán festettem fehérre, sepertem, sikáltam, súroltam és takarítottam olyan tisztára, amilyenre csak tudtam. És a szoba közepén, amelyet vastag fehér gumilepedőkkel borított ablakok öveztek, ott, a szoba közepén, a lámpák fénye alatt, végre tényleg meglátott engem, miközben az általam készített asztalon feküdt, a fehér szemeteszacskók, a vegyszeres üvegek és a sorba rendezett fűrészek és kések között? Meglátott végre?

Vagy azt a hét, és még ki tudja mennyi rendetlen halmot látta? A végén saját magát látta, sikoltásra képtelenül, amint belőle is olyan mocskok lesz a kertben?

Természetesen nem. A képzelőereje nem terjedt odáig, hogy azonosuljon azzal az emberfajtaival. És bizonyos szempontból igaza is volt. Belőle nem lesz olyan mocskos kis halom, amelyet a gyerekekből csinált. Sose tennék ilyet, soha nem hagynám, hogy megtörténjen. Én nem olyan vagyok, mint Donovan atya, és nem az a fajta szörnyeteg vagyok.

Én egy rendmániás szörnyeteg vagyok.

A rendhez természetesen idő kell, de megéri. Megéri boldoggá tenni a Sötét Utast, mert hosszú időre elcsendesíti. Megéri takarosán és rendszeresen csinálni. Egy újabb kupac mocskot eltakarítani a világból. Pár tiszta, jól lezárt szemeteszacskó, és az én kis sarkom a világban rögtön szebb, rendesebb hely lesz. Jobb hely.

Körülbelül nyolc óráig maradt. És mind a nyolcra szükségem volt, ha jól akartam csinálni.

Szigetelőszalaggal rögzítettem a papot az asztalra, majd levágtam róla a ruháit. Az előkészületeket gyorsan elvégeztem, leborotvtáltam, lesúroltam,

levágtam a rendetlenül kilógó részeket. Mint mindig, most is éreztem, ahogy az a gyönyörű, lassan és hosszan kialakult feszültség elkezd kiszűrni, és végig-
lúktat a testemen. Miközben dolgoztam, folyamatosan vert bennem, növe-
kedve és magával rántva, egészen a végéig, amikor a Szükség és a pap együtt
fognak elúszni egy csituló hullámon.

Amint belekezdtem volna a komolyabb munkába, Donovan atya kinyi-
totta a szemét, és rám nézett. Már nem volt benne félelem; ez megesik néha.
Egyenesen rám nézett, és a szája megmozdult.

– Tessék? – kérdeztem. Kicsit közelebb hajoltam. – Nem értem.

Hallottam, ahogy levegőt vesz, lassan és békésen, majd mielőtt lecsu-
kódtak volna a szemei, megismételte.

– Szívesen – válaszoltam, majd munkához láttam.

2. FEJEZET

Hajnali fél ötre eltakarítottam a papot. Sokkal jobban éreztem magam. Utána mindig jobb volt. A gyilkolás jó hatással van rám. Megszünteti a rövidzárlatokat drága Dexter sötét huzalozásában. Édes megkönnyebbülés, a belső kis szelepek szükséges megnyitása. Én élvezem, amit csinálók; sajnálom, ha ez zavar valakit. Tényleg nagyon sajnálom. De ez van. És természetesen nem akármilyen gyilkosság váltja ezt ki belőlem. Jól kell csinálni, a megfelelő időben, a megfelelő partnerrel – elég komplikált, de ez kell hozzá.

És mindig kiszívja belőlem az erőt. Szóval elfáradtam, de az előző hét feszültsége eltűnt, a Sötét Utas hideg hangja elnémult, és én megint én tudtam lenni. A huncut, humoros, gondtalan, belül halott Dexter. Nem a késes Dexter, Dexter, az Álarcos Bosszúálló. Legalábbis a következő alkalomig.

Visszahelyeztem a testeket a kertbe, immár az új szomszédjkkal kiegészülve, és amennyire csak tudtam, rendet raktam a kis, omladozó házban. Bepakoltam a holmim a pap autójába, és délnek vettem az irányt, a keskeny mellékcsatorna felé, ahol a hajómat, az öt méter hosszú, kis merülésű, nagy motoros Whalert hagytam. A pap autóját betoltam a vízbe a hajó mögött, és felmásztam a fedélzetre. Végignézttem, ahogy a kocsi elsüllyed. Ezután berántottam a motort, és kinavigáltam a csatornából, majd a parttal párhuzamosan észak felé fordultam. A nap éppen akkor kelt fel, és ott bukfencezett a polírozott felületeken. Magamra öltöttem a leghitelesebb vidám arcomat; csak egy halász lettem a sok közül, aki hazafelé tartott. Kér valaki egy vörös sügért?

Fél hétre otthon voltam a lakásomban, Coconut Grove-ban. Kivettem a mintát a zsebemből, egy egyszerű kis üveglapot, a közepén egy apró cseppel a pap véréből. Szép tiszta volt, meg is száradt, készen állt arra, hogy a mikroszkópom alá csúsztassam, ha fel akarom idézni a történeteket. Odaraktam a többi harminchat szépen elrendezett, száraz vércsepp mellé.

Hosszan zuhanyoztam, hagytam, hogy a forró víz elmossa feszültségem maradékát is, ellazítsa a csomókat az izmaimban, és lesúrolja rólam a pap és a mocsár mellett álló kis ház ragaszkodó szagának utolsó halvány nyomait is.

Gyerekek. Kétszer kellett volna megölnöm.

Bármitől is lettem ilyen, üressé tett, kivájt belülről, és eltüntette belőlem az emberi érzelmeket. Igazából nem nagy ügy. Biztos vagyok benne, hogy a legtöbb ember amúgy is megjátssza magát a mindennapi emberi kapcsolataiban nagy részében. Én az összes esetben megjátsszom magam. Nagyon ügyesen csinálom, és soha nem érzek semmit. De a gyerekeket kedvelem. Soha nem lehet sajátom, mert a szexet rossz ötletnek tartom. Gondoljunk csak bele – hogyan lehet azokat a dolgokat megtenni? Mi lesz közben az emberi méltósággal? De a gyerekek – a gyerekek különlegesekek. Donovan atya megér-

demelte, hogy meghaljon. Harry törvényei pedig megkapták, ami járt nekik, csakúgy, mint a Sötét Utas.

Fél nyolcra már megint tisztának éreztem magam. Végeztem a kávémmal, a müzlimmel, és elindultam dolgozni.

A munkahelyem egy nagyon nagy, csupa üveg, modern épületben van, nem messze a reptértől. A laboratórium, ahol dolgozom, a második emeleten található, hátul. Van egy kis irodám, ami a laboratóriumból nyílik. Nem túl tágas, de az enyém, egy saját kis sziget a központi vérelemző labortól leválasztva. Csak az enyém, senki más nem mehet be oda, senkivel nem kell osztoznóm, senki nem pakolászik a területemen. Egy íróasztal egy székkal és még egy szék, ahol az esetleges látogatóm helyet foglalhat, amennyiben nem túl kövér. Számítógép, polc, fiókos szekrény. Telefon. Üzenetrögzítő.

Villogó üzenetrögzítő, amikor megérkeztem. Nem mindennapos esemény számomra, hogy üzenetet kapok. Valami oknál fogva nem túl sok olyan ember van, aki el tudna beszélgetni egy vérfoltelrendeződs-elemzővel munkaidőben. Deborah Morgan, a mostohatestvérem, azoknak az embereknek a kis csoportjába tartozik, akik igen. Ő is rendőr, mint az apja.

Ő hagyta az üzenetet.

Megnyomtam a gombot, amire először valami bádoghangú tejano zene szólalt meg, majd Deborah hangja.

– Dexter, kérlek, amint beérsz. Kint vagyok egy helyszínelésen a Tamiami Trailen, a Cacique Motel mellett. – Szünet. Hallottam, hogy a kezét a kagylóra teszi, majd mond valakinek valamit. Ezután ismét egy adag mexikói zene, és visszatért. – Ki tudnál jönni most azonnal? Kérlek, Dex.

Nincs családom. Úgy értem, nem tudok róla, hogy lenne. Valahol biztos vannak emberek az enyémhez hasonló génkészlettel. Sajnálom őket. De soha nem találkoztam velük. Nem kerestem őket, és ők sem próbáltak megtalálni engem. Harry és Doris Morgan, Deborah szülei fogadtak örökbe. És figyelembe véve, hogy kivel volt dolguk, nagyon jó munkát végeztek a felneveléssel, nem?

Már mindketten meghaltak. És Deb az egyetlen ember a világon, akit egy fikarcnyit is érdekel, hogy élek-e vagy halok. Valami általam felfoghatatlan oknál fogva jobban szeret élni tudni. Szerintem ez kedves tőle, és ha tudnék szeretni, akkor őt szeretném.

Úgyhogy elindultam. Kiálltam a Metro-Dade parkolóból, és felhajtottam az autópályára, ami elvitt délre, a Tamiami Trailnek ahhoz a részéhez, ami a Cacique Motelnek és pár száz hasonló kategóriájú társának adott otthont. Ez a rész egyfajta paradicsom, a maga módján. Azon a módon, amit a csótányok tudnak leginkább értékelni. Olyan épületek sorai találhatóak erre, amelyek képesek egyszerre csillogni és rothadni. Ragyogó neonfény az elaggott, nyomorúságos, szivaccsá mállott szerkezetek felett. Ha az ember nem éjszaka megy oda, akkor inkább egyáltalán ne is menjen. Nappal körülnézni itt ugyanis

pontosan olyan, mintha elolvasnánk az étellel kötött elnagyolt szerződésünk apró betűs részét.

Minden nagyobb városnak van egy ilyen negyede. Ha egy előrehaladott leprában szenvedő foltos törpe meg akar dugni egy kengurut és egy gyermek-kórust, itt megtalálja a számítását, és még szobát is kap. Amikor végzett, átviheti az egész társaságot a szomszédba egy kubai kávéra és egy medianoche szendvicstre. Senki nem szól rá egy rossz szót, feltéve, hogy odafigyel a borraivalókra.

Deborah mostanában jóval több időt töltött itt, mint kellett volna. Mármost szerintem, nem szerintem. Jó hely volt ez arra, hogy rendőrként szignifikánsan megnövelj a statisztikai valószínűségét annak, hogy rajtakapj valakit, amint éppen valami szörnyűséget tesz.

Deborah ezt nem így látta. Talán, mert erkölcsrendészként dolgozott. A csinos fiatal erkölcsrendésznőkre, akik a Tamiami Trailen végezték a munkájukat, általában a horgon lógó csali szerepe jutott, vagyis hiányos öltözékben álltak az utcára, azért, hogy elkapják azokat a férfiakat, akik fizetni akartak a szexért. Deborah utálja az egészet. Nem igazán húzza fel magát a prostitúción, leszámítva a szociológiai aspektusait. Nem gondolja, hogy a bűn elleni harc a hímtársadalom laza erkölcsű tagjainak felelősségre vonásában teljesedne ki. És, bár ezt csak én tudom róla, gyűlöl mindent, ami kihangsúlyozza a nőiességet és buja vonalait. Az ő ambíciója a rendőri munka; nem tehet róla, hogy inkább Playboy-nyuszinak néz ki.

Ahogy beálltam a parkolóba a Cacique és szomszédja, Tito Kubai Kávézója között, észre kellettennem, hogy pillanatnyilag jobban már ki se hangsúlyozhatta volna az alakját, ami az aktuális öltözékét illette. Neonrózsaszín, pánt nélküli felsőt viselt, sztreccs rövidnadrágot, fekete neccharisnyát és túsarkú cipőt. Mintha egyenesen a Hollywoodi Kurvák jelmezkölcsönzőből jött volna.

Pár éve az erkölcsrendészet kapott egy fülest, miszerint az utcai stricik halálra röhögik magukat rajtuk. Mint kiderült, a javarészt férfiakból álló erkölcsrendészek válogatták össze a lépre csalásban segédkező kolléganőik ruhatárát. Az általuk kiválasztott darabok rengeteget elárultak a fétiseikről, de nem is hasonlítottak a valódi utcalányok öltözékére. Emiatt az utca népe mindig rögtön tudta, hogy az új lány a pisztolyát és a jelvényét tartja a retiküljében.

A füles következtében az erkölcsrendészetten úgy határoztak, hogy ezentúl inkább maguk a csalétekként fellépő lányok válasszák ki, hogy mit vesznek fel. Végül is, a lányok sokkal jobban értenek az öltözködéshez, nem?

Elképzelhető, hogy nagy részük igen. Deborah nem. Soha nem érezte magát kényelmesen semmiben, az egyenruhát kivéve. Felejthetetlen látvány volt, amit annak idején a szalagavatójára akart felvenni. Most pedig – sose láttam még egy ilyen gyönyörű nőt, ennyire hiányos öltözékben, aki ily

kevésbé lett volna szexuálisan vonzó, mint Deb.

De meg kell hagyni, nem lehetett nem észrevenni. A forgalmat irányította a rózsaszín topjára tűzött jelvényével. Sokkal feltűnőbb volt, mint a már kifeszített, félmérföldnyi hosszú, sárga helyszínelőszalag, vagy mint a három rendőrautó a villogó szirénáikkal. A neonrózsaszín felső túlvilágította őket.

A parkoló szélénél állt, és próbálta a növekvő tömeget távol tartani a helyszínelőktől, akik első benyomásom szerint éppen a kávézó szemétdombját túrták át. Örültem, hogy nem osztottak be oda. A parkoló túloldaláról érkező szag az ablakomon keresztül is érződött – dél-amerikai öröltkávé zacc, rothadó gyümölcs és romlott disznóhús büze keveredett benne.

A parkoló bejáratánál ácsorgó rendőrt ismertem. Intett nekem, és én kerestem egy helyet.

– Deb – szólítottam meg, amikor odaértem hozzá. – Jó a szerelésed. Igazán előnyére hangsúlyozza ki az alakodat.

– Hagyjál már – mondta, és elpirult, ami azért nem semmi egy felnőtt rendőrtől.

– Egy újabb prostit találtak – tájékoztatott. – Legalábbis, úgy gondolják, hogy az volt. Nem könnyű megmondani abból, ami maradt belőle.

– Ez már a harmadik az elmúlt öt hónapban – válaszoltam.

– Az ötödik – javított ki. – Volt kettő Browardban is. – Megrázta a fejét.

– Ezek a seggfejek azt mondják, hogy hivatalosan nincs közöttük kapcsolat.

– Nagyon megdobná a papírmunkát – helyeseltem.

Deb rám vicsorgott.

– És az alapvető nyomozói rutinmunka? – mordult fel. – A hülye is látja, hogy ugyanarról a gyilkosról van szó. – Összerázkódott.

Teljesen elképedtem. Rendőr volt, egy rendőr lánya. Nem szokta felidegesíteni magát. Amikor még újonc volt, és a többiek szívatni próbálták – feldarabolt hullákat mutogattak neki, amiből bőven akadt Miamiában –, abban a reményben, hogy sikerül elvenni az étvágyát, még csak nem is pislogott. Nem sok újat tudtak neki mutatni. Látott már ilyet, csinált már ilyet, általában nem hatotta meg az ilyesmi.

De ettől végigfutott rajta a hideg.

Érdekes.

– Ez valami kevésbé szokványos eset, ugye? – kérdeztem.

– Ezt az én körzetemben követték el, prostikkal tették. – Megcélzott a mutatóujjával. – És ez azt jelenti, van rá esélyem, hogy bekerüljek a csapatba, hogy észrevesznek, és sikerül áthelyeztetni magamat a gyilkosságiahhoz.

Rámosolyogtam a boldog mosolyommal.

– Ambíciók, Deborah?

– Pontosan – válaszolta. – El akarok kerülni az erkölcsrendészettől, és ki akarok kerülni ebből a ruhából. Át akarok menni a gyilkosságiahhoz, Dexter, és ez az ügy lehet a belépőjegyem. Ha egy kis szerencsém van... – elhallgatott.

Majd egyszer csak valami egészen meglepő dolgot mondott.

– Kérlek, segíts, Dex – szólalt meg. – Én tényleg nagyon utálok itt lenni.

– „Kérlek?” Deborah, te tényleg ezt mondtad nekem? Tisztában vagy vele, hogy milyen ideges leszek ettől?

– Ne baromkodj, Dex.

– De Deborah, én tényleg...

– Azt mondtam, ne. Segítesz, vagy nem?

Ha már így nekem szegezte a kérdést, amikor az a furcsa, ritka „kérlek” is ott lógott még a levegőben, mi mást mondhattam volna.

– Persze hogy segítek, Deb. Hiszen pontosan tudod.

Ekkor keményen a szemembe nézett, mintha visszavonta volna a „kérlek”-et.

– Nem tudom, Dex. Nálad soha nem lehet tudni.

– Persze hogy segítek, Deb – ismételt meg, a lehetőségeimhez képest minél megbántottabb hangon. A sértett önérzet megtestesülését alakítva elindultam a szemétdomb és a többi laboratóriumi patkány felé.

Camilla Figg éppen a szemétdomb keresett ujjlenyomatokat. Harmincöt éves, rövid hajú, tömzsi nő volt, aki soha nem reagált a könnyed, elbűvölő tréfálkozásaimra. De most, hogy meglátott, térdre emelkedett, elpirult, és anélkül nézte végig, ahogy elmegyek mellette, hogy egy szót is szólt volna. Mindig úgy tűnt, csak rám néz és elpirul.

A szemétdomb távolabbi végén Vince Masuoka ült egy felfordított, műanyag tejesbödönön, és egy maréknyi hulladékot szemezgetett. Félig japán volt, és szeretett azzal viccelődni, hogy a rövidebbik fele az övé. Ezt Masuoka valamilyen okból viccesnek tartotta.

Valami nem volt egészen rendben Vince ragyogó ázsiai mosolyával. Mintha egy képeskönyvből tanult volna meg mosolyogni. Még amikor – az elvárt kívánalmaknak megfelelően mocskos – tréfákat gyártott a kollégák rovására, akkor sem sértődött meg rá senki. Nem is nevetett senki, de ennek ellenére sem hagyta abba. Mindig a megfelelő rituális gesztusokat használta, de mindig úgy tűnt, mintha csak megjátszaná. Én ezért kedveltem, azt hiszem. Ő is egy olyan pasas volt, aki megpróbált embernek tűnni, csakúgy, mint én.

– Szóval, Dexter – mondta anélkül, hogy felnézett volna –, mi szél hozott téged erre?

– Azért jöttem, hogy megnézzem, a képzett szakértők hogyan végzik a munkájukat a természetes közegükben – feleltem. – Találkoztál ilyennel erre felé?

– Ha-ha – válaszolta. Ezt nevetésnek szánta, de még a mosolyánál is mesterkéltőbb volt. – Úgy tűnik, azt hiszed, Bostonban vagy. – Talált valamit, és hunyorogva a fény felé tartotta. – Komolyan, mit keresel itt?

– Miért ne lehetnék itt, Vince? – próbáltam méltatlankodónak tűnni. – Végül is, ez egy büntény helyszíne, nem?

– Te vérfoltelrendeződés-elemző vagy – válaszolta, eldobva azt az akármít, amit az előbb bámult, majd újrakezdte a kutakodást.

– Tisztában vagyok veled.

A legszélesebb műmosolyával nézett rám.

– Itt nem volt vér, Dex.

Megszédültem.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Nem volt vér se benne, se rajta, se körülötte. Egyáltalán nem volt vér.

A legkülönösebb eset, amit valaha láttam – felelte.

Egyáltalán nem volt vér. Ez a mondat egyre hangosabban ismétlődött a fejemben újra és újra. Nem volt ragacsos, meleg, szörnyű vér. Nem voltak cseppek. Nem voltak foltok. EGYÁLTALÁN NEM VOLT VÉR.

Ez nekem eddig miért nem jutott az eszembe?

Úgy éreztem, mintha megtaláltam volna a hiányzó darabját valaminek, amiről nem tudtam, hogy hiányzott belőle bármi is.

Nem teszek úgy, mintha érteném, hogy mi ez a dolog Dexterrel és a vérrrel. Már csak a gondolattól is összecsikordulnak a fogaim – ezzel együtt ezt választottam szakmámul, ezt tanultam, és részben ez a munkám is. Nyilvánvaló, hogy a háttérben mindenféle mély lelki dolgok vannak, de az ilyesmi egyszerűen nem tud érdekelni. Az vagyok, ami vagyok, és ugye, milyen csodálatos ez az este egy gyerekgyilkos feldarabolásához?

De ez...

– Minden rendben, Dexter? – kérdezte Vince.

– Fantasztikusan jól vagyok – feleltem. – Hogyan csinálta?

– Az attól függ.

Ránéztem Vince-re. Egy maréknyi kávézaccot bámult, amiben óvatosan turkált az egyik gumikesztyűs ujjával.

– Mitől függ, Vince?

– Hogy kiről beszélsz, és mit csinált az illető – válaszolta. – Ha-ha.

Megráztam a fejem.

– Időnként túlzásba viszed a kifürkészhetetlenséget. Hogy szabadult meg a gyilkos a vértől?

– Ezt most még nehéz megmondani – felelte. – Nem találtunk belőle semmit. És a test nincs túl jó állapotban, úgyhogy valószínűleg nem is fogunk sokat.

Ez már egyáltalán nem tűnt olyan érdekesnek. Én szeretem, ha a test jó állapotban marad. Semmi fakszni, semmi mocskok, semmi vércsepp. Ha a gyilkos csak egy csontot rágcsáló kutya volt, akkor ez az egész nem jelentett számomra semmit.

Kicsit könnyebben vettem a levegőt.

– Hol van a test? – kérdeztem Vince-től.

A fejével egy hat méterre lévő pont felé intett.

– Ott, arra – mondta. – LaGuertával.
– Te jó ég. LaGuerta kapta meg?
Megint „rám műmosolygott”.
– Szerencés gyilkos.
Odanéztem. Pár ember ácsorgott egy halom tiszta szemeteszsák körül.
– Nem látom – mondtam.
– Ott van pedig. A szemeteszsákokban. Mindegyik egy testrész. Darabokra vágta az áldozatot, majd becsomagolta mindegyik darabot, mintha karácsonyi ajándékok lennének. Hát láttál már ilyet valaha is?
Persze hogy láttam. Én is így csinálom.

3. FEJEZET

Van abban valami különös és lefegyverző, amikor az ember a miami nap ragyogó fényénél tekinti meg egy emberölés helyszínét. Ilyenkor a legbizarrabb gyilkosság is kilúgozottnak és megrendezettnek tűnik. Mintha Disney World legújabb, merész attrakcióját látná az ember. Dahmer Land. Próbálja ki nyugodtan a hűtőszekrényt. Rosszullét esetén kérjük, vegye igénybe az elhelyezett zacskókat.

Nem mintha a csonkolt holttestek látványa engem valaha is felkavart volna, messze nem erről van szó. A tisztátalanabb munkák zavarnak ugyan egy kicsit, azok, amelyeknél nem bánnak elég körültekintően a váladékokkal – az kellemetlen. Ezt leszámítva viszont semmivel sem rosszabb az ilyesmi, mint a hentesnél az oldalas. Viszont a kezdők és a külsősök hajlamosak elhányni magukat az ilyen helyszíneken – de valamilyen oknál fogva errefelé sokkal kevésbé, mint északon. A napsütés elveszi a helyzet életét. Tisztábbá teszi a dolgokat, rendezettebbé. Lehet, hogy ezért szeretem Miami-t. Annyira rendezett város.

És ez egy gyönyörű, forró miami nap volt. Ekkorra már mindenki, aki öltönyben érkezett, fogasként hasznosítható eszközt keresgélt, amire felakaszthatja a zakóját. A piszkos kis parkolóban természetesen nem volt ilyesmi, csak öt-hat autó és a szemeteskonténer. Ez utóbbi a parkoló egyik sarkában, a kávézó mellett volt, egy rózsaszín, szögesdróttal kiegészített gipszfal árnyékában. A kávézó hátsó ajtaja is itt volt. Egy mogorva fiatal nő járkált ki-be, kiszolgálva a rendőröket és a technikusokat kubai kávéval és pastelesszel. A maroknyi, különböző egyenruhás rendőrnek – akik gyilkosságok helyszínén szoktak lődörögni, hogy észrevegyék őket vagy nyomást gyakoroljanak, esetleg azért, hogy információt szerezzenek – most eggyel több dologgal kellett zsonglórködnie. Kávé, sütemény, zakó.

A bűnügyi laboros banda nem viselt egyenruhát. A kétzsebes hawaii ing sokkal inkább pálya volt nekik. Én is azt viseltem. Az enyémen vudu dobosok váltakoztak pálmafákkal, citromzöld alapon. Stílusos, ugyanakkor praktikus.

Elindultam a felé a hawaii ing felé, amelyik a legközelebb állt a holttest körül gyülekező emberek csoportjában. Az ing Angel Batista-nem-rokonhoz tartozott, aki általában így mutatkozott be. Jó napot, Angel Batista vagyok, nem, nem vagyok a rokona. Az orvosszakértők csoportjához tartozott. Pillanatnyilag éppen leguggolva lesett bele az egyik szemeteszáskba. Csatlakoztam hozzá. Én is kíváncsi voltam, mi van a zsákban. Bármí, amire Deborah így reagált, megér egy pillantást.

– Angel – szólítottam meg, ahogy odaértem. – Mink van?

– Hogy érted, hogy „mink”, fehér fiú? – válaszolta. – Nem találtunk

vért. Semmi keresnivalód itt.

– Hallottam. – Mellé guggoltam. – Itt csinálták, vagy csak itt dobták ki? Angel a fejét ingatta.

– Nem könnyű megmondani. A szemetet hetente kétszer szállítják el – ez körülbelül két napja lehet itt.

Körülnéztem a parkolóban, majd vettem egy pillantást a Cacique málladozó homlokzatára.

– És mi van a motellel?

Angel megvonta a vállát.

– Még mindig vizsgálják, de nem hiszem, hogy bármit is találnak. Az előző eseteknél is mindig szemetest használtak.

– Hú – mondta hirtelen.

– Mi az?

Egy ceruzával lehúzta a szemeteszákot.

– Nézd meg ezt a vágást.

Egy levágott láb vége sápadtan kandikált ki a zsákból, a nap fényében kifejezetten halottnak tűnt. Egy bokában végződött, amiről takaroson lenyesték a lábfejet. Egy kis pillangó alakú tetoválás volt rajta, amelynek az egyik szárnyát szintén levitte a metszés.

Fütyentettem egyet. Szinte már sebészi pontosságú vágás volt. A fickó jó munkát végzett – ugyanolyan jó munkát, mint amilyet én szoktam.

– Nagyon tiszta – mondtam. És tényleg az volt, a metszés pontosságán túlmenően is. Soha nem láttam még ennyire tiszta, száraz, takaros halott húst. Csodálatos volt.

– Me cago en diez... Magasról szarok a tisztaságára – válaszolta. – Nem fejezte be.

Angel mellett mélyebben belenéztem a zsákba. Semmi nem mozdult benne.

– Szerintem ez elég befejezettnek tűnik, Angel.

– Ide süss – mondta. Kinyitott egy másik zsákot. – Ezt a lábat négy darabba vágta. Majdnem olyan, mintha vonalzóval csinálta volna, nem? Ezt a másikat viszont – visszamutatott az előző bokára, ami annyira tetszett nekem – csak kettőbe vágja? Hogyhogy?

– Fogalmam sincs – válaszoltam. – Talán LaGuerta nyomozó majd kideríti.

Angel rám pillantott, és mindkettőnknek elég sok önuralmába került, hogy el ne röhögjük magunkat.

– Lehetséges, hogy kideríti – mondta végül, és visszafordult a munkájához. – Miért nem mész oda és kérdezed meg?

– Hasta luego, Angel – köszöntem el tőle.

– Szinte biztosan – felelte a szemeteszákot bújva.

Pár éve keringett nálunk egy pletyka, miszerint Migdia LaGuerta

nyomozó úgy került a gyilkosságiakhoz, hogy lefeküdt valakivel. Első pillantásra az ember ezt el is tudja képzelni róla. Minden lényeges alkatrésze megvolt a megfelelő helyeken ahhoz, hogy szexuálisan vonzó legyen, a maga távolságtartó, arisztokratikus módján. Az arcfestés tehetséges művésze, és az öltözködéshez is nagyon ért, amolyan Bloomingdale-lány. De a pletyka nem lehet igaz. Először is, bár külsőre nagyon nőies, soha nem találkoztam még ilyen nővel, aki ennyire férfias lenne belül. Kemény volt, a legönzőbb értelemben ambiciózus, és úgy tűnt, az egyetlen gyengesége az, hogy vonzódik a nála pár évvel fiatalabb, modellszépességű férfiakkhoz. Úgyhogy meglehetősen biztos voltam abban, hogy nem szereposztó díványon át vezetett az útja a gyilkosságiakhoz. Azért került oda, mert kubai, politikál és ért a seggnyaláshoz. Ez a kombináció magasról veri a szexet Miami-ban.

LaGuerta nagyon-nagyon jó a seggnyalásban, igazi világklasszis. Ez juttatta fel őt egészen a gyilkossági nyomozó nagyra becsült posztjáig. Ez viszont sajnos egy olyan beosztás volt, ahol nem tudta hasznosítani a már említett képességét, ráadásul borzasztóan rossz nyomozónak bizonyult.

Előfordul az ilyesmi; a hozzá nem értés gyakrabban kifizetődő, mint ahányszor nem. Mindenesetre vele kell együtt dolgoznom. Úgyhogy bedobtam a nem elhanyagolandó mértékű vonzerőmet, hogy megkedveltessem magam vele. Ez könnyebben megy, mint az ember gondolná. Bárki tud elbűvölő lenni, ha nem riad vissza a színjátszástól, attól, hogy kimondja azokat a hülye, magától értetődő, émelyítő dolgokat, amiktől a legtöbb embert visszariasztja a lelkiismerete. Hál' istennek, én nem vagyok az a lelkiismeretes típus. Én simán kimondom az összeset.

Miközben a kávézó körül gyülekező csoport felé közeledtem, LaGuerta éppen puskaropogás-szerű spanyol nyelven kérdezett ki valakit. Én is beszélek spanyolul; sőt, még a kubai változatát is értem egy kicsit. De abból, amit LaGuerta mondott, csak minden tizedik szót értettem. A kubai dialektus a spanyol nyelv legreménytelenebb megnyilvánulása. A kubai spanyol célja nyilvánvalóan nem lehet más, hogy egy láthatatlan stopperrel versenyezze az ember a lehető legtöbb információt közölje a másikkal három másodperces kitérésekben, mássalhangzók használata nélkül.

Az a trükkje, hogy azelőtt kell tudni, mit fog mondani a másik, még mielőtt kimondaná. Ez nagyban elősegíti azt a klikkesedést, amire a nem-kubaiak szoktak időnként panaszkodni.

A férfi, akit LaGuerta éppen lassú tűzön sütögetett, alacsony volt és köpcös, sötét bőrű, némi indián beütéssel, és láthatóan zavarba jött a dialektustól, a hangnemtől és a jelvénytől. Miközben beszéltek, a férfi próbálta elkerülni a nő tekintetét, ettől viszont LaGuerta még pattogósabbra váltott.

– No, no hay nadie afuera – mondta a férfi lágyan, lassan, félrenézve. – Todos estan en café. – Senki nem volt kint, mindenki a kávézóban volt.

– Donde estabas? – szegezte neki a kérdést a nyomozó. – Te hol voltál?

A férfi rápillantott az emberi maradványokat tartalmazó zsákokra, majd gyorsan másfelé nézett.

– Cocina. – A konyhában. – Entonces yo saco la basura. – Azután kivittem a szemetet.

LaGuerta folytatta a verbális erőszakoskodást, teljesen rossz kérdéseit durva és megalázó hangnemben tette fel, amitől a férfi lassan megfeledkezett a szemeteszsákok megtalálásának szörnyű élményéről, és dacosan visszautasította az együttműködést.

Mesteri húzás volt. Fogd az első számú tanút, és fordítsd magad ellen. Ha az első néhány kulcsfontosságú órában el tudod szűrni az esetet, azzal később rengeteg időt és papírmunkát megspórolsz.

LaGuerta néhány sértéssel lezárta a beszélgetést, és elküldte a férfit.

– Indio – köpött ki, amikor a célszemély hallótávolságon kívül ért.

– Nagy az isten állatkertje – szólaltam meg. – Még campesinók is akadnak ott.

Felnézett, és lassan végigfuttatta rajtam a tekintetét, ami egy kicsit meglepett. Elfelejtette volna, hogy nézek ki? De végül rám ragyogtatta a legszélesebb mosolyát. Tényleg kedvelt engem a hülyéje.

– Hola, Dexter. Mi szél hozta erre?

– Hallottam, hogy kegyed itt van, és nem bírtam magammal. Kérem, nyomozó, jöjjön hozzám feleségül!

Felkuncogott. A többi, hallótávolságon belül tartózkodó nyomozó egymásra pillantott, majd félrenézett.

– Nem veszek olyan cipőt, amit még nem próbáltam fel – válaszolta LaGuerta. – Függetlenül attól, milyen jól néz ki. – Ezt ugyan teljes mértékben elhittem neki, de nem értettem, hogy miközben ezt kimondja, miért bámul rám fogai között kikandikáló nyelvvel. – Most menjen arrébb, mert zavar. Komoly munkában vagyok éppen.

– Látom. Elkapta már a gyilkost?

Horkantott egyet.

– Úgy beszél, mint egy riporter. Azok a seggfejek egy órán belül rám vetik magukat.

– Mit fog nekik mondani?

Ránézett a szemeteszsákokra, és összeráncolta a szemöldökét. Nem mintha megrendítette volna a látvány. A karrierjét látta maga előtt, és a sajtónyilatkozatot fogalmazgatta.

– Csak idő kérdése, hogy hibázzon a gyilkos, és akkor elkapjuk...

– Ami azt jelenti – fordítottam –, hogy eddig nem hibázott, nincs semmi, amire támaszkodhatnánk, és meg kell várnunk, hogy újra gyilkoljon, mielőtt bármit is léphetnénk?

Szigorúan nézett rám.

– Nem jut eszembe. Miért is kedvelem magát?

Megvontam a vállam. Fogalmam sem volt – de nyilvánvalóan neki sem.

– Amink van, az nada y nada, azaz: a semmi meg a semmi. Az a guatemalai – fintorgott az indián után – találta meg a hullát, amikor kihozta a szemetet az étteremből. Nem voltak neki ismerősek ezek a szemeteszsákok, és kibontott egyet, hátha van benne valami érdekes. Abban volt a fej.

– Kukucs – mondtam kedvesen.

– Mi?

– Semmi.

Fenyegető tekintettel körbenézett, mintha abban reménykedne, hogy előugrik valahonnan egy nyom, amire rálőhet.

– Szóval ennyi. Senki nem látott semmit, nem hallott semmit. Semmit. Ahhoz, hogy bármit is megtudjak, meg kell várnom, amíg a kockafejű kollégái végeznek.

– Nyomozó – szólalt meg valaki mögöttünk. Matthews kapitány lejtett oda hozzánk Aramis arcszeszének felhőjében, ami azt jelentette, hogy mindjárt itt lesznek a riporterek is.

– Üdv, kapitány – köszöntötte LaGuerta.

– Megkértem Morgan közrendőrt, hogy a lehetőségeihez mérten vegyen részt a nyomozásban – közölte a férfi. LaGuerta arca megrándult. – Mint beépített pozícióban lévő ember, elősegítheti, hogy a prostitúcióval foglalkozó társadalmi réteget is felhasználhassuk információforrásként, ami hasznunkra lehet a megoldás meggyorsítása szempontjából. – A pasas fejében beépített szótár volt. Túl sok éven keresztül írt jelentéseket.

– Kapitány, én nem vagyok biztos benne, hogy ez feltétlenül szükséges – kelletlenkedett LaGuerta.

A kapitány kacsintott, és átkarolta a nő vállát. Tudott az emberekkel bánni.

– Nyugodjon meg, nyomozó. Maga a rangidős, és nem fognak sérülni az előjogai. Akkor kell csak kapcsolatba lépnie vele, ha jelenteni tud valamit magának. Tanúkat talál, vagy ilyesmi. Az apja átkozottul jó zсарu volt. Rendben van? – A tekintete üvegessé vált, ahogy észrevett valamit a parkoló túlsó oldalán. Odanéztem. A Channel 7 News kisbusza parkolt le éppen. – Elnézésüket kérem – mondta Matthews. Megigazította a nyakkendőjét, komoly arcot vágott, és határozott léptekkel a jármű felé indult.

– Puta – mormogta LaGuerta.

Nem voltam benne biztos, hogy ezt csak általánosságban értette, vagy Debet kurvázta le, de úgy véltem, ideje eloldalognom, mielőtt LaGuertának eszébe jutna, hogy Puta közrendőr a húgom.

Amikor megint csatlakoztam Debhez, Matthews éppen Jerry Gonzalezzel fogott kezét a Channel 7-től. Jerry volt Miami körzetében a legvéresebb hírek koronázatlan médiakirálya. Szimpatikus srác. Ezúttal csalódni fog.

Megint éreztem, ahogy megborzongok. Semmi vér.

– Dexter – szólított meg Deborah, igyekezve olyan hangon beszélni, mint egy zsaru, de azért én észrevettem rajta, mennyire izgatott. – Beszéltem Matthews kapitánnyal. Megengedte, hogy részt vegyek ebben az ügyben.

– Hallottam – válaszoltam neki. – Azért csak óvatosan.

Pislogott egyet.

– Mire gondolsz?

– LaGuertára – mondtam. Deborah felhorkantott. – Ja, hogy rá.

– Igen. Rá. Nem kedvel téged, és nem akar veled egy csapatban lenni.

– Az az ő baja. Ő is a kapitánytól kapja a parancsokat.

– Aha. És már öt perce azon gondolkozik, hogyan kerülhetné meg őket.

Szóval tartsd szárazon a puskaport, Deb.

Vállat vont.

– Sikerült megtudnod valamit? – kérdezte.

Megráztam a fejem.

– Még semmit. LaGuerta már most elvesztette a fonalat. De Vince azt mondja... – elhallgattam. Ez túl intim dolog volt ahhoz, hogy csak úgy kimondjam.

– Mit mondott Vince?

– Csak egy apróságot, Deb. Egy kis részletet. Ki tudja, jelent-e valamit?

– Senki nem fogja tudni, ha nem árulod el, Dexter.

– Úgy tűnik..., nem maradt vér a testben. Semmi vér.

Deborah elnémult egy percre. Velem ellentétben nem a tisztelete jeléül.

Csak elgondolkozott.

– Oké – szólalt meg végül. – Feladom. Ez mit jelent?

– Még nem lehet tudni – válaszoltam neki.

– De úgy gondolod, jelent valamit.

Számomra egy furcsa szédületet jelentett. A gyilkos személyével kapcsolatos sürgető kíváncsiságot jelentette. Egy elismerő kuncogást jelentett a Sötét Utastól, akinek még nem lett volna szabad jelt adnia magáról, ilyen röviddel a pap után. De ezt ugye csak nem magyarázhattam el Deborahnak? Úgyhogy egyszerűen csak azt feleltem neki:

– Bármit jelenthet, Deb. Ki tudja?

Egy fél pillanatig szigorúan méregetett, majd megvonta a vállát.

– Rendben – zárta le a dolgot. – Más egyéb?

– Ó, rengeteg minden. Nagyon ügyesen bánik a pengével. A vágások már-már sebészi pontosságúak. Hacsak nem találnak valamit a szállodában – amiben már senki nem reménykedik –, akkor nagyon úgy fest, hogy a lányt itt csak kidobták, és valahol máshol ölték meg.

– Hol?

– Nagyon jó kérdés. A nyomozói munkában fél siker, ha fel tudod tenni a megfelelő kérdéseket.

– A másik fele pedig a válaszok megtalálása.

– Pontosan. Még senki nem tudja, hogy hol. És még nincs meg a patológiai vizsgálat eredménye sem...

– De van valami megérzésed.

Ránéztem. Visszanézett rám. Voltak megérzéseim korábban is. Erről voltam híres. A megérzéseim gyakran egészen jók voltak. És miért ne lettek volna? Nagyjából tudom, hogyan gondolkozik egy gyilkos. Én is úgy gondolkozom. Persze nincs mindig igazam. Néha nagyon mellétrafáltam. Nem jött volna ki jól, ha mindig igazam lett volna. És azt sem akartam, hogy a zsaruk elkapják az összes sorozatgyilkost. Akkor új hobbit kellene találnom. De ez... Merrefelé kellene elindulnom ezzel a lenyűgöző esettel kapcsolatban?

– Mondd meg nekem, Dexter – sürgetett Deborah. – Van valami ötleted?

– Lehetséges – válaszoltam neki. – De még egy kicsit korai.

– Szóval, Morgan – hallottuk meg LaGuerta hangját a hátunk mögül. Mindketten megfordultunk. – Úgy látom, munkaruhában van.

LaGuerta hanghordozása felért egy pofonnal. Deborah lemerevedett.

– Üdvözlöm, nyomozó – köszönt. – Talált valamit? – kérdezte olyan hangon, mint aki már tudja a választ.

Alacsony labda volt. De félrement. LaGuerta legyintett egyet.

– Csak putákról van szó – jelentette ki Deb feltűnő dekoltázsára meredve. – Csak kurvák. Most az a lényeg, hogy a sajtó nehogy túl hisztérikusan reagáljon. – Lassan, mintegy hitetlenkedve megcsóválta a fejét, majd felnézett. – És ez nem is lesz olyan nehéz feladat, ahhoz képest, amit magának a gravitációval szemben sikerült véghezvinnie. – Rám kacsintott, és határozott léptekkel elindult Matthews kapitány felé, aki még mindig Jerry Gonzaleznek tartott előadást a Channel 7-től.

– Picsa – mondta Deborah.

– Sajnálom, Debs. Szeretnéd, ha azt mondanám, hogy majd mi megmutatjuk neki? Vagy egyszerűen csak maradjak annál, hogy „én előre megmondtam”?

Dühösen rám meredt.

– Az istenit, Dexter. Nagyon szeretném, ha én lehetnék az, aki megtalálja ezt a fickót.

És ahogy arra gondoltam, hogy nem volt semmi vér...

Nagyon hasonlóképpen éreztem. Meg akartam találni a fickót.

4. FEJEZET

Aznap éjjel munka után kihajóztam, hogy Deb ne tudjon elérni a kérdéseivel, és hogy rendezzem az érzéseimet. Érzések. Az én érzéseim. Hogy mik nem vannak?

Lassan kikormányoztam a Whalert a csatornából, semmire nem gondolva, a tökéletes zen állapotában, üresben sodródva a nagy házak mellett, amelyeket sövények és kovácsoltvas kerítések választottak el egymástól. Automatikusan integettem és mosolyogtam mindenkire, aki kint volt a csatorna menti gondozott kertekben. Játszozó gyermekek a manikűrözött fűben, anya és apa a grillen sütogetnek vagy a nyugalóban fekszenek, esetleg a szögesdrótot tisztogatják, sasszemük a gyerekeken. Mindenkinek integettem. Néhányan vissza is intettek. Ismertek már, szokták látni, ahogy elhaladok mellettük, mindig vidáman, nagyot hellózva. Olyan kedves ember volt. Barátságos. Nem tudom elhinni, hogy ő tette azokat a szörnyű dolgokat...

Amikor kértem a csatornából, gázt adtam, és délkeletnek vettem az irányt, Cape Florida felé. Az arcomat fújó szél és a sós permet segítettek, hogy kitisztuljon a fejem, és felfrissítettek. Így már sokkal könnyebb volt gondolkodni. Részben a nyugalom és a béke miatt, amit a víz árasztott. Részben pedig a miami hajózás legnagyobb hagyománya miatt, aminek része volt, hogy a legtöbben úgy kormányoztak, mintha az életemre akarnának törni. Ez mindig nyugtatólag hatott rám. Mintha otthon lettem volna. Ez az én hazám; ők az én embereim.

Az egész napomat munkával töltöttem. Megtudtam pár dolgot a helyszínelőktől. Ebéidőre a sztori nemzetközi méretűre dagadt. A sajtó a Caciue Motelnél történt „rettenetes felfedezés” után lecsapott az esetre. A Channel 7 nagyszerű munkát végzett a megtalált testrészek horrorisztikus látványának hisztérikus bemutatásával, amelyet anélkül tettek, hogy bármi konkrétumot is mondtak volna róluk. Mint LaGuerta nyomozó éleselméjűen megjegyezte, csak kurvákról volt szó; de amint megindult a társadalmi nyomás a médiából, egyenértékűek lettek a szenátorok családtagjaival. Úgyhogy a részleg felkészült a defenzív hadállás hosszú időszakára, pontosan tudva, milyen szívet tépő sületlenségeket képesek összehordani a negyedik hadtest bátor és félelmet nem ismerő közkatonaí.

Deb egészen addig a helyszínen maradt, amíg a kapitány el nem kezdett aggódni a kifizetendő túlórák miatt, és haza nem küldte. Délután kettő körül kezdett el hívogatni, hogy mondjam el, amit megtudtam – és az nem volt túl sok minden. A motelben nem találtak semmilyen nyomot. A parkolóba olyan sokan hajtottak be vagy ki, hogy nem lehetett a kerékmintákat elkülöníteni.

Nem voltak ujjlenyomatok vagy egyéb nyomok a konténeren, illetve a zsákon és a testrészeken sem. Minden olyan tiszta volt, mint egy bejelentett közegészségügyi vizsgálat előtt.

A nap egyetlen sikerét a bal láb jelentette. Mint Angel észrevette, a jobb láb több takaros kis darabra volt osztva, a csípőnél, a térdnél és a bokánál szétdarabolva. De a bal nem. Az csak két darabban volt, gondosan becsomagolva. Aha, szólott LaGuerta nyomozó, a női zseni. Valaki megzavarta a gyilkost, meglepte, megijesztette, azért nem fejezte be a munkát. Bepánikolt, amikor valaki meglátta. Ebből kiindulva a nyomozó minden erőfeszítésével a tanú megtalálására koncentrált.

Egyetlen apró probléma volt LaGuerta teóriájával. Lehetett volna valami kis nyoma a megzavart gyilkos elővigyázatatlanságának, egy hajszál, bármi, de semmi. Az egész testet gondosan becsomagolta, minden bizonynyal a feldarabolás után. Ezután óvatosan elszállította a konténerhez, és nyilvánvalóan volt annyi ideje és lélekjelenléte, hogy ne hibázzon és ne hagyjon áruzó nyomokat. Erről vagy senki nem világosította fel LaGuertát, vagy – csodák csodájára! – esetleg senki másnak nem tűnt fel. Lehetséges; a rendőrségi munka legnagyobb része rutin eljárás, a részletek beleillesztése egy korábbi ügy sablonjába. De ha egy vadiúj sablon kellene, akkor a nyomozás ahhoz hasonlatossá válhat, mint amikor három vak ember nagyítóval vizsgál egy elefántot.

De mivel én sem vak nem voltam, sem a rutin nem akadályozott, nekem sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy a gyilkost egyszerűen csak nem elégítette már ki a dolog. Rengeteg ideje volt a munkára, de... de ez már az ötödik gyilkosság volt ugyanazzal a módszerrel. Beleunt volna abba, hogy egyszerűen csak feldarabolja a testet? A Mi Fiúnk valami újdonságra vágyott volna, valami másra? Felfedezetlen utakra, nem várt fordulatokra?

Már-már éreztem a csalódottságát. Ahogy elért idáig, egészen a befejező részig, amikor szétdarabolja a testet, hogy becsomagolhassa. És akkor jön a hirtelen döbbenet: ez így nem az igazi. Valami nem jó. Coitus interruptus.

Ez így már nem elégítette ki őt. Új megközelítésre volt szüksége. Megpróbálta kifejezni magát, csak a megfelelő szóhasználatot nem találta még. És ez, szigorúan a személyes véleményem szerint (már úgy értem, a helyébe képzelve magam), nagyon csalódottá kellett hogy tegye. És igen valószínű volt, hogy tovább keresgéli a választ.

Nemsokára.

De hadd kutasson LaGuerta tanú után. Nem fog találni egyet sem. Egy hideg, óvatos szörnyeteggel volt dolgunk, aki csodálatot ébresztett bennem. És hogy mit kezdjek ezzel a csodálattal? Nem tudtam, úgyszólván visszavonultam gondolkozni a hajómra.

Egy Denzi húzott el keresztben a hajóm előtt 100 kilométer/órás sebességgel, csak pár centiméternyire tőlem. Boldogan integettem neki, és

visszatértem a jelenbe. Lassan Stiltsville, a nagyrészt elhagyatott régi cölöp-házakból álló, Cape Florida vizein elterülő település közelébe értem. Tettem egy nagy kört, csak úgy, a semmibe, és hagytam, hogy a gondolataim felvegyék ugyanazt a lassú ívet.

Mit tegyek? Ezt most kellett eldöntenem, még mielőtt túlságosan sokat segíték Deborahnak. Hozzjárulhatnék ahhoz, hogy megoldja ezt az ügyet, nálam erre jobb embert úgysem talál. Senki más nem halad a jó irányba. De akartam segíteni neki? Akartam, hogy elkapják ezt a gyilkost? Vagy én akartam elkapni és leállítani? Egyáltalán – ő, az a zaklató kis gondolat – akartam, hogy bárki is leállítsa?

Mit tegyek?

Jobboldalt megláttam Elliott Keyt a lenyugvó nap sugaraiban. És mint mindig, eszembe jutottak a nyári táborozások, amiket itt töltöttünk Harry Morgannel. A nevelőapámmal. A Jó Zsaruvál.

Te más vagy, Dexter.

Igen, Harry, tudom.

De meg kell tanulnod uralkodni a másságod felett, és a jóra használni.

Rendben, Harry. Ha te mondod. Hogyan?

És ő megmondta.

* * *

Sehol nem olyan csillagos az ég, mint Dél-Florida csillagos egén, amikor az ember tizennégy évesen az apjával sátorozik. Vagy akár a nevelő-apjával. És ezeknek a csillagoknak még a látványa is egy bizonyosfajta elégedettség érzésével tölti fel az embert, s ez nem érzelmek kérdése. Ezt az ember nem érzi. Részben ez az oka annak, ha valaki itt van.

A tűz kialszik, a csillagok fájdalmasan ragyognak, és a drága jó nevelő-apa már egy ideje hallgat, miközben meg-meghúzza a kis üveget, amit a hátizsák külső zsebében tart. Ez nem megy neki túl jól, a legtöbb zsaruvál ellentétben nem egy nagyívó. De mostanra kiürült a palack, és eljött az ideje, hogy elmondja, amit el kell mondania, most vagy soha.

– Te más vagy, Dexter – szólal meg.

Elfordulok a csillagok ragyogásától. A kicsiny, homokos tisztás köré hosszú árnyékokat vet a végét járó tűz utolsó fénye. Némelyik árnyék Harry arcára lopószik. Most idegennek tűnik, mintha még sosem láttam volna. Elszántnak, boldogtalannak, kicsit kábultnak.

– Hogy érted, apa?

Nem néz rám.

– Billupék azt mondták, Buddy eltűnt – mondja.

– Az a hangos kis vakarcs. Egész éjjel ugatott. Anya nem tudott aludni.

Anyának természetesen szüksége van a nyugalomra. Ha valaki rákban

haldoklik, rengeteget kell pihennie, de amiatt a túloldalon lévő, szörnyű kiskutya miatt, aki minden lehulló falevéltre rávakkantott, egyáltalán nem tudott aludni.

– Megtaláltam a sírt – közölte Harry. – Rengeteg csont volt benne, Dex. Nem csak Buddy csontjai.

Erre nem tudok mit mondani. Óvatosan felmarkolok némi tülevelet, és várom, hogy Harry folytassa.

– Mióta csinálod?

Felmérem Harry arc kifejezését, majd átnézek a tisztáson a part felé. Ott himbálózik a hajónk a víz lassú hullámain. Messze jobboldalt Miami fényei – lány fehér ragyogás. Nem tudom, mire akar Harry kilyukadni, mit akar hallani. De ő az én nyílegyenes természetű nevelőapám; neki mindig meg kell mondani az igazat. Mindig kitalálja, vagy kiderül.

– Másfél éve – felelem.

Harry bólint.

– Miért kezdted el?

Nagyon jó kérdés, és tizennégy évesen még egyáltalán nem tudom rá a választ.

– Én csak... egyszerűen... muszáj volt – vallom be neki. Már akkor is, olyan fiatalon, ennyire tudtam bánni a szavakkal.

– Hallasz hangokat? – akarja tudni. – Valakinek vagy valaminek a hangját, aki megmondja, mit kell tenned, úgyhogy megteszed?

– Ööö... – válaszolom tizennégy évem minden ékesszólásával –, nem egészen.

– Beszélj róla – szólít fel Harry.

Ó, a hold, a jóságos kövér hold, valami nagyobb, amire nézhetek. Felmarkolok még egy adag tülevelet. Az arcom ég, mintha apa a szexuális álmairól kérdezett volna. És ami azt illeti...

– Hááát... valami izé, szóval érzek valamit – próbálom szavakba önteni. – Belül. Figyel engem. Talán... ööö... nevet? De nem olyan, mint egy hang, csak... – mondom a kamaszok sokatmondó vállvonogatásával. De úgy tűnik, Harry érti.

– És ez a valami... ez kényszerít arra, hogy megöljél dolgokat.

Magasan a fejünk felett egy lassú, kövérkés utasszállító húz el.

– Nem, ööö... nem kényszerít – válaszolom. – Csak... úgy tűnteti fel, mintha jó ötlet lenne?

– És akartál valaha valami mást is megölni? Valami nagyobbat, mint egy kutya?

Próbálok felelni, de van valami a torkomban. Megköszörülöm.

– Igen – nyögöm ki végül.

– Egy embert?

– Nem valakit konkrétan, apa. Csak... – Megint megrántom a vállam.

– Miért nem tetted?

– Mert... mert úgy gondoltam, ti nem örülnétek. Te és anya.

– És csak ez tartott vissza?

– Én, ööö... én nem akartam, hogy... izé, haragudjatok rám. Izé... szóval tudod. Hogy csalódjatok bennem.

Vetek egy lopott pillantást Harryre. Egyenesen rám néz, még csak nem is pislog.

– Ezért hoztál el, apa? Hogy erről beszéljünk?

– Igen – válaszolja. – Ezt tisztáznunk kell.

Tisztáznunk, ó igen, ez nagyon harrys, nagyon jellemző arra, ahogy szerinte élni kell, makulátlan tisztaságban, kifényesített cipőben. És már akkor is tudtam; ez a rajtam időről időre eluralkodó gyilkos vágy előbb vagy utóbb ennek a tisztaságnak az útjába fog állni.

– Hogyan? – kérdezem, mire ő egy hosszú, komoly pillantást vet rám, majd bólint, amikor látja, hogy tudom követni, amit mond.

– Jó gyerek vagy – mondja. – Most pedig... – És a „most” ellenére nagyon sok idő eltelik, mielőtt újból megszólalna. Nézem a hajó fényeit, ami elhalad mellettünk, talán olyan kétszáz méterre a parttól. A hajómotor hangját elnyomja az üvöltő kubai zene. – Most pedig... – ismétli meg Harry, mire rápillantok. De ő nem engem néz, hanem a kihunyó tűzön keresztül valahova a távoli jövőbe tekint. – Az a helyzet... – folytatja. Nagyon figyelek. Akkor szokta így kezdeni, amikor valamiféle magasabb rendű tudást adott át. Amikor elmagyarázta, hogyan kell csapott labdát dobni, vagy hogyan kell jobb horgot ütni. Az a helyzet, fogott bele mindig, és úgy is volt mindig.

– Öregszem, Dexter. – Várt egy kicsit, hogy ellenkezem-e, de nem tettem, úgyhogy bólintott. – Azt hiszem, az emberek átértelmezik a dolgokat, ahogy öregszenek – folytatta. – Nem arról van szó, hogy szentimentálisabb lennék, vagy hogy a fekete és a fehér között észrevettem volna a szürke árnyalatait. Én úgy hiszem, egyszerűen csak másképp értelmezem a dolgokat. Jobban. – Rám néz, Harry tekintete maga a Kemény Szeretet kék szemekkel.

– Jó – válaszolom.

– Tíz évvel ezelőtt valami intézetbe zárattalak volna – mondja, és én pislogok. Ez szinte fáj, bár nekem is eszembe jutott már. – Most viszont – folytatja – azt hiszem, van jobb ötletem is. Tudom, mi vagy, és tudom, hogy jó gyerek vagy.

– Nem – ellenkezem nagyon halkán és erőtlően, de Harry meghallja.

– De igen – szögezi le. – Jó gyerek vagy, Dex, ezt biztosan tudom. Biztosan tudom – ismétli meg mintegy magának, talán a hatás érdekében, majd mélyen a szemembe néz. – Ha nem így lenne, egyáltalán nem érdekelné, mit szólok én, vagy anya. Gondolkodás nélkül megtennéd. Tudom, nem te tehetsz róla. Tudom, mert... – elhallgat, és egy pillanatig csak néz. Ettől nagyon kényelmetlenül érzem magam. – Mire emlékszel azelőtről? – kérdezi. –

Tudod. Azelőtről, hogy hozzánk kerültél volna.

Ez még mindig fáj, de nem tudom, miért. Csak hároméves voltam.

– Semmire.

– Az jó – nyugtázza. – Jobb is, hogy nem emlékszel. – És élete során nem is hozza többé szóba a dolgot. – De még ha nem is emlékszel rá, Dexter, akkor is hatással voltak rád az akkori események. Azok a dolgok tettek olyanná, amilyen vagy. Beszéltem néhány emberrel erről. – És az a legfurcsább, hogy ekkor rám mosolyog, egy nagyon visszafogott, már-már szégyenlős Harry-mosollyal. – Számítottam rá, hogy bekövetkezik. Ami kiskorodban veled történt, megváltoztatott téged. Én megpróbáltam helyrehozni a dolgot, de... – megvonja a vállát. – Túl erős volt, túl sok. Túl korán került beléd, és most már benned is marad. Emiatt akarsz gyilkolni. És erről nem te tehetsz. Nem változtathatsz rajta. De... – mondja, és megint másfelé néz, a felé, amit én nem láthatok. – De tudsz rajta uralkodni. Kontrollálni. Jól válogasd meg... – ezeket a szavakat nagyon óvatosan ejti ki, sokkal óvatosabban, mint bármit, amit valaha is hallottam tőle. – Jól válogasd meg, mit... vagy kit... ölsz meg... – és ekkor úgy mosolyodik el, ahogy még soha nem láttam mosolyogni, olyan zordan és szárazon, mint a kihunyó tűzünk hamvai. – Rengeteg ember van, aki megérdemli, Dex...

És azzal a pár rövid szóval új formát és célt adott az egész életemnek, a világomnak, az énemnek, és annak, ami vagyok. Az a csodálatos, mindent látó, mindenről tudó ember. Harry. Az apám.

Ha képes lennék szeretni, mennyire szeretném Harryt!

Azóta már nagyon sok idő eltelt. Harry régen meghalt. De amit megtanított nekem, az tovább él. Nem mindenféle meleg és ragacsos érzelem miatt, amit érezhettem volna. Hanem mert igaza volt. Újból és újból bebizonyítottam. Harry tudta, és Harry jól megtanított rá.

Legyél mindig óvatos, mondta Harry. És úgy tanított meg óvatosnak lenni, ahogy csak egy zsarú tud egy gyilkost.

Hogy gondosan válogassam ki azokat, akik megérdemlik. Hogy mindig biztosra menjek. És utána rendezzem el a dolgokat. Ne hagyjak nyomokat. És soha ne bonyolódjak bele érzelmileg, mert akkor hibázni fogok.

Az óvatosság fogalma természetesen túlmutatott a gyilkosságokon. Az óvatosság azt jelentette, hogy az életvitelemnek is támadhatatlannak kell lennie. Csoportokat kellett kiépítenem. Szocializálódnom kellett. Magánéletet élnem.

Ehhez mind rettenetes elővigyázatossággal tartottam magam. Már-már tökéletes hologrammá váltam. Gyanú felett álltam, feddhetetlen voltam és nem lehetett rajtam fogást találni. Egy rendes, tiszta, udvarias szörnyeteg, a szomszéd fiú. Még Deboraht is sikerült legalább felerészben félrevezetnem, az időnk legalább felében. Persze ebben az is segített, hogy ő abban hitt, amiben

hinni akart.

Most éppen abban hitt, hogy tudnék neki segíteni ebben a nyomozásban, előremozdíthatnám a karrierjét, és egy mozdulattal kirepíthetném őt hollywoodi szexöltözékéből, egyenesen bele egy jól szabott kiskosztümbe. És természetesen igaza volt. Tudnék neki segíteni. De nem igazán fülött hozzá a fogam, mert élvezettel tekintettem ennek a másik gyilkosnak a műveire, és támadt bennem némi esztétikai rokonszenv, vagy...

Érzelmi belebonyolódás.

Szóval erről van szó. Nyilvánvalóan megszegem Harry Törvényét.

Visszafordítottam a hajó orrát a csatorna felé. Már teljesen besötétedett, de éppen egy rádió-adótorony mellett haladtam el, ami pár fokkal balra volt a hazai vizektől.

Hát legyen. Harrynek mindig igaza volt, ebben is igaza lesz. Azt mondta, nem szabad érzelmileg belebonyolódni. Úgyhogy nem fogok.

Segíteni fogok Debnek.

5. FEJEZET

Másnap reggel esett, az utakon úrrá lett az örület, mint Miami-ban mindig, ha elered. Néhányan lelassítottak a csúszós úton. Mások idegbajt kaptak ettől, és a dudájukra tenyereltek, kiüvöltöztek a lehúzott ablakon, majd gázt adva tolnakodni kezdtek, és az öklüket rázva vadul cikáztak a mazsolák között.

A LeJeune aluljáróban egy nagy tejesfurgon száguldott végig teljes gázzal az autók között, majd beleszállt egy katolikus iskolásokkal megrakott kisbuszba. A furgon felborult, most pedig öt meghökkent arcú, kockás gyapjuszoknyát viselő kislány ücsörgött egy nagy tócsa tej kellős közepén. A forgalom egy órára szinte teljesen megbénult. Az egyik gyereket a Jackson Kórházba szállította a mentőhelikopter. A többiek az egyenruhájukban üldögéltek a tócsában, és nézték, hogyan ordítanak egymással a felnőttek.

Én a rádiót hallgatva higgadtan araszoltam. Úgy tűnt, a rendőrség nyomon van a Tamiami Mészáros ügyében. Részleteket nem árulhattak el, de bejátszották Matthews kapitány meggyőző nyilatkozatát. A kapitány által elmondottakból arra a következtetésre juthatott az ember, hogy személyesen indul letartóztatni az illetőt, amint végzett a kávéjával.

Végül kikeveredtem a felszínre, de továbbra sem haladtam sokkal gyorsabban. Nem messze a reptértől megálltam egy pékségnél. Egy bundás almát vettem meg egy fánkot, és mire a kocsihoz értem, az almát már szinte teljesen el is tüntettem. Nagyon gyors az anyagcserém. Ez a kiegyensúlyozott életvitel előnye.

Mire beértem a munkahelyemre, az eső már el is állt. Ragyogott a nap és gőzölgött az aszfalt, ahogy bevonultam az előcsarnokba, ahol megvillantottam az igazolványomat, majd felcplattam a lépcsőn.

Deb már várt.

Nem tűnt túl boldognak ezen a reggelen. Persze, mostanában már egyáltalán nem tűnt boldognak. Végül is zsarú, és ők általában nem értenek az ilyesmihez. Túl sok időt töltenek szolgálatban, ahol próbálnak nem embernek látszani. Aztán úgy marad az arcuk.

– Deb – raktam az asztalomra a fehér papírzacsokot.

– Hol voltál tegnap éjjel? – kérdezte. Nagyon savanyú volt, ahogy arra számítottam is. Azok a ráncok nemsokára rögzülnek, és elcsúfítják a gyönyörű, fekete hajjal keretezett arcát, a mélykék szemével, az intelligens kisugárzásával és az enyhén szeplős kis pisze orrával. Gyönyörű vonások, amelyeket pillanatnyilag körülbelül három kiló olcsó arcfesték rejt.

Gyengéd pillantással szemléltem. Nyilvánvalóan munkából érkezett, ma

csipkés melltartót, rövid, neonrózsaszín sztreccsnadrágot és aranyszínű túsarkút viselt.

– Ne is beszéljünk róla – válaszoltam. – Te hol voltál?

Elpirult. Minden ruhát utált, a frissen vasalt kék egyenruhát leszámítva.

– Próbáltalak hívni – vetette a szememre.

– Ne haragudj.

– Na ja. Persze.

Leültem és hallgattam. Deb szereti kiönteni nekem a lelkét. Erre valók a családtagok.

– Miről akartál annyira beszélni velem?

– Kirekesztenek – panaszkolta. Kinyitotta a fánkossal zsákot és bele-nézett.

– Mire számítottál? – érdeklődtem. – Tudod, hogy LaGuertának mi a véleménye rólad.

Kihalászta a fánkot a zacskóból, és szétmarcangolta.

– Arra számítottam – magyarázta teli szájjal –, hogy beavatnak az ügybe. Ahogy a kapitány meghagyta.

– Neked nincs komolyabb rangod – válaszoltam. – Vagy diplomáciai érzéked.

Gombóccá gyúrta a zacskót és a fejemhez vágta. Nem találta el.

– Az istenit, Dexter – mondta –, pontosan tudod, megérdemlem, hogy átkerüljek a gyilkosságokhoz. Ahelyett, hogy... – megrántotta a melltartója pántját, és végigmutatott hiányos öltözékén. – Ehelyett a baromság helyett.

Bólintottam.

– Nem mintha nem állna jól.

Arckifejezésében a düh és az undor vetekedett az elsőbbségért.

– Utálom – jelentette ki. – Nem tudom már túl sokáig csinálni, vagy esküszöm, beleőrülök.

– Még egy kicsit korán van ahhoz, hogy megoldjam az esetet, Deb.

– Szar ügy – válaszolta. Mindenesetre a rendőrségi munka sokat rontott Deborah nyelvezetén. Hideg, kemény zsarutekintettel nézett rám, életünkben először. Harry tekintete volt, ugyanazok a szemek és ugyanaz az érzés: a veséembe lát. – Ne próbálj lerázni, Dex – mondta. – Az esetek felében csak rá kell nézned a hullára, és már tudod is, ki tette. Soha nem kérdeztem, hogy csinálod, de ha van valami tipped ezzel az ügyvel kapcsolatban, ki vele. – Vadul rúgott egyet, kismértékben behorpasztva fém íróasztalomat. – Az istenit, annyira ki akarok már bújni ebből a hülye ruhából.

– Hát azt mindannyian szívesen végignéznénk, Morgan – szólalt meg valaki mögöttem az ajtóban, mély és megjátszott hangon. Felnéztem. Vince Masuoka mosolygott ránk.

– Azt se tudnád, mit kell csinálni, Vince – torkolta le Deb.

Még szélesebb mosoly ragyogott fel, egyenesen a tankönyvből.

– Miért nem próbáljuk ki?
– Álmodj csak, Vince – biggyesztette le ajkát Debbie, úgy, ahogy tizenkét éves kora óta nem láttam tőle.

Vince a fejével a gombóccá gyúrt zacskó felé intett.

– Te voltál a soros. Mit hoztál nekem? Hol van?

– Sajnálom, Vince – válaszoltam neki –, de Deb megette a fánkodat.

– Nem is rossz – monda egy éles, mesterkéltny vigyor kíséretében. – Akkor én megehetem az ő lekváros tekercsét. Jössz nekem egy nagy fánkkal, Dex.

– Legalább az legyen nagy – jegyezte meg Deborah.

– Nem a fánk mérete számít, hanem a pék szakértelme – közölte vele Vince.

– Jaj már! – vetettem közbe. – Be fog görcsölni a homloklebenyed. Túl korán van még ahhoz, hogy ennyire szellemes legyél.

– Ah-ha – engedte ki Vince azt a szörnyű, erőltetett kacaját. – Ah-ha, haha. Na, sziasztok. – Kacsintott. – Ne feledkezz meg a fánkomról. – És ezzel elindult a folyosón a mikroszkópja felé.

– Szóval mire jutottál? – kérdezte Deb.

Deb hitt az időről időre előforduló megérzéseimben. Megvolt rá az oka. Ihletett ötleteim általában olyan esetekkel kapcsolatban támadtak, amikor pár brutális keménylegény rendszeresen megruházott valami szerencsétlent, pusztán szórakozásból. Deborah jó néhányszor végignézte, amint gyorsan és tisztán elintézek valamit, amit senki más észre sem vett. Soha nem mondott semmit, de a húgom átkozottul tehetséges zsarú, ezért már jó ideje gyanakszik rám. Azt ugyan nem tudja pontosan, mire gyanakszik, de tudja, hogy valami nincs rendben, és időről időre felhúzza ezen magát, mert végül is, azért szeret engem. Ő a legutolsó élőlény ezen a földön, aki szeret engem. És ez nem önsajnálát, hanem a leghidegebb, legtisztább önismeret. Szerethetetlen vagyok. Harry tervét követve megpróbáltam emberi kapcsolatot teremteni, sőt, bolondosabb pillanataimban még szerelmi viszonyba is bonyolódni. De nem működött. Valami eltört bennem, vagy hiányzik belőlem, és előbb vagy utóbb a másik fél ráébred, hogy Színészkedek, vagy eljön egy Olyan Éjszaka.

Még állatokat sem vagyok képes tartani. Az állatok utálnak. Egyszer vettem egy kutyát; megállás nélkül, agyatlan dühvel ugatott és vonyított – rám! – két napon keresztül, amíg meg nem szabadultam tőle. Próbálkoztam teknőssel is. Egyszer megérintettem, soha többé nem dugta ki a fejét a páncéljából, és pár nappal később elpusztult. Inkább, mint hogy még egyszer látnia kelljen, vagy hozzáérjek. Inkább meghalt.

Semmi más nem szeret engem, és nem is fog. Még én sem. Különösen én nem. Tudom, mi vagyok, és abban nincs semmi szeretetre méltó. Egyedül vagyok a világban, teljesen egyedül, leszámítva Debraht. És természetesen leszámítva a Dolgot belül, ami viszont nem jön ki túl gyakran játszani. És

valójában nem is velem játszik, hanem másokra van szüksége.

Szóval amennyire csak tudok, törődöm vele, a kedves Deborahval. Nem biztos, hogy ez a szeretet, de jobban érzem magam, ha örül, mint ha nem.

És most ott ült a kedves Deborah boldogtalanul. A családom. Csak bámult rám, és nem tudta, mit mondjon, de közelebb jutott ahhoz, hogy kimondja, mint valaha.

– Hát – kezdtem bele –, ami azt illeti...

– Tudtam! Tudtam, hogy tartogatsz valamit!

– Ne kelts fel a transzból, Deborah. Most lépek érintkezésbe a halottak birodalmával.

– Nyögd már ki – sürgetett.

– A félbehagyott darabolásról van szó, Deb. A bal lábról.

– Mi van vele?

– LaGuerta azt hiszi, a gyilkost megzavarták, ettől ideges lett, és nem fejezte be.

Deborah bólintott.

– A lelkemre kötötte tegnap este, hogy kérdezzem meg a kurvákat, láttak-e valamit. Valaki biztos látott.

– Ó, nehogy már te is higgy neki – róttam meg. – Gondolkozz, Deborah. Ha félbeszakították... és túlságosan ideges volt ahhoz, hogy befejezze...

– A csomagolás – bukott ki belőle. – Rengeteg időt töltött azzal, hogy becsomagolja a testet, hogy mindent letakarítson. – Meglepettnek tűnt. – A fenébe is. Miután rajtakapták?

Összeütöttem a tenyerem, és ráragyogtattam mosolyom.

– Bravó, Miss Marple.

– Akkor viszont nincs semmi jelentősége.

– Au contraire. Ha rengeteg idő áll rendelkezésre, és ennek ellenére nem fejezik be a rituálét – és ne feledd, Deb, hogy a rituálé a lényege az egésznek –, abból mire következtethetünk?

– Miért nem mondd egyszerűen csak meg? – csattant fel a hangja.

– Abban meg mi lenne az élvezet?

Sóhajtott egy nagyot.

– A fenébe is. Oké, Dex. Ha nem zavarták meg, és mégsem fejezte be... a fenébe is. A becsomagolás fontosabb volt, mint a feldarabolás?

Megsajnáltam.

– Nem, Deb. Gondolkozz. Ez az ötödik, és pontosan ugyanolyan, mint az előző négy. Négy bal lábat tökéletesen feldarabol. És most az ötödiket... – megvontam a vállam, és felhúztam az egyik szemöldököm.

– Ó, Dexter, a fenébe már. Honnan kellene tudnom? Lehet, hogy csak négy bal lábra volt szüksége. Lehet, hogy... Fogalmam sincs, esküszöm az élő Istenre. Miért?

Mosolyogva megráztam a fejem. Számomra annyira egyértelmű volt.

– Eltűnt számára a dologból az izgalom, Deb. Valami elmúlt. Már nem működik. Már nem volt meg az az alapvető kis varázs, ami korábban tökéletessé tette.

– És ezt nekem ki kellett volna találnom?

– Valakinek ki kellett volna, nem gondolod? Szóval szép lassan elkedvetlenedett és abbahagyta, kereste az ihletet, de nem találta.

Elgondolkozott.

– Szóval abbahagyta. Nem fogja többet csinálni?

Felnevettem.

– Ó, te jó ég, Deb, dehogy. Pont ellenkezőleg. Ha pap lennél, és őszintén hinnél Istenben, de nem találnád a módját, hogy kifejezésre juttasd az imádatodat, mit tennél?

– Addig folytatnám a próbálkozást – válaszolta –, amíg nem sikerülne. – Rám meredt. – Jézusom. Erre gondolsz? Hogy nemsokára megint megteszi?

– Csak egy megérzés – mondtam szerényen. – Tévedhetek is. – De biztos voltam benne, hogy nem tévedek.

– Azt kellene kigondolnunk, hogyan kapjuk el, amikor megint megteszi – mondta. – Nem pedig nem létező tanukat hajkurászunk. – Felállt, és kisétált az ajtón. – Majd hívlak. Szia! – És ezzel el is tűnt.

Megbökdöstem a fehér papírzacskót. Semmi nem maradt benne. Pont, mint én; tiszta, ropogós külső, és teljesen üres belső.

Összehajtogattam a zacskót és elhelyeztem az asztalom mellett található szemetesben. Dolgoznom kellett, várt a valóban hivatalos rendőrségi munka a laborban. Le kellett gépelnem egy hosszú jelentést, kiválogatnom hozzá a képeket, iktatnom a bizonyítékokat. Rutinmunka volt, egy dupla emberölés, ami valószínűleg sosem kerül bíróság elé, de én szerettem, ha amihez hozzányúlok, az rendszeresen meg van csinálva.

Ráadásul ez érdekes eset volt. Nagyon nehezen lehetett megfejteni a vérnyomokat; az artériás spriccelés, a több áldozat – akik ráadásul nyilvánvalóan mozogtak –, és annak a dolognak a nyomai miatt, ami valószínűleg egy ócska láncfűrész volt, szinte lehetetlennek bizonyult becsapódási pontokat találni. A szobához fel kellett használnom két üveg Luminolt, ami még a leghalványabb vérnyomokat is felfedi, és 12 dolláros üvegenkénti árával meglepően drága.

Még zsinórokat is ki kellett feszítenem, hogy rájöjjek az elsődleges fröccsenési szögekre, ez pedig olyan ősi technika volt, mint az alkímia. A vérfoltmintázat megdöbbenően élénk képe bontakozott ki; ragyogó, vad, nyers szennyeződések végig a falon, a bútorokon, a televízión, a törülközőkön, az ágyneműn és a függönyökön – a szerteloccsanó vér elképesztő, elvadult rémdrámája. Az ember azt hinné, hogy még Miamiában is akad, aki hallott esetleg valamit. Két embert élve feldarabolnak egy láncfűrészrel egy elegáns és drága hotelszobában, erre pedig a szomszédai egyszerűen csak

felhangosítják a tétét.

Úgy is lehet fogalmazni, hogy a kedves, szorgalmas Dextert túlságosan magával ragadta a munkája, de én szeretek alapos lenni, és szeretem, ha tudok minden helyről, ahol esetleg még vér rejtőzhet. A szakmai okaim nyilvánvalóak, de sokkal kevésbé fontosak számomra, mint a személyes motiváció. Egy nap talán egy börtönviselt pszichiáter segít nekem megfejteni, miért van ez.

A testrészek mindenesetre kihültek már, mire odaértünk, és valószínűleg sosem fogjuk megtalálni a kézzel varrt, 45-ös méretű olasz mokaszint viselő pasast. Amúgy jobbkezes és túlsúlyos, továbbá elképesztő lehet a fonákja.

De rendületlenül dolgoztam az ügyön, és nagyon jó munkát végeztem. Nem azért csinálom, hogy elkapjuk a rosszfiúkat. Miért tennék ilyet? Nem, az én dolgom az, hogy rendet tegyek a káoszban. Hogy együttműködésre, majd távozásra kényszerítsem a csúf vérfoltokat. Mások talán arra használják a munkámat, hogy elkapják a bűnözőket; nincs ezzel semmi gond, de nekem ez nem számít.

Ha valaha is elég óvatlan lennék ahhoz, hogy elkapjanak, meg fogom kapni, hogy szociopata szörnyeteg vagyok, beteg és perverz démon, már-már nem is ember, és minden bizonnyal önelégült, álszent mosollyal küldenek majd a Vén Szikrásba. Ha valaha is elkapják a 45-ös Lábút, rá azt fogják mondani, hogy rossz ember volt, aki szerencsétlen módon alulmaradt a szociális kényszerekkel szemben, és tíz évre börtönbe dugják, majd a kezébe nyomnak annyi pénzt, amennyin vehet ruhát és egy új láncfűrész.

Minden egyes munkanappal egy kicsit közelebb jutok ahhoz, hogy megértsem Harryt.

6. FEJEZET

Péntek este. Miami randizós estéje. És bármilyen hihetetlen, Dexter randizós estéje is. Furcsa módon, de találtam valakit. Micsoda, micsoda? Defenzív Dexter divákkal dévajkodik? Szex a még élőkkel? A látszatélet iránti szükség kielégítése céljából egészen a megjátszott orgazmusig elmegyek?

Csak nyugalom. Szexről szó sincs. Az ügyetlen tapogatózás és szégyen-érzet hosszú éveit után, amelyek során próbáltam normálisnak tűnni, most végre a tökéletes partner mellett kötöttem ki.

Rita majdnem ugyanolyan sérült, mint én. Túl korán ment férjhez, és tíz éven, illetve két gyereken át próbálta megmenteni a házasságát. Elbűvölő élettársával volt pár apró probléma. Először az alkoholfüggősége, majd a heroin, és ha hiszik, ha nem, végül a kokó. Verte is Ritát az az állat. Széttörte a bútorokat, üvöltözött, szétdobált mindent és fenyegetőzött. Majd megerősakolta. Rita elkapott tőle pár szörnyű fertőzést, amelyekre férje a drogos pályafutása során tett szert. És ezek a dolgok napi szinten előfordultak, Rita pedig türt, dolgozott, és két alkalommal végigküzdötte mellette az elvonót is. Majd a férje egy éjjel a gyerekekre is rátámadt, és ekkor Rita végre a sarkára állt.

Az arca természetesen már meggyógyult. A törött karok és bordák meg nem jelentenek különösebb kihívást Miami sebészeinek. Rita teljesen szalonképes volt, és mint olyan, teljesen megfelelt a bennem élő szörnyetegnek.

Végül kimondták a válást, börtönbe került a rohadék, és akkor mi történt? Ó, az a titokzatos emberi lélek. Valahogy, valamikor Rita megint randizásra adta a fejét. Meg volt róla győződve, hogy Ezt Kellett Tennie – de a Szeretett Férfitől elszenvedett gyakori tettlegesség kiölte belőle a szex iránti érdeklődést. Csak egy kis férfitársaságra vágyott időnként.

Elkezdte keresni az Igazit, azt az érzékeny, gyengéd pasast, aki tud várni. Természetesen sok időbe telt. Valamiféle imaginárius férfira várt, akinek fontosabb, hogy legyen kivel beszélgetnie és filmeket néznie, mint a szex, mert arra egyszerűen még Nem Állt Készen.

Azt mondtam, imaginárius? Hát, igen. A valódi férfiak nem ilyenek. A legtöbb nő rájön erre két gyerek és egy válás után. Szegény Rita túl korán és túl rosszul ment férjhez ahhoz, hogy megtanulja ezt a fontos leckét. És a szörnyű házassága mellékhatásaként, ahelyett hogy arra az álláspontra helyezkedett volna, miszerint minden férfi disznó, inkább megalkotta magában ennek a tökéletes úriembernek a kedves, romantikus ideáját, amiben az illető akár korlátlan ideig is képes várni arra, hogy szép lassan megnyíljon neki, mint egy törékeny kis virág.

Hááát. De most tényleg. Elképzelhető, hogy élt ilyen férfi a viktoriánus Angliában, ahol minden sarkon találhatott egy kuplerájt, ahol kiengedhette a gőzt a durva fizikalitástól mentes, éteri szerelem megnyilvánulásai közepette. De tudomásom szerint a huszonegyedik század Miami-jában nem akadt ilyen.

De én mindezen dolgokat tökéletesen el tudtam játszani. És el is akartam, tényleg. Nem vágyom szexuális jellegű kapcsolatra. Álcára volt szükségem, és Rita pontosan az volt, amit kerestem.

Mint említettem, Rita teljesen szalonképes. Filigrán, tűzrőlpattant és eleven, sportos testalkatú, rövid szőke hajjal és kék szemekkel. Fitneszőrült, minden szabadidejét futással, biciklizéssel meg ilyesmivel tölti. Ami azt illeti, az edzés volt az egyik kedvenc közös tevékenységünk. Végigbicikliztünk az Evergladesen, részt vettünk ötkilométeres futóversenyeken és még súlyozni is együtt súlyoztunk.

És a legjobb az egészben a két gyerek. A kilenc éves Astor és az öt éves Cody talán túlságosan is hallgatagok. Ez persze érthető. Azoknál a gyerekeknél, akiknek több alkalommal is végig kell nézniük, hogy próbálják megölni egymást a szüleik különböző bútordarabokkal, érthető, ha egy kissé zárkóztak. A harcmezőn nevelkedő gyerekek már csak ilyenek. De szép lassan ki lehet őket ebből húzni – itt vagyok például én. Gyermekként leírhatatlan szörnyűségeken mentem keresztül, mostanra viszont hasznos polgárrá váltam, a társadalom tartóoszlopává.

Lehet, hogy ezért kedveltem ennyire Astort és Codyt. Mert megmagyarázhatatlan okból, kedveltem őket. Tudom, mi vagyok, és nagyon sok mindent értek magammal kapcsolatban. De van néhány jellemvonásom, ami őszintén zavarba hoz, mint például a gyermekekhez való hozzáállásom.

Kedvelem őket.

Fontosak nekem. Számítanak.

Tényleg nem értem. Teljesen hidegen hagyyna, ha egyszer csak az univerzum összes lakója megszűnne létezni, természetesen magamon és talán Deborahn kívül. A többiek annyit se jelentenek nekem, mint egy kerti bútor. Ahogy a pszichomókusok fogalmaznának, a világmépemben nincs súlya mások létezésének. Következésképpen ez a súly nem is húz le engem.

De a gyerekek – ők mások.

Már másfél éve „jártam” Ritával, és ez idő alatt lassan és előre megfontolt szándékkal megnyertem magamnak Astort és Codyt. Én rendes voltam. Nem bántottam őket. Tudtam, mikor van a szülinapjuk, a bizonyítványosztás, az iskolai szünetek. Eljártam hozzájuk, és nem történt semmi baj. Bennem megbízhattak.

Ironikus, tényleg. De így van.

Én voltam az egyetlen ember, akiben megbízhattak. Rita úgy gondolta, ez a hosszú, lassú udvarlási rituálé része volt. Hadd lássa, hogy kedvelnek a gyerekei, és akkor ki tudja? De valójában ők fontosabbak voltak számomra,

mint Rita. Lehet, hogy már elkéstem, de nem akartam, hogy olyan ember váljon belőlük, mint amilyen én vagyok.

Ezen a pénteken Astor nyitott ajtót. „Fecsegő tipegők” feliratú pólót viselt, ami jóval a térde alá ért. A vörös haja két copfba volt fonva, a kis nyugodt arca pedig teljesen kifejezéstelen volt.

– Szia, Dexter – köszönt a szokásos szükszavúságával. Tőle ez a két szó már egy hosszú beszélgetéssel ért fel.

– Jó estét, gyönyörű ifjú hölgy – válaszoltam neki Lord Mountbattent utánozva, már amennyire tőlem tellett. – Nem haragszik, ha megjegyzem, hogy ön csodálatosan néz ki ma este?

– Jó – nyugtázta az ajtót tartva. – Megjött – szolt hátra a válla felett a kanapé körüli sötétségnek.

Beléptem mellette. Cody közvetlenül mögötte állt, mintha csak a biztonság kedvéért fedezné.

– Cody – köszöntem neki, és átnyújtottam egy csomag Necco nápolyit. Úgy vette el, hogy közben végig a szemembe nézett, majd egyszerűen csak leengedte a kezét, anélkül hogy megnézte volna, mit kapott. Nem fogja kibontani, amíg el nem megyek, és akkor a felét a nővérének adja.

– Dexter? – szolt ki Rita a másik szobából.

– Itt vagyok – válaszoltam. – Nem tudnád egy kis jó modorra tanítani ezeket a gyerekeket?

– Nem – jelentette ki halkán Cody.

Viccelődött. Rámeredtem. Mi lesz a következő? Egy nap dalra fakad? Végigszteppeli az utcát? Felszólal a Demokrata Párt nagygyűlésén?

Rita suhanva jött, egy karika alakú fülbevalóval bajlódva. Ami azt illeti, meglehetősen kihívó volt. Egy szinte súlytalan, világoskék selyemruhát viselt, ami a combja közepéig ért, és természetesen a legjobb pár New Balance edzőcipőjét. Rajta kívül sosem találkoztam még olyan nővel, és nem is hallottam ilyenről, aki randira kényelmes cipőt venne. Varázslatos teremtés.

– Helló, királyfi – üdvözölt. – Még hadd beszéljek a bébiszitterrel, aztán indulhatunk. – Bement a konyhába, és hallottam, ahogy felmondhatja az instrukciókat a szomszéd kamasz lánnyal, aki a gyerekeire szokott vigyázni. Villanyoltás. Lecke. A televízió: mit szabad és mit nem. A mobilszám. A rendőrség telefonszáma. Mit kell tenni véletlen mérgezés vagy végtag elvesztése esetén.

Cody és Astor még mindig engem bámultak.

– Moziba mentek? – kérdezte Astor.

Bólintottam.

– Igen, ha találunk olyan filmet, amitől nem hányunk.

– Fúúúj – mondta. Alig észrevehetően savanyú képet vágott, amire enyhe győzelmi mámor öntött el.

– Szoktatok hányni a moziban? – kérdezte Cody.

– Cody – szólt rá Astor.
– Szoktatok? – ismételte meg.
– Nem – válaszoltam. – De általában akarok.
– Menjünk – libbent be Rita, és arcon csókolta a gyerekeit. – Fogadjatok szót Alice-nek. Kilenckor van villanyoltás.
– Visszajössz? – kérdezte Cody.
– Cody! Hát persze hogy visszajövök – felelte Rita.
– Dextertől kérdeztem.
– Már aludni fogtok – válaszoltam. – De beintegetek majd, jó?
– Én nem fogok aludni – jelentette ki Cody sötéten.
– Akkor benézek hozzád, és kártyázunk egyet – javasoltam.
– Tényleg?
– Tényleg. Pókerezünk, magas tétben; a győztes viheti a lovakat.
– Dexter! – szólt rám Rita, de mosolygott. – Már aludni fogsz, Cody. És most jó éjszakát, gyerekek. Legyetek jók. – Ezzel megfogta a karom, és kihúzott az ajtón. – Megáll az eszem – suttogta. – Azok ketten a tenyeredből esznek.

A film nem volt túl érdekes. Ami azt illeti, ugyan hánynom végül nem kellett, de mire odaértünk a South Beach egyik kis bárjába, már ki is ment a fejemből a nagy része. A búcsúital Rita ötlete volt. Annak ellenére, hogy élete nagy részét Miami-ban töltötte, még mindig lenyűgözte South Beach nagyvilági hangulata. Talán a sok görkörös volt rá ilyen hatással. Vagy úgy gondolta, hogy ahol ennyi rossz modorú ember van, az csak nagyvilági hely lehet.

Mindenesetre húsz percet vártunk egy kis asztalra, aztán leültünk, és további húsz percet vártunk a kiszolgálásra. Nem bántam. Szerettem figyelni, hogy nézegeti egymást a sok jó megjelenésű idióta. Remek szórakozás.

Utána végiglejtettünk az Ocean Boulevard-on, és semmiségekről beszélgettünk – ennek a művésze vagyok. A telihold egyik darabját valami lerágta pár éjszakával ezelőtt, amikor Donovan atyát szórakoztattam.

A szokásos kiruccanásunk végeztével, útban Rita dél-miami otthona felé, áthajtottunk egy kereszteződésen, Coconut Grove egy kevésbé biztonságos részén. A szemem sarkából elkaptam egy vörös villogást, és benéztem a keresztutcába. Bűnügyi helyszínelés: már fent volt a sárga szalag, és jó néhány járőr-kocsi állt ott rendezetlen csoportokban.

Ez ő, gondoltam, és még mielőtt rájöttem volna, kire is céloztam ezzel, már el is tekertem a kormányt, hogy a helyszínre hajtsak.

– Hova megyünk? – kérdezte Rita, meglehetősen logikusan.
– Ja – válaszoltam. – Szeretnék odanézni, hátha szükség van rám.
– Nincs csipogód?

A legügyesebb péntek esti mosolyommal válaszoltam neki.

– Nem mindig vannak vele tisztában, hogy szükségük van rám.

Lehet, hogy amúgy is megálltam volna, elbűszkélkedni Ritával. Az álrühának az a lényege, hogy lássanak benne. De igazság szerint a kis ellenállhatatlan hang, ami a fülemet rágta, semmiképp nem hagyott volna nekem más választást. Látnom kellett, mit tartogatott ezúttal számunkra. Ritát a kocsiiban hagytam, és odasiettem.

Semmi jót nem tartogatott számunkra az a huncut fiú. Ugyanolyan kupac gondosan becsomagolt emberi testrészt találtak, mint az előző esetekben. Angel-nem-rokon hajolt fölénk, majdnem ugyanolyan mozdulattal, mint amikor utoljára láttam.

– Hijo de puta – mondta éppen, amikor odaértem.

– Remélem, nem rám gondolsz – szólítottam meg.

– Mi itt mind arra panaszkodtunk éppen, hogy a péntek estét is munkával kell töltenünk – válaszolta Angel. – Erre te megjelensz egy nővel. És egyébként sincs itt számodra semmi.

– Ugyanaz a pasas, ugyanaz a sablon?

– Ugyanaz – válaszolta. A tollával félrehúzta a zsák szélét. – Csontszáraz, már megint – jelentette ki. – Semmi vér.

Kicsit megszédültem ezektől a szavaktól. Odahajoltam egy pillantás erejéig. A testrészek ebben az esetben is tiszták és szárazak voltak. Enyhén kékes színben játszottak, és olyanak tűntek, mintha konzerválódtak volna a maguk tökéletes kis pillanatában. Csodálatos volt.

– Ezúttal kicsit másmilyenek a vágások – közölte Angel. – Négy helyen. – Megmutatta. – Itt nagyon durva, már-már dühödt. És itt is, bár itt kevésbé. Meg itt és itt, a kettő között. Na?

– Nagyon szép – mondtam.

– És nézd meg ezt – szólított fel. A ceruzájával arrébb tolt egy felül lévő vértelen darabot. Alatta egy másik testrész fehéren világított. Gondosan lehántották róla a húst, hogy kilátsszon a letisztított csont.

– Miért csinálta ezt? – kérdezte Angel halkán.

Kifűjtam a levegőt.

– Kísérletezik – feleltem. – Próbálja megtalálni a hangját. – És addig bámultam a szép száraz részt, amíg fel nem figyeltem arra, hogy Angel már nagyon régóta néz.

– Mint egy gyerek, aki játszik az étellel – ecseteltem Ritának, amikor visszaértem az autóhoz.

– Te jó ég – mondta Rita. – Ez szörnyű.

– Azt hiszem, erre az „iszonyatos” a megfelelő kifejezés.

– Dexter, hogyan tudsz ilyenkor viccelni?

Megnyugtatóan rámosolyogtam.

– Az én munkámban könnyen hozzászokik az ilyesmihez az ember – magyaráztam. – Mindannyian viccelődünk, hogy elvegyük a dolog életét.

– Hát, én remélem, hogy hamarosan elkapják ezt az elmebetegét.

Felidéztem a gondosan elrendezett testrészeket, a sokféle vágást, a vér csodálatos, teljes hiányát.

– Nem túl hamar – dünnyögtem.

– Mit mondtál?

– Nem gondolom, hogy nagyon hamar elkapnák. Egy rendkívül értelmes gyilkosról van szó, és a rangidős nyomozótisztet jobban érdekli a politika, mint a gyilkosságok felderítése.

Úgy nézett rám, mintha viccet mondtam volna. Majd egy ideig csendben ücsörgött, miközben délnek tartottunk az 1-es úton. Dél-Miamiig meg se szólalt.

– Sose tudtam hozzászokni a... nem tudom. Az élet sötét oldalához. Ahhoz, amilyenek a dolgok valójában. Ahhoz, ahogy te látod őket – mondta végül.

Ezzel meglepett. A csendszünetet arra használtam fel, hogy a szépen felhalmozott testrészekről ábrándozzak, amiket otthagytunk. Az elmém éhesen körözött a tiszta, száraz maradványok felett, mint egy sas, aki ehető húsdarabra les. Rita megjegyzése annyira váratlan volt, hogy egy pillanatig nem is tudtam kinyögni semmit.

– Hogy érted? – tértem végül magamhoz.

Összeráncolta a szemöldökét.

– Nem... nem vagyok benne biztos. Csak... mindenki úgy gondolja, hogy... hogy a dolgok tényleg valamilyenek. Amilyenek lenniük kell? És sosem olyanok, mindig sokkal... nem tudom. Sötétebbek? Emberiebbek. Mint ez is. Én persze úgy gondolom, hogy a nyomozó el akarja kapni a gyilkost, hát nem ez a dolga? És soha fel sem merülne bennem, hogy egy gyilkosságnak bármilyen politikai vonatkozása lehet.

– Szinte minden vonatkozása politikai – válaszoltam neki. Befordultam az utcájába, és lelassítottam a rendezett, teljesen feltűnésmentes háza előtt.

– De te – folytatta. Úgy látszott, nem vette észre, hol vagyunk, vagy hogy mit mondtam neki. – De te eleve onnan indulsz. A legtöbb ember végig sem gondolja egészen odáig.

– Rita, én egyáltalán nem vagyok olyan mély – tiltakoztam. Leparkoltam az autót.

– Olyan, mintha minden kétféle lenne, egyrészt olyan, amilyennek tűnik, másrészt amilyen valójában. És te már eleve tudod ezt, és számodra ez csak egy jó játék.

Fogalmam nem volt, mit akarhat ezzel mondani. Meg kell valljam, egy ideje már nem is próbáltam kitalálni, hanem hagytam, hogy a gondolataim visszakalandozzanak a legújabb gyilkossághoz, a hús tisztaságához, a vágások rögtönzött jellegéhez, a vér tökéletesen száraz, makulátlanul tiszta hiányához...

– Dexter – szólongatott Rita. A karomra tette a kezét. Megcsókoltam.

Nem tudom, melyikünk lepődött meg jobban. Ez nem olyasmi volt, amit előre kigondoltam volna. És semmiképpen nem a parfümje hozta ki belőlem. De az ajkammal megérintettem az ajkát, és egy darabig úgy maradtunk.

Eltolt.

– Ne – szólalt meg. – Én... Dexter, ne.

– Rendben – nyugtattam meg, még mindig nem térve magamhoz attól, amit tettem.

– Nem hiszem, hogy szeretném... én nem vagyok még kész arra... a fenébe is, Dexter. – Kikapcsolta a biztonsági övet, kinyitotta a kocsiajtót, és beszaladt a házba.

Ó, te jó ég, gondoltam. Mi a csudát csináltam most?

És tudtam, hogy erről kellene elmélkednem, és talán egy kicsit csalódottnak is kellene lennem, hogy másfél év kemény munkája után most kiestem a szerepemből.

De csak a testrészek rendezett halmára tudtam gondolni.

Semmi vér.

Egyáltalán semmi.

7. FEJEZET

Ez a test pont úgy van kiterítve, ahogy azt én szeretem. A kezei és a lábai rögzítve, a száján pedig szigetelőlászalag, hogy ne hangoskodjon és ne csúfítsa el a munkaterületemet. És olyan szilárdan markolom a kést, hogy biztos vagyok benne, ez jól fog elsülni, nagyon kielégítő lesz...

Csakhogy ez nem egy kés, hanem valamiféle...

Csakhogy ez nem az én kezem. Bár a kezem az ő kezével együtt mozog, nem én tartom a pengét. És a szoba is kisebb, mint amekkorának lennie kellene, nagyon keskeny, és ez érthető, hiszen... hiszen mi?

És most itt lebegek e felett a tökéletesen szűk munkaterület és a tantaluszi kínokat okozó test felett, és hirtelen megérezem a szelet, ami körülöttem és valahogy rajtam keresztül is fúj. Ha érezném a fogaimat, akkor biztos vagyok benne, hogy vacognának. A kezem pedig – tökéletes harmóniában azzal a másik kézzel – felemelkedik és hátrafeszl, hogy megejtse azt a tökéletes vágást...

És természetesen a lakásomban ébredek. Valami okból teljesen meztelenül álldogálok a bejárati ajtó előtt. Az alvajárást még érteném, de alva vetkőzés? Na ne. Visszabotorkálok a kis lenyitható ágyamhoz. Az ágynemű egy nagy kupacban a földön. A légkondicionáló tizennyolc fokosra hűtötte a levegőt. Ez tegnap éjjel még jó dolognak tűnt, amikor a Ritával történtek után egy kicsit idegennek éreztem mindent. Esztelenség volt, már ha tényleg megtettem.

Dexter, a szerelem haramiája, amint csókokat lop. Hazaérve hosszan engedtem magamra a forró vizet, és amikor bemásztam az ágyba, teljesen letekertem a termosztátot. Nem akarok úgy tenni, mintha érteném, miért, de sötétebb pillanataimban a hideg segít a megtisztulásban. Bár nem annyira frissítő, mint amennyire annak kellene lennie.

Úgyhogy hideg volt. Most már túl hideg a kávézáshoz, és ahhoz, hogy az álmom utolsó szilánkjai között megkezdjem ezt a napot.

Úgyelek arra, hogy ne gondolkozzak az álmaimon, és ha mégis, akkor ne tulajdonítsak nekik túl nagy fontosságot. Nevetséges módon ettől a mostanítól mégsem tudtam megszabadulni.

...Ahogy lebegek a felett a tökéletes, szűk munkaterület felett... kezem pedig – tökéletes harmóniában azzal a másik kézzel – felemelkedik és hátrafeszl, hogy megejtse azt a tökéletes vágást...

Olvastam erről könyveket. Érdekelnek az emberek, talán azért, mert én nem vagyok az. Úgyhogy ismerem a szimbólumrendszert. A lebegés a repülés egy formája, és szexet jelent. És a kés...

Ja, Herr Doktor. A kés ist eine anya, ja?

Hagyd már abba, Dexter.

Csak egy ostoba, jelentéktelen álom volt.

Megcsörrent a telefon, mire majdnem kiugrottam a bőrömből.

– Mit szólsz egy reggelihez a Wolfie’snál? – kérdezte Deborah. –
Meghívlak.

– Szombat reggel van – válaszoltam. – Soha nem jutunk be.

– Odategyek korábban, és szerzek egy asztalt. Ott találkozunk.

A Miami Beachen található Wolfie’s Deli miami hagyomány volt. És mivel a Morgan tősgyökeres miami család, különleges alkalmakkor mindig is oda jártunk enni. Hogy Deborah számára miért volt ez a nap különleges alkalom, azt fel nem foghattam, de biztosra vettem, hogy időben el fogja mondani. Úgyhogy lezuhanyoztam, magamra öltöttem a legjobb szombati utcai ruhámat, és lehajtottam a partra. Alig volt forgalom a felújított MacArthur gyorsforgalmin, és nem sokkal később már a Wolfie’sban verekedtem át magam udvariasan a nyüzsgő tömegen.

Deborah tartotta a szavát, és rátette a kezét egy sarokasztalra. Egy ösöreg pincéernővel csevegett, akit még én is felismertem.

– Rose, szerelmem – köszöntöttem, majd lehajoltam, hogy csókot nyomjak ráncos arcára. Felém fordította minduntalan mogorva tekintetét. – Ó, én ír vadrózsám.

– Dexter – recsegte vaskos közép-európai akcentusával. – Igazán leszokhatnál már erről a csókdosásról, mint valami faigelah.

– Faigelah. Ez vőlegényt jelent írúl? – kérdeztem, és becsusszantam a székemre.

– Feh – válaszolta a fejét rázva felém, és elcammogott a konyha felé.

– Azt hiszem, szeret engem – közöltem Deborahval.

– Legalább ő – válaszolta Deb. – Hogy ment a randid tegnap este?

– Nagyon jól szórakoztunk – feleltem. – Talán egyszer neked is ki kellene próbálnod.

– Feh – mondta Deborah.

– Deb, nem töltheted az összes éjszakádat fehérenműben ácsorogva a Tamiami Trail sarkán. Neked is szükséged lenne egy kis magánéletre.

– Előléptetésre lenne szükségem – vicsorgott rám. – Be akarok jutni a gyilkosságiakhoz. A magánéleten majd gondolkozom azután.

– Megértelek – gondolkoztam el. – Kétségkívül jobban hangzik, ha azt hallják a gyerekek, hogy anya a gyilkosságiaknál dolgozik.

– Dexter, az isten szerelmére – fakadt ki.

– Deborah, természetes, hogy ilyenek járnak a fejekben. Unokaöcsikék és unokahugicák. Egy csomó kis Morgan. Miért is ne?

Nagyot sóhajtott.

– Pedig biztos voltam benne, hogy Anya meghalt – mondta.

– Engem választott közvetítőjéül – közöltem vele. – A meggyes pitén keresztül szól hozzám.

– Hát, válassz másik sütit. Mit tudsz a sejtkristályosodásról?
Meglépetten pislogtam.

– Tyú – mondtam. – Most söpörted le az összes vetélytársadat a Váltsunk Témát Triatlonon.

– Komolyan kérdezem.

– Ezzel megadtad a kegyelemdöfést. Mit értesz sejtkristályosodás alatt?

– A hidegtől – válaszolta. – Amikor a sejtek a hidegben kikristályosodnak.

Fény gyúlt az agyamban.

– Hát persze – feleltem neki –, gyönyörű elmélet. – Valahol bennem egy sor kicsiny égő gyulladt fel. A hidegben... A tiszta, metsző hideg és a hűvös penge már-már sistereg, ahogy belevág a meleg húsba. A steril tisztaságú hideg, amiben lelassul és tehetetlenné válik a vér, ez annyira helyes, és olyan elengedhetetlenül szükséges; a hideg. – Nekem ez miért nem... – kezdtem mondani. Amikor megláttam Deborah arkifejezését, befogtam a számat.

– Micsoda? – követelt magyarázatot Deb. – Mi persze?

Megráztam a fejem.

– Először árulj el, mit akarsz tudni.

Egy hosszú, súlyos pillanatig csak nézett rám, majd még egyet sóhajtott.

– Azt hiszem, már tudod – szólalt meg végül. – Még egy gyilkosság történt.

– Tudom – válaszoltam. – Ott hajtottam el mellette tegnap éjjel.

– Én nem úgy hallottam, mintha csak elhajtottál volna mellette.

Megvontam a vállamat. A rendőrkapitányság csak egy kis család.

– Szóval, hogy értetted azt, hogy „hát persze”?

– Sehogy – válaszoltam, most már egy kicsit idegesen. – A test egy kicsit szokatlanul nézett ki. Ha hidegnek volt kitéve... – széttártam a kezem. – Csak erről van szó, rendben? Szóval, hány fokos az a hideg?

– Annyi, amennyi a hűtőházakban van – felelte. – Miért így csinálta?

Mert így tökéletesen gyönyörű, gondoltam.

– Lelassítja a véráramlást – mondtam.

Végigmért.

– És az fontos?

Eleresztettem egy hosszú, és talán kicsit szaggatott sóhajt. Nem elég, hogy soha nem tudnám neki megmagyarázni, de ráadásul börtönbe is záratna, ha megpróbálnának vele.

– Létfontosságú – válaszoltam neki. Valami oknál fogva egy kicsit elszégyelltem magam.

– Miért létfontosságú?

– Mert, ó... nem tudom. Szerintem sokat jelent neki a vér, Deb. Ez csak

egy megézés, amit... nem tudom... tudod, nincs rá bizonyítékom.

Már megint úgy nézett rám. Megpróbáltam kitalálni valamit, amivel megmagyarázhatnám, de nem tudtam. A nagy dumájú, pergő nyelvű Dexternek kiszáradt a szája, és egy szót sem tudott kinyögni.

– A francba – szólalt meg végül Deb. – Ennyi? A hideg lelassítja a véráramlást, és ez létfontosságú? Ne már. Mi a fenére jó ez, Dexter?

– Én nem vagyok „jó” a reggeli kávé előtt, Deborah – válaszoltam neki hősiiesen erőt véve magamon. – Csak szabatos.

– A francba – ismételte meg. Rose kihozta a kávékat. Deborah belekortyolt. – Tegnap este meghívást kaptam a hetvenkét órás eligazításra – közölte velem.

Tapsoltam.

– Csodálatos. Befutottál. Mire kellenék még én neked? – A rendőrkapitányság szokásai közé tartozott, hogy a gyilkossági ügyben nyomozó csoportot a bűntény után hetvenkét órával összehívják. A rangidős tiszt és a csapata átbeszéli az ügyet az orvos szakértővel, és néha az ügyészégi hivatalból is jelen van valaki. Ez segít abban, hogy mindenkinek a rendelkezésére álljon minden információ. Ha Debraht meghívták, az azt jelentette, hogy befogadták a csapatba.

Mogorván nézett rám.

– Nincs túl sok diplomáciai érzékem, Dexter. Tisztában vagyok vele, hogy LaGuerta megpróbál megszabadulni tőlem, de nem tehetek ez ellen semmit.

– Még mindig a titokzatos szemtanú után kajtat?

Deborah bólintott.

– Valóban? Még a tegnap éjszakai események után is?

– Azt mondta, az is mellette szól. Mert most nem voltak félbehagyott vágások.

– De különböztek egymástól – ellenkeztem.

Megvonta a vállát.

– És te javasoltad, hogy...?

Deb másfelé nézett.

– Megmondtam neki, hogy szerintem időpocsékolás szemtanúk után rohángálni, amikor pedig nyilvánvaló, hogy a gyilkost nem megzavarták, csak beleunt a dologba.

– Jujj – szisszentem fel. – Te tényleg nem vagy túl diplomatikus.

– Menj a fenébe, Dexter – csattant fel. A szomszéd asztalnál ülő két öreg hölgy rosszállóan nézett rá. Nem úgy tűnt, mintha észrevette volna.

– Amit mondtál, az teljesen logikus. Nyilvánvaló, de ő figyelmen kívül hagyja, amit én mondok. Sőt.

– Mi lehet annál rosszabb, mint amikor figyelmen kívül hagynak? – kérdeztem.

Elvörösödött.

– Később észrevettem, hogy néhány egyenruhás kuncog rajtam. Új viccet gyártottak, és rólam szól. – Beharapta az ajkát, és félrenézett. – Einstein – mondta lakonikusan.

– Attól tartok, lemaradtam a poénról.

– Ha a mellem agyból lenne, én lennék Einstein – nyögte ki keserűen. Megköszörültem a torkomat, hogy elfojtsam a nevetést. – És ezt ő terjeszti – folytatta Deb. – És az ilyen szemét kis címke az emberen ragad, és aztán azon kapod magad, hogy nem léptetnek elő, mert úgy gondolják, egy ilyen becenévvel senki nem fog rád felnézni. A fenébe is, Dex, az a nő aláaknázza a karrieremet.

Éreztem, ahogy végigfut rajtam a meleg, védelmezőosztón icipici hulláma.

– Az a nő egy idióta.

– Felvilágosítsam erről, Dex? Az diplomatikus lépés lenne?

Kihozták a rendelésünket. Rose úgy csapta le elénk a tányérokat, mintha egy korrupt bíró arra ítélte volna, hogy gyerekgyilkosoknak szolgáljon fel reggelit. Fülig érő mosollyal köszöntem meg neki, mire magában motyogva elcammogott.

Nekiláttam az evésnek, és elkezdtem Deborah problémáján agyalni. Megpróbáltam úgy gondolni rá, mint „Deborah problémájára”. Nem úgy, mint „azokra a lenyűgöző gyilkosságokra”. Nem úgy, mint „arra az elképesztően vonzó tetemre”, vagy mint „arra a dologra, amit magam is szívesen megtennék egyszer”. Ki kellett zárnom az érzelmi belebonyolódás lehetőségét, de nagyon erősen próbált beszippantani. Mint ahogy az előző éjszakai álmom is, azzal a hideg levegővel. Természetesen ez csak véletlen egybeesés volt, de akkor is nyugtalanítóan találtam.

Ez a gyilkos egyenesen beletrafált abba, amiről az emberölésnek szólnia kell. Mármost természetesen a módszer szempontjából, nem pedig az áldozatai kiválasztását tekintve. Persze, le kell állítani, ez nem is kérdés. Azok a szegény utcalányok.

Ezzel együtt... A hideg szükségessége... Olyan érdekes lenne ezzel kísérletezni valamikor. Találni egy szép sötét, szűkös helyet...

Keskeny? Hát ez meg honnan jött?

Az álmomból, természetesen. De ebből csak annyi derült ki, a tudatalattim azt akarta, hogy jusson eszembe, nem? És a keskeny, szűk tér valahogy nagyon kielégítőnek tűnt. Hideg és keskeny...

– Hűtőkocsi – bukott ki a számon.

Kinyitottam a szemem. Deborah hősielesen leküzdött a torkán egy falat rántottát, mielőtt megszólalt volna.

– Micsoda?

– Ó, csak egy ötlet. Attól tartok, nem valódi megérezés. De logikus

lenne, nem?

– Mi lenne logikus? – érdeklődött.

Lenéztem a tényéromra, és összevont szemöldökkel próbáltam kitalálni, hogyan is működhet a dolog.

– Hideg környezetre van Szüksége. Hogy lelassítsa a véráramlást, és mert az, izé... szóval tisztább.

– Ha te mondd.

– Én mondom. És minden bizonnyal szűk térről van szó...

– Miért? Hát ez meg honnan a csudából jött, ez a szűk tér?

Úgy döntöttem, ezt a kérdést nem hallom meg.

– Szóval egy hűtőkocsi megfelelne ezeknek a feltételeknek, és ráadásul mozgékony is, vagyis megkönnyíti a maradványoktól történő megszabadulást a végén.

Deborah beleharapott egy zsemlebe, és rágás közben elgondolkozott egy pillanatra.

– Szóval – mondta végül, majd nyelt egyet – a gyilkos hozzáfér egy ilyen kocsihoz? Esetleg az övé?

– Hmm, talán. Bár a tegnapi hulla volt az első, amin meglátszott a hideg nyoma.

Deborah összeráncolta a homlokát.

– Úgy érted, fogta magát, és vett egy hűtőkocsit?

– Valószínűleg nem. Még mindig csak kísérletezik. Szerintem egyszerűen csak jó ötletnek tartotta, hogy kipróbálja a hideget is.

Bólintott.

– Szóval nincs olyan szerencsénk, hogy esetleg köze lenne a szakmájához, vagy ilyesmi, ugye?

Rávillantottam vidám cápamosolyom.

– Ó, Deb. Hogy te milyen gyorsan kapsz ma reggel. Nem, attól tartok, a mi gyilkosunk túl okos ahhoz, hogy így keverje gyanúba magát.

Deborah belekortyolt a kávéjába, lerakta a poharát és hátradőlt.

– Szóval egy lopott hűtőkocsit keresünk – mondta végül.

– Ettől tartok én is – válaszoltam. – De végül is nem sok ilyen lehetett az elmúlt negyvennyolc órában.

– Miami-ban? – horkant fel. – Valaki ellop egyet, elterjed, hogy megéri ilyet lopni, és egyik pillanatról a másikra minden átkozott kétbites gengszter, marielito, drogos és ifjú titán ellenállhatatlan kényszert érez, hogy ellopon egyet, nehogy lemaradjon.

– Hát reménykedjünk abban, hogy még nem terjedt el – válaszoltam.

Deborah lenyelte a zsemle utolsó darabját.

– Utánanézek – jelentette ki.

Ezután átnyúlt az asztal felett, és megszorította a kezemet.

– Nagyon sokat jelent ez nekem – mondta. Rám ragyogtatott egy rövid,

visszafogott, szégyenlős mosolyt. – De nyugtalanít, vajon hogyan jutnak eszedbe ezek a dolgok. Egyszerűen csak... – lenézett az asztalra, és megint megszorította a kezemet.

Visszaszorítottam.

– Az aggodást csak hagyd rám – nyugtattam meg. – Te inkább találd meg azt a hűtőkocsit.

8. FEJEZET

Elméletben a rendőrkapitányság hetvenkét órás eligazítása mindenkinek elég időt ad arra, hogy jussanak valamire az ügygel, ugyanakkor még elég korán van ahhoz is, hogy a nyomok ne hűljenek ki teljesen. Úgyhogy hétfő reggel, a második emeleti tárgyalóban, a vasakarátú LaGuerta nyomozó vezette bűnüldöző csapat összegyűlt a hetvenkét órára. Én is csatlakoztam hozzájuk. Páran végigmértek, egy-két ismerős zsarú pedig vidáman üdvözölt. Elsütöttek valami egyszerű, vicceskedő jópofaságot, mint például, hogy „hé, véreskező, hol van a felmosóröngyöd?”. Ők a társadalom mintapolgárai, és nemsokára Deborah is közéjük tartozik majd. Egyszerre éreztem magam büszkének és alázatosnak ebben a szobában.

Sajnos nem minden jelenlévő osztotta az érzéseimet.

– Hát te mi a faszt keresel itt? – mordult rám Doakes őrmester. Rendkívül nagydarab férfi volt, sértett és ellenséges kisugárzással. Megvolt benne az a hideg kegyetlenség, ami kétségkívül jól jönne egy olyan embernek, aki az enyémhez hasonló hobbinak hódol. Kár, hogy nem tudtunk összehaverkodni. De valami oknál fogva utálta az összes technikust a laborból, és – valami egyéb oknál fogva – utálata tárgya bennem testesült meg. Ő tartotta a rendőrkapitányságon a fekvőtámasz-rekordot is. Szóval értékelte diplomatikus mosolyomat.

– Csak beugrottam tájékozódni egy kicsit, őrmester – válaszoltam neki.

– Ehhez nincs semmiféle kibaszott felhatalmazásod – közölte velem. –

Menj a fenébe.

– Maradhat, őrmester – utasította rendre LaGuerta.

Doakes rávicsorgott.

– Már miért maradhatna?

– Nem akartam senkit sem megbántani – mondtam, miközben különösebb meggyőződés nélkül megcéloztam az ajtót.

– Semmi baj – mosolygott rám szívből LaGuerta. Doakes felé fordult. – Maradhat – ismételte meg.

– Tőle mindig futkározik a hátamon a hideg – morogta Doakes. Keztem értékelni a pasas kifinomult megérzéseit. Persze hogy futkározott tőlem a hátán a hideg. A kérdés inkább az volt, hogy egy rendőrökkel zsúfolt szobában miért ő volt az egyetlen, akiben megvolt az ehhez szükséges éleslátás.

– Kezdjük akkor – mondta LaGuerta, finoman csattintva egyet az ostorral, nehogy bárkinek is kétsége maradjon afelől, ki is a főnök.

Doakes egy utolsó, felém küldött rosszálló pillantás kíséretében hátradőlt a székén.

Az eligazítás első része a rutinmunkáról szólt; jelentések, bürokrácia, mindazon apróságok, amelyek emberivé tesznek bennünket. Mármint azokat közölünk, akik emberek. LaGuerta elmondta az információs tiszteknek, hogy mit adhatnak ki a sajtónak és mit nem. A kiadható dolgok közé tartozott LaGuerta új, csillogó fényképe, amit direkt erre az alkalomra készítettet. Egyszerre volt rajta szigorú és elragadó; elmélyült, ugyanakkor előkelő. Mármár a leendő főhadnagyot látta benne az ember azon a képen. Ó, ha Deborah rendelkezne ilyesfajta PR-érzéssel.

Majdnem egy órába telt, amíg egyáltalán napirendre került maga a gyilkosság. De végül LaGuerta bekérte a titokzatos szemtanú keresésével kapcsolatos jelentéseket. Senki nem tudott semmi érdemlegeset jelenteni. Erősen igyekeztem azon, hogy meglepettnek tűnjek.

LaGuerta parancsnoki szigorával sújtotta a csoportot.

– Gyerünk, emberek – mordult rájuk. – Valakinek találnia kell valamit. – De senki nem talált, és egy ideig mindenki csendben vizsgálta a körmeit, a padlót vagy a plafon csempéinek akusztikáját.

Deborah megköszöri a torkát.

– Nekem, izé – kezdett bele, majd ismét torkot köszöri. – Nekem támadt egy, izé, egy ötletem. Egy másik ötletem. Azzal kapcsolatban, hogy ki kellene próbálni valami mást, egy kicsit másféle irányban. – Úgy mondta, mintha idézőjelben lenne, és valóban idézett is. Bármilyen gondos edzője is voltam, azt nem tudtam elérni, hogy természetesnek hangozzék, amikor előadja, de legalább jól begyakorolta az általam gondosan megfogalmazott, politikailag korrekt kis előadást.

LaGuerta felhúzta nagy műgonddal tökéletesített szemöldökét.

– Egy ötlete? Csak nem? – Olyan arcot vágott, ami szándéka szerint híven kifejezte, mennyire meglepődött és örült. – Kérem, mindenképpen ossza meg velünk, Ein... úgy értem, Morgan közrendőr.

Doakes kuncogott.

Elbűvölő ember.

Deborah elvörösödött, de tovább erőltette.

– Az izé, a sejtkrisztályosodás.

Az utolsó áldozatnál. Szeretném ellenőrizni, hogy történt-e hűtökocsilopás a múlt héten vagy mostanában.

Csend. Ostoba, néma csend. A birkák csendje. Fel se fogták azok a fafejek, Deborah meg nem magyarázta túl a dolgot. Hagyta, hogy eluralkodjon a csend, az a csend, amit LaGuerta egy csinos kis szemöldökrántással fűszerezett, majd körbepillantott a teremben, hogy lássa, van-e valaki, aki követni tudja Debraht, majd udvariasan Deborahra nézett.

– Hűtő... hűtökocsi? – kérdezte tőle.

Deborah látzott, hogy szegénykém mindjárt kiborul. Nem az a fajta lány volt, aki élvezte, ha nyilvánosan beszédet kell tartania.

– Pontosan – válaszolta.

LaGuerta hagyta, hogy ez az utolsó szó lógva maradjon a levegőben. Élvezte.

– Ühüm – mondta.

Deborah arca elsötétült; ez nem jó jel. Megköszörültem a torkomat, és amikor láttam, hogy ez nem segít, köhécselni kezdtem, elég hangosan ahhoz, hogy emlékeztetni tudjam rá, hogy nyugodjon le. Rám nézett. LaGuerta is.

– Elnézést – mondtam. – Azt hiszem, megfázhattam reggel a hidegben.

Kívánhat bárki is jobb testvért magának?

– Az izé, a hideg – nyögte ki Deborah most, hogy megkapta a végszót. – Egy hűtőkocsi is okozhatta azt a szövetroncsolódást. És ráadásul azzal könnyen odébb lehet állni, úgyhogy nehezebb elkapni. És megkönnyíti a maradványoktól való megszabadulást. Szóval, izé, ha elloptak egyet, úgy értem egy kocsit... egy hűtőkocsit..., akkor lenne valami, amin elindulhatnánk.

Hát, lényegében erről volt szó, és végül is végigmondta. Pár arcon felderengett az értelem a teremben. Szinte hallottam, ahogy megcsikordulnak a fogaskerekek.

De LaGuerta csak bólintott egyet.

– Ez egy nagyon... érdekes elmélet, kolléga – mondta. Csak egy kicsit nyomta meg a kolléga szót, emlékeztetve minket arra, hogy bár demokráciában élünk, ahol bárki felszólalhat, de ez azért... – De én még mindig úgy gondolom, hogy a legokosabb, amit tehetünk, ha megkeressük a szemtanút. Tudjuk, hogy létezik a pasas. – Elmosolyodott; egy diplomatikusan szégyenlős mosollyal. – Vagy a nő – helyesbített, hogy lássuk, milyen okos tud lenni. – Valaki látott valamit. A bizonyítékok egyértelműen erre utalnak. Úgyhogy koncentráljunk most inkább erre, és a szalmaszálak utáni kapkodást hagyjuk inkább a browardi fiúkra, rendben? – Szünetet tartott, megvárta, amíg mindenki kikuncogja magát. – De, Morgan közrendőr, mindenképpen számítok arra, hogy a segítségünkre lesz, amennyiben megint beszélni kellene a kurvákkal. Ott lent jól ismerik már magát.

Istenem, de jól csinálta. Kivételesen mindenki gondolatait elterelte Deb ötletéről, helyretette Debet, és csapatépítő szándékkal eleresztett egy viccet riválisaink, a Broward megyeiek rovására, amitől rögtön mindenkiben feltámadt a bajtársiasság. És mindezt pár egyszerű szóval. Tapsolni támadt kedvem.

Persze, csak ha figyelmen kívül hagyom, hogy én szegény Deborahval voltam egy csapatban, és őt az imént küldték a padlóra. A szája kinyílt egy pillanatra, majd becsukódott, és láttam, ahogy csomókba ugranak az állizmai, ahogy gondosan megpróbálja visszaöltetni a Semleges Zsaru arckifejezést. Dicséretre méltó teljesítmény volt a maga nemében, de LaGuertáét meg sem közelítette.

Az eligazítás hátralevő része különösebb események nélkül telt. Igazából nem volt már mit mondani azokon a dolgokon kívül, amelyek addig elhangzottak. Úgyhogy röviddel LaGuerta mesteri győzelme után a gyűlés feloszlott, és ismét a folyosón találtuk magunkat.

– Az az átkozott – mormogta Deborah a bajsza alatt –, átkozott, átkozott, átkozott!

– Teljesen egyetértek.

Dühösen rám nézett.

– Köszí, tesó. Mondhatom, te is nagy segítség voltál.

Felvontam a szemöldököm.

– De hát megegyeztünk, hogy én kimaradok belőle. Hogy a tied legyen a dicsőség.

Rám vicsorgott.

– Szép kis dicsőség. Hülyét csinált belőlem.

– Drága húgocskám, minden tiszteletem a tiéd, de azért ebben te is segítettel neki.

Deborah rám nézett, majd elnézett másfelé, és dühösen szétdobta a karját.

– Mit mondhattam volna? Még csak nem is tartozom ide. Csak azért lehettem ott, mert a kapitány azt mondta, hogy engedjenek be.

– Azt viszont nem mondta, hogy figyeljenek is oda arra, amit mondasz.

– Úgyhogy nem figyelnek. És nem is fognak – mondta keserűen Deborah. – Ahelyett, hogy bekerülnék a gyilkosságiakhoz, ez megöli a karriérem. Traffipaxszal a kezemben fogok meghalni.

– Van megoldás, Deb – mondtam, és a pillantás, amivel rám nézett, legalább egyharmad részben reménykedő volt.

– Mi? – kérdezte.

Rámosolyogtam, a legmegnyugtatóbb, legkihívóbb, legkevésbé cápás mosolyommal.

– Találd meg a hűtőkocsit – válaszoltam.

Három nap telt el, mielőtt újra hallottam volna drága mostohahúgom felől, pedig nem szokta ilyen sokáig kibírni nélkülem. Csütörtökön ebéd után bejött az irodámba, és savanyú képet vágott.

– Megtaláltam – közölte velem, nekem viszont fogalmam sem volt, mire gondol.

– Mit találtál meg, Deb? – kérdeztem. – Az örök rosszkedv forrását?

– A kocsit – felelte. – A hűtőkocsit.

– De hát ez nagyszerű hír – örvendeztem. – Mégis úgy tűnsz, mintha meg akarnál ütni valakit.

– Mert így is van – reccsent rám, és odavágott négy-öt összetűzött lapot az asztalomra. – Ezt nézd meg.

Felvettem, és rápillantottam a legfelső lapra.

– Ó – sóhajtottam fel. – Mennyi van összesen?

– Huszonhárom – közölte. – Az elmúlt hónapban huszonhárom hűtő-kocsi ellopását jelentették be. A közlekedésiek szerint ezek java részét valószínűleg felgyújtották, és belelőtték a folyóba, a biztosítás miatt. Senki nem dolgozza halálra magát azon, hogy megtalálja őket. Úgyhogy ezek közül egyiket sem találták meg, és nem is fogják.

– Üdvözöllek Miamiban – válaszoltam.

Deborah sóhajtott, visszavette tőlem a listát, és úgy rogyott bele a vendégszékembe, mintha hirtelen az összes csontja eltűnt volna.

– Egyszerűen nem fogok tudni az összesnek egyedül utána nyomozni. Ez többhavi munka lenne. A francba, Dexter – nyögött fel. – Most mit csináljak?

Megráztam a fejem.

– Sajnálom, Deb. De most nem tehetünk mást, mint hogy várakozunk.

– Ennyi? Egyszerűen csak várakozunk?

– Ennyi.

És ezt tettük. A következő két hétben mást se csináltunk. Várakoztunk. És akkor...

9. FEJEZET

Leizzadva ébredtem, fogalmam sem volt, hol vagyok, de abban biztos voltam, hogy igen rövid időn belül még egy gyilkosság fog történni. Valahol nem is túl messze már a következő áldozatot keresi a gyilkos, úgy köröz a városban, mint egy cápa a korallzátony körül. Annyira biztos voltam benne, hogy szinte hallottam a szigetelőszalag dorombolását. Ott volt a pasas valahol, táplálta a saját Sötét Utasát, aki az enyémhez beszélt. És álmomban én is vele köröztem, mint egy láthatatlan bojtorjánhal.

Felültem az ágyamban, és lehámoztam magamról az összegubancolódott takarót. Az éjjeliszekrényen lévő óra 3:14-et mutatott. Négy óra telt el azóta, hogy lefeküdtem, és úgy éreztem magam, mintha ezalatt végig egy dzsungelben meneteltem volna, egy zongorával a hátamon. Izzadtam, merevek voltak az izmaid, nem forgott az agyam, és nem tudtam másra gondolni, mint a bizonyosságra, hogy most történik és nélkülem.

A további alvás reményéről is lemondhattam, ez nem volt kérdés. Felkapcsoltam a lámpát. A kezem nyirkos volt és remegett. Beletöröltem a lepedőbe, de ez nem segített. A lepedő ugyanolyan nyirkos volt. Kibitoráltam a fürdőszobába kezet mosni. A folyóvíz alá tartottam. A csapból langyos víz jött, szobahőmérsékletű, és egy pillanatig, mintha vérben mostam volna a kezem, a víz egy másodpercre vörössé vált a fürdőszoba félhomályában.

Becsuktam a szemem.

A világ egy másikba ugrott át.

Az volt a célom, hogy megszabaduljak ettől a trükkös fénytől és a félálomtól, ami előntötte az agyam. Ha becsukom a szemem, majd kinyitom, gondoltam, eltűnnek a látomások, és ott találok magam, amint tiszta vízben mosom a kezem a saját fürdőszobámban. Ehelyett olyan volt, mintha a szemem becsukásával felnyitottam volna a másik szempáromat egy másik világra.

Ismét az álmomban jártam, késpengeként lebegtem a Biscayne Boulevard fényei felett, hidegen és élesen repültem a célpontom felé, és...

Megint kinyitottam a szemem. A víz csak víz volt.

De én mi voltam?

Vadul megráztam a fejem. Pihenj, öregfiú; köszönjük, most nem kérünk a mélyebb Dexterből. Vettem egy mély levegőt, és végigpillantottam magamon. A tükörben úgy néztem ki, ahogy szoktam. Gondosan megtervezett arckifejezés. Nyugodt és gúnyos kék szempár, az emberi élet tökéletes emulációja. A hajamon kívül – ami úgy szétállt, mint Stan és Pané – semmi jel

nem utalt arra, mi villant át az imént az agyamon, felébresztve engem a szunyókálásból.

Óvatosan megint becsuktam a szemem.

Sötétség.

Egyszerű, unalmas sötétség. Semmi repülés, semmi vér, semmi városi fények. Csak a jó öreg Dexter, csukott szemmel a tükör előtt.

Kinyitottam a szemem. Szervusz, öregfiú, de jó, hogy megint köztünk vagy. De hol a fenében jártál?

Persze ez volt a nagy kérdés. Életem nagy részét úgy éltem le, hogy nem igazán okoztak gondot az álmok, és, ha már itt tartunk, a hallucinációk sem. Nem voltak látomásaim az apokalipsziszról; nem bugyborékkoltak fel nyugtalanító jungi ikonok a tudatalattimból, s öntudatlan pillanataimban nem úsztak át vissza-visszatérő képek az agyamon. Semmi nem szokta megzavarni Dexter álmát. Ha alszom, mindenem alszik.

Akkor meg mi a csuda történt most? Miért nem hagynak békén ezek a képek?

Vizet fröcsköltem az arcomra, és a helyére igazítottam a hajam. Ez persze nem adott választ a kérdésre, de jobban éreztem magam tőle. Mennyire állhatnak rosszul a dolgok, ha a hajam jól fésült?

Az igazat megvallva, fogalmam sem volt. Lehet, hogy a dolgok nagyon rosszul állnak. Talán kezdem elveszíteni az eszem, vagy már el is vesztettem. Mi van, ha szép lassan, minden egyes évvel egyre mélyebbre csúsztam az örületbe, és ez az új gyilkos egyszerűen csak megadta az utolsó lökést a szabadeséshez? Hogyan lehet egy hozzám hasonló ember relatív épelméjűségét megmérni?

Azok a képek olyan valóságosnak látszottak, és érződtek. De nem lehettek azok: végig itt voltam az ágyamban. Ennek ellenére szinte az orromban éreztem a sós víz, a kimerültség és a Biscayne Boulevard felett lebegő olcsó parfüm szagát. Teljesen valóságos volt – és nem az az egyik jele az elmebetegségnek, hogy az ember nem tudja megkülönböztetni a valóságot a téveszméktől? Nem voltak válaszaim, és nem is tudtam őket megtalálni. Az, hogy elmenjek pszichiáterhez, természetesen nem volt opció; szegényt halálra rémíteném, és valószínűleg úgy érezné, kötelessége bezáratnia valahová. És nem is kételkedtem abban, hogy ez bölcs döntés lenne. De ha valóban kezdem elveszíteni a józan eszem – amit magamnak köszönhetek –, az az én problémám volt, igaz, az elsődleges problémát most az jelentette, hogy nem lehettem biztos benne: tényleg igazam van-e.

Bár, jobban belegondolva, azért egy módja mégis volt ennek.

Tíz perccel később már Dinner Key autókáztam végig. Lassan hajtottam, mert nem tudtam biztosan, mit keresek. A városnak ez a része még aludt, már amennyire bármikor is alszik. Néhányan még mindig Miami lankáin nyüzsögtek: leginkább turisták, akik túl sok kubai kávé ittak, és most nem

tudtak aludni. Pár iowai benzinkutat keres. Néhány külföldi a South Beachre indul. És persze a ragadozók – az útonállók, a rablók, a drogosok; vámpírok, démonok és egyéb válogatott szörnyetegek, mint például én is. De ezen a környéken ilyenkor még ezzel együtt sincsenek sokan. Ez volt az elhagyatott Miami, ennél elhagyatottabb nem is lesz, egy hely, amit a nappali forgatag szelleme tesz magányossá. A város, ami pusztá vadászterületté degradálódott a napfény és a színes pólók csiricsaré máza nélkül.

Úgyhogy vadászatra indultam. A többi éjszakai szempár befogott engem, majd elbocsátott, amikor lassítás nélkül továbbhajtottam. Észak felé tartottam, a régi felvonóhid irányába, a belvároson keresztül, anélkül, hogy rájöttem volna, mit is keresek, és anélkül, hogy megláttam volna, amit keresek. Ennek ellenére, valami nyugtalanító oknál fogva, teljesen biztos voltam benne, hogy meg fogom találni, a jó irányba haladok, és valahol ott fog rám várni.

Az Omni környékén az éjszakai élet behúzott. Több aktivitás, több látnivaló. Kurjongatások a járdán, bádoghangú zene ki és be az autók lehúzott ablakain. Előjöttek az éjszakai pillangók, falkába gyűltek az utcasarkokon, egymással vihogtak, vagy csak bután bámulták az elhúzó autókat. És a kocsik lelassítottak, hogy visszabámuljanak rájuk, és tátott szájjal szemléljék a lányok öltözékét, meg ami kilátszott belőlük. Kétutcányira előttem lelassított egy új Corniche, aminek hatására egy csapat lány vetődött ki az árnyékok közül az útra, és vette körbe rögtön az autót. A forgalom félig leállt, megszólaltak a dudák. A legtöbb sofőr nem bánta, hogy meg kell állnia, egy percig érdeklődéssel figyelték az eseményeket, de egy türelmetlen kisteherautó, megkerülve a csoportosulást, áthajtott a szembejövő sávba.

Egy hűtőkocsi.

Ez nem jelent semmit, mondtam magamnak. Éjszakai joghurtszállítás, sertéskolbász reggelire, az áru frissességét garantáljuk. Rengeteg szállító tartott észak felé, a repülőtér irányába. A hűtőkocsik huszonnégy órában hajtottak végig Miamin, még most is, az éjszaka közepén – ennyiről van szó, és nem többről.

Ennek ellenére beletapostam a gázba. Kifelé verekedtem magam a tömegből. Már csak három autó volt közöttem és a Corniche között. A forgalom állt. Megnéztem, hol tart a furgon. Egyenesen Biscayne felé robogott egy sor közlekedési lámpán keresztül. Ha lemaradok, elveszítem. És most hirtelen nagyon nem akartam szem elől téveszteni.

Megvártam, hogy lyuk támadjon, és gyorsan átmentem a szembejövő sávba. Közeledtem a furgon felé, felgyorsítottam, hogy mögé kerüljek. Próbáltam nem túl sebesen hajtani, hogy ne keltsem fel benne a gyanakvást, hanem szép lassan csökkentettem a köztünk lévő távolságot. Először három lámpával volt előrébb, majd már csak kettővel.

És akkor pirosra váltott a lámpája, de még mielőtt megőrülhettem volna ennek és beérhettem volna, az enyém is. Megálltam. Meglepődve ébredtem rá,

hogy az ajkamat harapdálom. Feszült voltam; én, Dexter, a Jégkocka. Gyarló izgalmat éreztem, elszántságot, valódi érzelmi stresszt. Utol akartam érni ezt a furgont, és megnézni magamnak, ó, mennyire rá akartam tenni a kezem arra a kocsira, kinyitni az utasfülke ajtaját, látni, mi van benne...

És akkor mi lesz? Tartóztassam le egymagam? Vonszoljam oda egyedül LaGuerta elé? Nézze, mit fogtam. Megtarthatom? Annak is legalább ekkora esélye volt, hogy ő tart meg engem. Teljes vadász üzemmódban volt, én meg csak loholtam a nyomában, mint valami nem kívánt kistestvér. És miért loholtam? Csak magam számára akartam bizonyosságot szerezni, hogy ő ül benne, az a bizonyos ő, hogy tényleg errefelé portyázik, és egyáltalán nem örültem meg? És ha nem örültem meg, akkor honnan tudtam? Mi történt az agyammal? Talán mégiscsak az örületnek örülnék jobban.

Egy öregember csoszogott végig a kocsim előtt, elképzelhetetlenül lassú és fájdalmas léptekkel haladva útján. Egy darabig csak bámultam, azon álmélkodva, milyen lehet annak az élete, aki csak ilyen lassan tud haladni, majd előrepillantottam a hűtőkocsira.

Zöldre váltott a lámpája. Az enyém nem.

A furgon felgyorsult, a megengedett legnagyobb sebességgel indult észak felé. A hátsó lámpái egyre kisebbek lettek, ahogy néztem, arra várva, hogy én is zöldet kapjak.

De nem kaptam. Úgyhogy fogcsikorgatva – nyugi, Dex! – áthajtottam a piroson, épphogy kikerülve az öregembert. Fel se nézett, meg se rezsent.

A Biscayne Boulevard-on itt csak ötvennel lehetett menni. Miami-ban ez azt jelenti, hogy ha hetvennél lassabban mész, akkor lesöpörnek az útról. A ritkás forgalomban cikázva felgyorsítottam kilencvenre, és elkeseredetten próbáltam csökkenteni a köztünk lévő távolságot. A furgon féklámpái eltűntek, amikor elkanyarodott az úttal – vagy lefordult volna róla? Százra gyorsítottam, elszáguldottam a 79. utca gyorsforgalmija mellett, az úton maradvá megkerültem a Publix áruházat, és kiértem az egyenes pályaszakaszra, ahol kétségbeesetten próbáltam megtalálni a hűtőkocsit.

És akkor megláttam. Ott volt... előttem...

És közeledett.

A személtáda visszafordult. Megérezte volna, hogy a sarkában vagyok? Kiszagolta a mindent elárasztó kimerültségemet? Mindegy – mindenesetre ő volt az, kétségkívül ugyanaz a furgon, és én elrohantam mellette, amint lekanyarodott a gyorsforgalmira.

Csikorgó fékekkel behajtottam egy bevásárlóközpont parkolójába, visszakanyarodtam, és megint a Biscayne Boulevard-on találtam magam, immár a másik oldalon. Egy sarokkal később én is rákanyarodtam a gyorsforgalmira. Messze, messze elöl, az első híd magasságában megláttam a kis piros fényeket kacsingatva gúnyolódni velem. Rátapostam a gázpedálra, és nekiiramodtam.

Már felfelé tartott a hídon, és egyre gyorsult, nem csökkent közöttünk a távolság. Ez azt jelentette, hogy biztosan tudja, biztosan rájött, hogy követik. Még jobban nyomtam a gázt; lépésről lépésre egyre közelebb jutottam hozzá.

És akkor eltűnt a híd legmagasabb pontja mögött, majd szépen leér a végére, és jelentős sebességgel folytatja útját North Bay Village felé. Ott gyakran mértek sebességet. Ha túl gyorsan megy, bemérik, és igazoltatják. Akkor pedig...

Felértem a híd tetejére, és alattam...

Semmi.

Üres volt az út.

Lelassítottam, és körbenéztem a híd tetejéről. Egy autó közeledett – nem a furgon, csak egy Mercury Marquis benyomódott lökhárítóval. Elkezdtem legurulni a híd túlsó oldalán.

A híd aljánál North Bay Village két lakóövezeti részre osztotta a főutat. Bal felé, egy benzinkút mögött lassú körbe rendeződtek a kertés- és társasházak. Jobb felé kicsi, de drága családi házak sorakoztak. Egyik oldalon sem mozdult semmi. Nem voltak fények, semmi jele nem volt se forgalomnak, se bármiféle életnek.

Lassan végighajtottam a településen. Üres volt. Ő már elment. Meglépett előlem, egy szigeten, amelynek csak egyetlen nagyobb útja van. De hogyan?

Visszakanyarodtam, kisoroltam az út szélére, és behunytam a szemem. Meg nem mondanám, miért tettem, talán azt reméltem, megint látok valamit. De nem láttam. Csak sötétséget, és a szemhéjam belső oldalán táncoló kis fényeket. Fáradt voltam. Hülyének éreztem magam. Igen, annak; gyagyás Dexter Superman akar lenni, a természetfeletti, jövőbe látó képességét használva vadászik a főgonoszra. A csodaautójával ered a nyomába. Pedig valószínűleg csak egy tesztoszteron-túltengésben szenvedő kézbesítőfiúval volt dolgom, aki autós üldözést játszott egyetlen társával az úton, ezen a kihalt éjszakán. Ez ilyen miamis dolog, ami bármikor bárkivel megtörténhet szépséges városunkban. Kergess csak, úgysem tudsz elkapni. Aztán beint a középű ujjával, meglobogtatja a vadászpuskáját, hahó, és folytatja útját.

Csak egy hűtőkocsi, semmi egyéb, most már valószínűleg Miami Beachen száguld keresztül, miközben heavy metal üvölt a rádiójából. Nem pedig az én gyilkosom, és nincs semmiféle titokzatos kötelék, ami kirángatott az ágyamból, majd végigkergetett a városon az éjszaka kellős közepén. Ez egyszerűen túl nagy ostobaság ahhoz, hogy akár csak ki is mondja az ember, és mindenképpen túl nagy ostobaság, amennyiben a kiegyensúlyozott, szívtelen Dexterről van szó.

A kormányra hajtottam a fejem. Milyen nagyszerű dolog is ilyen mélyen emberi élmény részesévé válni. Most már tudtam, mit érez az, aki ráébred saját végtelen hülyeségére. Harangszót hallottam a közelből, arra

figyelmeztetett, hogy mindjárt felvonják a hidat. Ding-ding-ding. A lejárt szavatosságú intellektusom vészharangja. Ásítottam. Ideje hazamenni és ágyba bújni.

Mögöttem valaki beindította a motorját. Hátrapillantottam.

A híd lábánál lévő benzinkút mögül kanyarodott ki, gyorsan és kis ívben. Himbálózó hátsó traktussal húzott el mellettem, még mindig gyorsult, és a sebességtől elmosódott foltokon keresztül is ki tudtam venni valami gyors és vad mozdulatot a vezetőfülke ablaka mögött. Lebuktam. Valami csattant az autóm oldalán, a sok dollárba kerülő horpadások hangján. A biztonság kedvéért vártam egy pillanatig, majd felemeltem a fejem, és kinéztem. A furgon gyorsan távolodott, áttörte a felvonóhid fasorompóját és továbbszáguldott, átugratott a már emelkedő hídtesten, és könnyedén földet ért a túlsó oldalon, miközben a hídor az ablakán kihajolva üvöltözött. Majd eltűnt a híd mögött, visszaindult Miami felé, miközben a felvont elemek között egyre szélesebb lett a rés. Elvesztettem, végleg elvesztettem, mintha soha nem is láttam volna. És soha nem fogom megtudni, hogy az én gyilkosom volt-e, vagy csak valami miami seggfej.

Kiszálltam az autóból és megnéztem a horpadást. Meglehetősen nagy volt. Körbepillantottam, hogy mit dobott oda.

Három-négy méterre gurult az autótól, és most az út közepén imbolygott. Már távolról is jól láttam, mi az, de amikor egy közelgő autó fényszórója megvilágította, kétségem sem maradhatott, hogy jól gondolom. A másik sofőr félrerántotta a kormányt, belesapódott a sövénybe, és a folyamatosan szóló dudája ellenére is hallottam, hogy üvölt a volán mögött. Odamentem a dologhoz, hogy megbizonyosodjak.

Igen, valóban. Tényleg az volt.

Egy női fej.

Lehajoltam, hogy megnézzem. Nagyon tiszta vágás, igazán szép munka. Szinte nem is volt vér a sebszéleken.

– Hála istennek – mondtam, és rádöbentem, hogy mosolygok. És miért is ne mosolyogtam volna?

Tök jó. Szóval mégsem örültem meg.

10. FEJEZET

Pár perccel reggel nyolc után LaGuerta odajött hozzám, miközben éppen a kocsim csomagtartóján üldögéltem. Jól szabott tomporát az autóra helyezte, és olyan közel csúszott mellém, hogy egymáshoz ért a combunk. Vártam, hogy megszólaljon, de úgy tűnt, nem találja a történetekhez méltó szavakat. Én se találtam. Úgyhogy csak üldögéltem ott pár percen keresztül, a hidat nézve, miközben éreztem a lába forróságát, és azon gondolkodtam, hová mehetett vajon szégyenlős barátunk a furgonjával. De a combomon érzett nyomás kirángatott a csendes álmodozásból.

Lepillantottam a lábamra. LaGuerta úgy dagasztotta a combomat, mint a kenyértésztát. Az arcába néztem. Ő visszanézett.

– Megtalálták a testet – szólalt meg. – Tudja. A fej többi részét.

Felálltam.

– Hol?

Úgy nézett rám, ahogy a zsaruk szoktak azokra, akik emberi fejeket találnak az úton. De azért válaszolt.

– Az Office Depot mellett.

– Ahol a Panthers játszik? – kérdeztem, és egy jeges ujjú borzongás kúszott végig rajtam. – A jégpályán?

LaGuerta még mindig engem nézve bólintott.

– A hokicsapat – mondta. – Arra a Panthersre gondol?

– Úgy emlékszem, így hívják őket – válaszoltam. Nem tudtam kihagyni.

Lebiggyesztette az ajkát.

– A kapus hálójába tömve találták meg.

– A vendégoldalon vagy a hazain?

Pislogott egyet.

– Nem mindegy? Megráztam a fejem. – Csak vicceltem, nyomozó.

– Csak mert nekem fogalmam sincs, hogy melyik melyik. Olyasvalakit kellene odaküldenem, aki ért a hokihoz – gondolkozott el, immár nem engem, hanem a csődületet fürkészsze, hátha meglát ott valakit egy hokiütővel. – Örülök, hogy képes viccelődni a történetek után – tette hozzá. – Mi az a... – összeráncolt homlokkal töprengett a kifejezésen – ...szamboli?

– A micsoda?

Megvonta a vállát.

– Valamiféle gép. Amivel a jeget tisztítják.

– A Zamboni?

– Valami olyasmi. Az a fickó, aki kezeli, ma reggel kiment vele a jégre, hogy végezzen, mielőtt jönnek a srácok az edzésre. Néhányan szeretnek korán

járni. És szeretik, ha friss a jég, szóval ez a fickó, a... – megint hezitált egy kicsit – ...szamboli kezelője korán kimegy, ha edzés van. Szóval kivitte azt az izét a jégre. És akkor meglátta azt a halom csomagot. Lent a kapus hálójában. Úgyhogy odament, és belenézett. – Megint vállat vont. – Most Doakes van ott. Azt mondja, nem tudják annyira lenyugtatni a pasast, hogy ennél többet is eláruljon.

– Én értek a hokihoz egy kicsit – mondtam.

Ismét azzal a sokatmondó pillantásával nézett rám.

– Olyan sok mindent nem tudok magáról. Hokizik?

– Nem, soha nem játszottam – feleltem szerényen. – Voltam pár mérkőzésen. – Nem válaszolt, nekem pedig rá kellett harapnom az ajkamra, hogy ki ne csússzon rajta a többi.

Ugyanis Ritának bérlete volt a Florida Panthers mérkőzéseire, és nagy meglepetésemre kiderült, hogy én is szeretem a hokit. Nem csupán csak az eszeveszett, derűsen öldöklő csetapatékat élveztem. Volt valami abban a nagy, hűvös csarnokban, ami megnyugtatót, olyannyira, hogy akár golfmeccsre is boldogan eljártam volna oda. Az az igazság, bármire képes lettem volna, hogy LaGuerta odaküldjön. Nagyon ki akartam menni a stadionba. Jobban vágytam arra, hogy megnézhessem azt a testet a jégen, mint bármi másra; én akartam kicsomagolni és megnézni a tiszta, száraz maradványokat. Annyira meg akartam nézni, hogy úgy éreztem magam, mint egy pítiző rajzfilmkutya, annyira ott akartam lenni vele, hogy képmutató, birtokló indulatok támadtak bennem a testtel kapcsolatban.

– Rendben – mondta végre LaGuerta, amikor már majdnem kiugrottam a bőréből. És rám villantott egy kis furcsa mosolyt, ami részben hivatalos volt, részben pedig... milyen is? Egészen másmilyen, valamiképpen emberi, ami sajnos megakadályozta, hogy megérthessem. – Legalább lesz egy kis időnk beszélgetni.

– Hát ennek nagyon örülök – feleltem a bűbájtól csöpögve. LaGuerta nem reagált. Talán nem is hallotta, nem mintha számítana. Semmi érzéke nem volt a szarkazmushoz, amennyiben az énképéről volt szó. Még a világ legrémesebb hízelgését is magától értetődő természetességgel fogadta. Valójában nem igazán élveztem a neki való udvarlást. Nem volt benne kihívás. De nem tudtam, mi mást mondhatnék. Ő vajon mire gondolt, miről kellene beszélgetnünk? Már az elején könyörtelenül kifaggatott, amint kiért a helyszínre.

Szegény behorpadt autóm mellett álltunk, és figyeltük, hogyan kel fel a nap. LaGuerta a főutat bámulta, és többször megkérdezte, láttam-e a furgon sofőrjét, mindannyiszor más-más hangsúllyal, a kérdések között a homlokát ráncolva. Ötször rákérdezett arra is, hogy biztos vagyok-e benne, hogy egy hűtőkocsiról volt szó – meg vagyok róla győződve, hogy nagyon furfangosnak gondolta magát. Erről még sokkal több mindent is meg szeretett volna tudni, de visszafogta magát, hogy el ne árulja véletlenül a szándékát. Egyszer,

magáról megfeledkezve, még spanyolul is megkérdezett. Azt feleltem neki, hogy seguro vagyok, mire rám nézett, és megérintette a karom, de nem folytatta a kihallgatást.

És háromszor felnézett a híd ívére is, a fejét rázva, majd csak annyit köpött ki az orra alatt: „Putal!” Ez természetesen Puta közrendőrré vonatkozott, drága Deborah húgomra. Most, hogy szembe kellett néznie a valóban létező hűtőkocsival – ahogy Deborah megjósolta –, némileg változtatnia kellett az álláspontján. Abból, ahogy az alsó ajkát harapdálta, látszott, hogy keményen dolgozik is a problémán. Meglehetősen biztos voltam benne, hogy kitalál majd valamit, amitől Deb kínosan érzi magát – ebben nagyon jó volt –, de addig is reménykedtem, hogy a húgom szerencsecsillaga emelkedni kezd. Persze nem LaGuertával szemben, de az mindenestre elvárható, hogy a többiek közül néhányan észrevegyék, hogy az előre megfontolt szándékkal elkövetett detektívmunkájának e zseniális darabja mily nagyszerű visszaigazolást nyert.

Meglepő módon LaGuerta nem kérdezte meg, mit kerestem az utakon akkor éjjel. Persze nem vagyok nyomozó, de számomra ez elengedhetetlennek tűnt volna. Talán nem szép dolog azt mondani, hogy ez nagyon rávallott, de hát ha egyszer így van. Egyszerűen nem kérdezte meg.

És ezzel együtt úgy gondolta, hogy maradt még miről beszélnünk. Úgyhogy követtem a kocsijához, egy nagy, kétéves világoskék Chevrolethez, amelyet munkaidő alatt vezetett. A saját autója egy kis BMW volt, de ezt senki nem tudhatta hivatalosan.

– Szálljon be – szólta rám. Én pedig beszálltam a szép kék ülésre.

LaGuerta gyorsan hajtott, cikázott a forgalomban, és hipp-hopp, már az autópálya miami részére is értünk megint, kereszteztük a Biscayne-t, és fél mérföld múlva ott voltunk az I-95-ösnél. Felhajtott az autópályára, és észak felé indult, olyan sebességgel nyomult a forgalomban, ami még Miami-ban is soknak tűnt egy kicsit. De végül elértük az 595-öst, és nyugat felé vettük az irányt. Háromszor rám sandított a szeme sarkából, mielőtt megszólalt volna.

– Jó az inge – mondta végül.

Lepillantottam az ingemre. Akkor kaptam föl, amikor kiszáguldottam a lakásból, és most néztem meg először; műszálas tekeing volt, vörös sárkányokkal. Előző nap végig hordtam, megérett a mosásra, de többé-kevésbé még tisztának látszott. Persze, nem volt csúnya, de azért...

Vajon azért próbált LaGuerta csevegni, hogy eléggé megnyugodjak ahhoz, hogy elszóljam magam valamiről? Gyanítja, hogy többet tudok, mint amennyit elmondtam, és most megpróbálja elterelni a figyelmem?

– Maga mindig olyan jól öltözött, Dexter – mondta. Rám nézett egy nagy, idétlen mosoly kíséretében, anélkül, hogy észrevette volna, hogy mindjárt beleszáll egy tartálykocsiba. Még időben visszapillantott az útra, egy ujjal elfordította a kormányt, így elsiklottunk a tartálykocsi mellett, és folytattuk utunkat nyugat felé az I-595-ösön.

Megpróbáltam felidézni, mit szoktam felvenni. Természetesen szép ruháim voltak. Büszke voltam arra, hogy én vagyok Dade megye legjobban öltözött szörnnyetege. Igen, igaz, hogy feldarabolta azt a kedves Mr. Duarte-t, de annyira értett az öltözködéshez! Minden alkalomra megvolt a megfelelő ruhája – ha már itt tartunk, mit illik felvenni egy hajnali lefejezéshez? Természetesen egy kissé megfáradt tekeinget és bermudát. Á la mode voltam. De leszámítva a ma reggeli ruhámat, tényleg jól öltözködtem. Ez Harry leckéinek egyike volt: mindig legyél rendezett, öltözködj szépen és kerüld a feltűnést.

De mi okból tűnhetett ez fel egy politikailag ambiciózus gyilkossági nyomozónak? Nem arról van szó, mintha...

Vagy igen? Szép lassan felderengett a megoldás. Valami abban a furcsa kis mosolyban, ami végigcikázott az arcán, majd eltűnt, az adta meg a választ. Nevetséges volt, de mi másról lehetett volna szó? LaGuertának nem az volt a célja, hogy elterelje a figyelmemet, majd további keresztkérdéseket tegyen fel arról, amit láttam. És a legcsekélyebb mértékben sem érdekelték a hokizással kapcsolatos tapasztalataim.

LaGuerta társalogni próbált.

Tetszettem neki.

Itt álltam, még mindig nem térve teljesen magamhoz a Ritát célzó bizzarr, megmagyarázhatatlan, csöpögős támadásom okozta sokkból – és most ez is? Hogy LaGuerta kedvel? A terroristák beleengedtek volna valamit Miami vízkészletébe? Vagy belőlem sugárzik valami furcsa feromon? Hirtelen minden nő rájött volna Miamiban, hogy az igazi férfiak nem érnek semmit, és ezáltal automatikusan kívánatos célponttá váltam? De komolyan, mi a csuda történik?

Természetesen lehet, hogy tévedtem. Úgy kapaszkodtam ebbe a gondolatba, mint egy barrakuda a csillogó ezüstkanálba. Mindent egybevetve, nagyon öntelt gondolat lenne, ha azt hinném, hogy egy ilyen kifinomult, választékos, karrierista nő, mint LaGuerta, bármi érdeklődést mutatna irántam. Nem lehet, hogy inkább...

Hogy inkább mi? Bármilyen szerencsétlen is volt ez a szituáció, mindenesetre logikusnak tűnt a dolog. Együtt dolgoztunk, és mint a józan zsarubölcsesség mondja, így könnyebben megértjük a másikat vagy bocsátunk meg neki. A mi kapcsolatunk túlélne a rendőrök zaklatott munkarendjét és a stresszt, ami ezzel jár. És, noha eszemben sincs dicsekedni, meglehetősen vonzó férfi vagyok; gyakran fürdöm, ahogy mi, bennszülöttek mondjuk. És most már jó pár éve ostromlom minden vonzerőmet bevetve. A dolog részemről csupán diplomatikus smúzolást jelentett, de neki ezt nem kellett tudnia. Nagyon elbűvölő tudok lenni, hiú is vagyok erre a képességemre. Sokáig tanultam és rengeteget gyakoroltam, és amikor bedobtam magam, rajtam kívül senki nem vette észre, hogy csak játszom. Nagyon ügyesen vettem el a bűbáj

magvait. Talán természetes is volt, hogy ezek a magok előbb vagy utóbb kihajtanak.

De ez lesz belőlük? És most mit tegyek? És ha meghív egy csendes kis vacsorára valamelyik este? Vagy pár óra izzadt mennyországra a Cacique Motelbe?

Szerencsére pont megérkeztünk a stadionhoz, még mielőtt teljesen eluralkodhatott volna rajtam a pánik. LaGuerta körbehajtott az épület körül, hogy megkeresse a megfelelő bejáratot. Nem volt túl nehéz megtalálni. Jó pár rendőrautó gyülekezett az egyik duplaajtó előtt. Beparkolt közéjük. Gyorsan kiugrottam a kocsiból, még mielőtt megfogdoshatta volna a térdemet. LaGuerta is kiszállt, és egy pillanatig csak nézett. Megvonaglott a szája.

– Benézek – közöltem vele. Éppen hogy csak nem szaladtam. Előle is menekültem, igen – de azt is nagyon szerettem volna már látni, hogy mi van odabent; hogy játékos barátunk ezúttal mit alkotott; a műve mellett akartam lenni, hogy csodálhassam és tanulhassak belőle.

A belső tér visszhangzott a bűnügyi helyszínek tipikus, rendezett örültekházájától – ezzel együtt nekem úgy tűnt, volt valami különleges vibrálás a levegőben, az izgalomteli várakozás lenémított hangulata, amihez hozzájárult a rendkívüli gyilkosságok feszültsége is, az érzés, hogy ez más, hogy itt új és csodálatos dolgok történhetnek, mert a frontvonalban vagyunk. De lehet, hogy ezt csak én éreztem így. Jó pár ember ácsorgott a közelebbi hálónál. Közülük sokan browardi egyenruhát viseltek; ők összefont karral hallgatták, ahogy Matthews kapitány a szabályzatról vitatkozik egy egyenruhás férfival. Közelebb érve megláttam Angel-nem-rokont, ezúttal szokatlan pózban: egy kopaszodó férfi felett ácsorogva, aki térdre ereszkedve bökdösött pár gondosan becsomagolt zsákot.

Megálltam a palánk mellett, és átnéztem az üvegen. Ott volt, csupán három méterre. Annyira tökéletesnek tűnt a frissen polírozott jégpálya puritán hidegében. Bármelyik ékszerész megmondhatja, hogy a megfelelő foglalat megtalálása milyen létfontosságú, és ez... Lenyűgöző volt. Felülmúlhatatlanul tökéletes. Egy kicsit elszédültem, és nem voltam benne biztos, hogy a palánk megtartaná a súlyomat, úgy éreztem, mintha simán keresztül tudnék esni a kemény fán, és eltűnni, mint a reggeli köd.

Már innen, a palánk mellől is meg tudtam mondani. Ráfördította a szükséges időt, rendesen megcsinálta, annak ellenére, hogy csak pár perccel azelőtt majdnem elkaptam a főúton. Vagy tudta valahonnan, hogy én nem jelentek rá veszélyt?

És ha már ezt így felhoztam, valóban nem jelentettem rá veszélyt? Tényleg úgy gondoltam, hogy kinyomozom a bűvőhelyét, és utána az asztalon táncolok örömben, hogy elősegítettem Deborah karrierjét? Persze azt hittem, ezt akarom; de van bennem vajon elég erő ahhoz, hogy végigcsináljam, ha a dolgok egyre csak érdekesebbé és érdekesebbé válnak? Itt voltunk a

hokipályánál, ahol annyi kellemes órát töltöttem elmélkedéssel; nem annak a bizonyítéka volt ez, hogy ez a művész – elnézést, természetesen úgy érttem: „gyilkos” – velem párhuzamos úton halad? Nézzék csak meg, milyen csodálatos dolgot alkotott itt is.

A fej – ez volt a kulcs. Kétségkívül túl fontos darabja volt annak, amit létrehozott, ahhoz hogy egyszerűen csak elhagyja. Azért vágta vajon hozzám, hogy megijesszen, lebénítson a félelem, a rettenet és a rémület? Vagy tudta valahonnan, hogy én is olyan vagyok, mint ő? Ő is megérezte vajon a kettőnk között lévő kapcsolatot, és csak játszani akart? Ugratott? Biztos fontos oka volt rá, hogy egy ilyen trófeát adjon nekem. Rám ellenállhatatlan, szédítő hatással volt – rá vajon nem?

LaGuerta mellém ért.

– Úgy elrohant – vetette a szememre, kis panaszos éllel a hangjában. – Attól félt, hogy elszalad? – A becsomagolt testrészek felé intett a fejével.

Tudtam, hogy valahol volt bennem egy szellemes válasz, valami, ami megmosolyogtatná, még jobban elbűvölné, elsimítaná az ügyetlen távozásom verte hullámokat. De ahogy ott álltam a palánknál, és bámultam a testet a jégen, a kapus hálójában – úgy is lehetne mondani, a művészi alkotás lenyűgöző hatása alatt –, egyszerűen egyetlen elmés ripszort sem tudtam kinyögni. Összesen annyit sikerült elérnem, hogy ne üvöltsek rá: fogja már be a száját – de ez sem volt könnyű.

– Látnom kellett – közöltem vele az igazságnak megfelelően, majd magamhoz tértem annyira, hogy hozzátegyem: – A hazaiak hálójában van.

Játékosan meglegyintette a karom.

– Maga rettenetes – mondta. Szerencsére Doakes őrmester odajött hozzánk, és a nyomozónak nem maradt ideje a cicás kuncogásra, ami már több lett volna, mint amit el tudok viselni. Doakes szokás szerint olyannak tűnt, mint akit jobban érdekel, hogyan tudna fogást találni a bordáimon és feltépni a mellkasomat, mint bármi más, és olyan meleg és átható üdvözlő pillantásban részesített, hogy inkább gyorsan eltűntem, s egyedül hagytam LaGuertával. Ahogy Doakes utánam nézett, abból kiderült, hogy bűnösnek találtattam, és igen szívesen kibelezne, csak hogy rájöjjön: miben is. Biztos vagyok benne, hogy boldogabb lenne egy olyan helyen, ahol a rendőrök munkaköri kötelessége közé tartozik egy-egy sípcsont vagy combcsont eltörése. Egyre távolodtam tőle, ahogy lassan körbesétáltam a pályát, hogy megkeressem a legközelebbi bejáratot. Éppen megtaláltam, amikor feltűnt valami a holttérből, nekem támadt, és erőteljesen behúzott a bordámra.

Felegyenesedtem, hogy a merénylő szemébe nézhessek – egy újdonsült kék folttal és a régi, erőltetett mosolyommal.

– Üdv, drága húgom – köszöntöttem. – Olyan jó végre egy barátságos arcot látni.

– Szemétláda – sziszegett az arcomba.

– Ez nem is kétséges – ismertem be. – De ezt most miért hozod fel?
– Mert te, istenverte gazember, rájöttél valamire, és nem hívtál fel!
– Rájöttem? – Majdnem dadogtam. – Miért gondolod...?
– Ne nézz hülyének, Dexter – vicsorgott rám Deborah. – Nem kurvázni indultál otthonról hajnali négykor. Tudtad, hol van, a pokolba is.

Fény gyúlt a fejemben. Annyira lefoglaltak a saját problémáim, kezdve az álmmal – és a meggyőződéssel, hogy több volt, mint álom –, egészen a rémes csevegésemig LaGuertával, hogy fel sem merült bennem közben: mulasztásom van Deborahval szemben. Nem osztottam meg vele a dolgokat. Hát persze hogy dühös.

– Nem jöttem rá semmire, Deb – mondtam, hogy lecsillapítsam egy kicsit. – Semmi konkrétumra. Csak... támadt egy megérezésem. Egy kósza gondolat, ennyi. Igazán semmiség...

Megint oldalba vágott.

– Csakhogy nem volt semmiség – vicsorogta rám. – Megtaláltad őt.

– Ami azt illeti, ebben nem vagyok olyan biztos – helyesbítettem. – Szerintem sokkal inkább ő talált meg engem.

– Ne okoskodjál – mondta, mire én széttártam a kezem, illusztrálandó, mennyire nem tartom magam okosnak. – Megígérted, te átkozott.

Nem tudtam visszaemlékezni bármiféle arra vonatkozó ígéretre, hogy felhívom az éjszaka közepén és elmesélem neki az álmaimat, de nem lett volna túl diplomatikus lépés ezt közölni vele, úgyhogy nem tettem.

– Ne haragudj, Deb – mondtam inkább. – Tényleg nem gondoltam, hogy bejön. Csak egy... megérezés volt, komolyan. – Semmiképpen nem szándékoztam bármiféle parapszichológiai magyarázatba bonyolódni, még Debbel sem. Pontosabban különösen vele nem. De támadt egy új ötletem. Lehalkítottam a hangom. – Szerinted mit mondjak nekik, ha valaha is megkérdeznek, hogy mi a csudát kerestem az utakon hajnali négykor?

– LaGuerta már kihallgatott?

– Nagyon alaposan – próbáltam leküzdeni a hidegrázást.

Deb undorkodó arcot vágott.

– És meg se kérdezte – jelentette ki.

– Biztos vagyok benne, hogy a nyomozónak nagyon sok minden jár mostanában a fejében – próbáltam védeni. Nem tettem hozzá, hogy úgy tűnik, ezen dolgok egyike én vagyok. – De előbb vagy utóbb valaki meg fogja kérdezni. – Arrafelé pillantottam, ahol LaGuerta éppen a Nyomozást Vezette. – Például Doakes hadnagy – tettem hozzá valódi félelemmel.

Deb bólintott.

– Ó jó zsaru. Még ha nem is túl udvarias.

– Talán ez lényének a bája – válaszoltam. – De engem valamilyen oknál fogva ki nem állhat. Mindenre rá fog kérdezni, amiről úgy gondolja, kínosan érezhetem magam tőle.

– Akkor mondd meg neki az igazat – javasolta Deborah szenvtelenül. – De először nekem mondd el. – S ezzel a lendülettel megint megütött, ugyanott.
– Hagyd már abba, Deb – kértem. – Tudod, milyen érzékeny a bőröm.
– Nem tudom – válaszolta. – De szívesen kideríteném.
– Nem fordul elő többet – ígértem meg neki. – Ez csak a hajnali háromkor születő ihletek egyike volt. Mit szóltál volna, ha felhívlak, és aztán kiderül, hogy vaklárma volt?
– De az derült ki, hogy nem volt vaklárma – ütött meg ismét.
– Magam sem gondoltam volna. És hülyén éreztem volna magam, ha téged is belerángatlak.
– Gondolj csak bele, én hogy érezném most magam, ha megölt volna – válaszolta.

Ez meglepetésként ért. Elképzelni sem tudtam, hogyan érezte volna magát. Sajnálott volna? Csalódott lett volna? Vagy mérges? Az ilyesmihez nem tudtam hozzászólni. Csak azt tudtam megismételni, amit már korábban is mondtam.

– Ne haragudj, Deb. – Aztán, mivel én vagyok a mindig vidám Poljána, akinek a pohara félig tele van, hozzátettem: – De legalább tényleg egy hűtőkocsi volt.

Pislogott egyet.

– Hűtőkocsi?

– Ó, Deb – sóhajtottam fel. – Nem is szóltak neked?

Még erősebben megütött, ugyanott.

– A fenébe is, Dexter – sziszegte.

– Mi volt a hűtőkocsival?

– Hát, az volt, Deb – foglaltam össze, némileg zavarban, Deb nyers érzelmi reakciójától, és persze attól is, hogy egy csinos nő éppen halálra ütlegel. – Tényleg hűtőkocsival jár. Abból dobta ki a fejet.

Megragadta a karomat, és rám meredt.

– Ne bassz! – mondta végül.

– De baszlak.

– Jézusom...! – nyögött fel a levegőbe bámulva, ahol minden bizonynal az előléptetését látta a fejem fölött lebegni. És valószínűleg még folytatta is volna, de ebben a pillanatban Angel-nem-rokon felemelte a hangját a visszhangzó csarnokban.

– Nyomozó – kiáltotta LaGuerta felé fordulva. Meglepő volt ez az ösztönös megnyilvánulás, ez a félig elfojtott segélykiáltás attól a férfitől, aki soha nem hangoskodik nyilvánosan, és valamiért ettől az egész aréna csendbe borult. A hangja részben sokkos volt, részben győzelemittas, olyan „valami fontosat találtam, de ó, jóságos Istenem” típusú. Minden szempár Angel felé fordult, ő pedig lemutatott a guggoló kopasz férfira, aki lassan és óvatosan éppen kiemelt valamit a legfelső csomagból.

A pasas végül teljesen kihúzta azt a dolgot, de elvétette a mozdulatot, mire az a valami leesett, és végigcsúszott a jégen. A férfi utánanyúlt, de elvesztette az egyensúlyát, és utána szánkázott a síkos pályán, amíg a palánk meg nem állította őket. Angel remegő kézzel megragadta a valamit, és feltartotta, hogy mindnyájan meg tudjuk nézni. Az épületet elborító csend ihletett volt, lélegzetelállító és gyönyörű, ahhoz a túlradó ovációhoz hasonlatos, ami a zseniális művészi alkotások leleplezését szokta követni.

A hűtőkocsi visszapillantója volt.

11. FEJEZET

A bódító „csendtakaró” egy pillanat múlva elillant. Utána felcsendült a zümmögő beszélgetés új zenei motívuma, ahogy az emberek odasereglettek, hogy megnézzék, megmagyarázzák, spekulációkba kezdjenek.

Egy tükör. Hát ez meg mi a fenét jelenthet?

Jó kérdés. Annak ellenére, hogy engem nagyon meghatott a dolog, hirtelen ötletem sem volt, vajon mit jelenthet. A magasabb rendű művészet szokott ilyen hatással lenni az emberre. Megérint, de nem lehet megmondani, miért. Mély szimbolikát használt? Rejtjelezett üzenet volt? Vagy ekképp folyamodott segítségért és megértésért? Meg nem tudtam volna mondani, és pillanatnyilag nem is ez volt a legnagyobb gondom. Csak magamba akartam szívni. Hadd aggódjanak a többiek azon, hogyan kerülhetett oda. Még az is előfordulhatott, hogy egyszerűen csak letört a tükör, ő pedig belegyömöszölte a legközelebbi szemeteszsákba.

Nem, ez természetesen nem fordulhatott elő. És már nem tudtam nem agyalni rajta. A tükör valamilyen nagyon fontos okból volt ott. Neki ezek többet jelentettek egyszerű szemeteszsákoknál. Ahogy most ilyen elegánsan be is bizonyította a hokipályás környezettel: számára a tálalás nagyon fontos része volt annak, amit csinált. Soha nem feledkezett volna meg a részletekről. És ezen okból kifolyólag muszáj volt elgondolkoznom azon, mit jelenthetett a tükör. Azt kellett hinnem, hogy bármilyen rögtönzöttnek is tűnt, az, hogy odarakta a maradványok mellé, nagyon is tudatos tett volt. És felmerült bennem egy másik gyanú is, valahonnan a tudóm mögül bugyborékolva fel, miszerint ez egy nagyon óvatos, személyes üzenet volt.

De vajon nekem szól?

Hát kinek, ha nem nekem? Az előadás többi része a világnak szólt: lássátok, mi vagyok. Lássátok, mik vagyunk. Lássátok, mihez kezdek azzal, amik vagyunk. A furgon tükre nem része e kinyilatkoztatásnak. A test feldarabolása, a vér lecsapolása – ezek szükséges és elegáns dolgok. De a tükör – különösen, ha kiderül, hogy arról a furgonról tört le, amelyikkel éjszaka kergetőztem –, az más. Elegáns, igen; de közelebb visz-e bennünket ahhoz, ami valójában történt? Egy milliméterrel sem. Más indíttatásból tette oda, és ez csak egy új és másfajta dolog kinyilatkoztatása lehet. Éreztem, ahogy a gondolat végigbizsereg rajtam. Ha a furgon tükre volt, akkor csak nekem szánhatta. De mit jelentett?

– Ez meg mi a csudáról szólhat? – kérdezte mellettem Deb. – Egy tükör. De miért?

– Fogalmam sincs – válaszoltam, miközben még lüktetett bennem az

előző gondolatmenet. – De fogadok veled egy vacsorában a Joe's Stone Crabsnél, hogy a furgon visszapillantója.

– Nem fogadok – jelentette ki Deb. – De ez legalább választ ad egy fontos kérdésre.

Meglepetten pillantottam rá. Vajon tényleg ráérezett volna valamire, amire én nem gondoltam?

– Milyen kérdésre, hugi?

A még mindig a pálya szélén perlekedő, vezető beosztású zsaruk csoportja felé intett a fejével.

– Az illetékesség kérdésére. A miénk az ügy. Gyere.

Első pillantásra nem úgy tűnt, mintha LaGuerta nyomozót túlságosan meghatotta volna a legújabb bizonyíték. Persze meglehet, hogy csak elrejtette az általa érzett mély és megingathatatlan elhivatottságot, amellyel a tükör szimbolikáján töprengett, és a gondosan magára öltött közöny csak látszat volt. Vagy erről volt szó, vagy tényleg annyira buta, mint a tök. Még mindig Doakessel ácsorgott. Meg kell adni, a pasas sokkal gondterheltebbnek tűnt, de lehet, hogy az arca egyszerűen csak belefáradt abba, hogy állandóan csak rosszindulatot sugározhat, és most valami újjal próbálkozott.

– Morgan – köszöntötte LaGuerta Debet –, meg sem ismertem ruhában.

– Hát, előfordul az emberrel, hogy nem tűnnek fel neki a nyilvánvaló dolgok – válaszolta Deb, még mielőtt leállíthattam volna.

– Hát elő – vágott vissza LaGuerta. – Ezért van, hogy egyesekből soha nem lesz nyomozó. – Ezzel teljes győzelmet aratott különösebb erőlködés nélkül, és még azt se várta meg, amíg becsapódik a lövés. Elfordult Debtől, és Doakeshoz kezdett beszélni. – Derítse ki, kinek van kulcsa a stadionhoz, ki tud ide bármikor bejutni.

– Aha – válaszolta Doakes. – Nézzük meg a zárat is, hátha betörték?

– Nem – válaszolta LaGuerta egy csinos kis szemöldökrándítás kíséretében. – Már megvan a jeges kapcsolatunk. – Rápillantott Deborahra.

– A hűtőkocsi csak arra szolgált, hogy megtévesszen minket. – Vissza fordult Doakeshoz. – A szövetroncsolódást az itteni jég okozta. Vagyis a gyilkos itt került kapcsolatba a jéggel. – Megint Deborahra nézett. – Nem a hűtőkocsiban.

– Aha – nyugtázta Doakes különösebb meggyőződés nélkül, de hát nem ő volt a parancsnok.

LaGuerta rám nézett.

– Azt hiszem, maga hazamehet, Dexter – mondta. – Tudom, hol lakik, ha esetleg szükségem lenne magára. – Legalább kacsintani nem kacsintott.

Deborah kikísért a nagy duplaajtóig.

– Ha ez így megy tovább, egy éven belül egy kereszteződés közepén fogom irányítani a forgalmat – morogta nekem.

– Hülyeségeket beszélsz, Deb – közöltem vele. – Legfeljebb két

hónapon belül.

– Kösz.

– Na, de most komolyan. Nem támadhatod le ilyen nyíltan. Figyelted, hogyan csinálta Doakes? Az isten szerelmére, próbálj már meg egy kicsit körmönfontabb lenni.

– Körmönfontabb. – Megállt, és megragadott. – Ide figyelj, Dexter – mondta. – Ez nem valami játék.

– De az, Deb. A diplomácia játéka. És te nem tartod magad a játékszabályokhoz.

– Mert én nem játszom – vicsorgott rám. – Itt emberi életek forognak kockán. Egy mézsáros rohangál szabadon, és addig nem is tudjuk lecsukni, amíg LaGuerta irányítja a dolgokat.

Leküzdöttem a bennem feltörő reménykedést.

– Ez lehet, hogy így van...

– Így van – szögezte le Deb.

– ...de, Deborah, ezen nem változtat az, ha száműzted magad a Coconut Grove-ban szolgáló közlekedésiek közé.

– Hát nem – értett egyet. – De az változtatna, ha megtalálnám a gyilkost.

Hát erről volt szó. Egyeseknek sajnos fogalmuk sincs arról, hogyan működik a világ. Minden más szempontból nagyon értelmes lány volt, tényleg az. Egyszerűen csak örökölte Harry nyíltságát, azt a becsületességet, ahogy ő kezelte az ügyeit, anélkül, hogy bármit is örökölt volna Harry bölcsességéből. Harry számára a nyersség volt a megfelelő eszköz ahhoz, hogy túljusson a szar dolgokon. Deborah számára ugyanez annak az eszköze volt, hogy úgy tehessen, mintha a szar nem is létezne.

Az egyik, a stadion mellett várakozó közlekedési rendőr vitt vissza az autómhoz. Beültem a kocsiba, és elképzeltem, milyen lenne, ha megtartottam volna a fejet, óvatosan zsebkendőbe tekertem volna, és most ott utazna velem hazafelé a hátsó ülésen. Szörnyű butaság, tisztában vagyok vele. Most először értettem meg azokat a szerencsétleneket, akik női cipőket imádnak vagy használt bugyikat gyűjtenek. Borzasztó érzés volt, amit éppen annyira le akartam zuhanyozni magamról, mint amennyire meg akartam simogatni azt a fejet.

De nem volt nálam. Nem maradt más hátra, mint hogy hazamenjek. Nem vezettem túl gyorsan, pár kilométerrel a legnagyobb megengedett sebesség alatt tartottam a tempót. Miami ez olyan hatással van, mintha valaki a hátadra tűzött volna egy cetlit azzal, hogy „RÚGJ BELÉM!”. Természetesen senki se rúgott belém igazából. Ahhoz le kellett volna lassítaniuk. De hétszer rám dudáltak, nyolcszor rám húzták a kormányt, és öt autó egyszerűen csak szabálytalanul előzött meg, vagy a járdán, vagy a szembejövő sávban.

De ezen a napon még a többi sofőr lelkes hozzáállása sem tudott feldobni. Hullafáradt voltam, teljesen kábult, és szükségem volt arra, hogy

töprenghessek egy kicsit, távol a stadion visszhangzó lármájától és LaGuerta ostoba fecsegésétől. A lassú haladás biztosította számomra az időt a gondolkodáshoz, így végig tudtam menni a történetek lehetséges értelmezésein. Egy buta kis megjegyzés visszhangzott a fejemben folyamatosan, a kimerült agyam repedései és sziklái között pattogva: saját életet élt. Minél többször szólalt meg a gondolataimban, annál több értelmet nyert. És a pusztá jelentésén túlmenően egyfajta ellenállhatatlan mantrává változott. És ez lett a kulcs a gyilkos, az úton végigguruló fej és a csodálatosan száraz emberi testrészek közé rakott visszapillantó tükör körül kavargó gondolataimhoz.

Ha én lettem volna...

Úgy, mint a „ha én lettem volna, mit akarnék mondani azzal a tükörrel?” szövegkörnyezetben, vagy abban, hogy „ha én lettem volna, mit csináltam volna a furgonnal?”.

Persze nem én voltam, és ez a fajta irigység nem tesz jót a léleknek, de mivel tudomásom szerint én nem rendelkeztem ilyesmivel, ez nem okozott problémát. Ha én lettem volna, belöktem volna a furgont egy árokba valahol a stadion környékén. És aztán nagyon gyorsan eltűntem volna onnét – egy előre leparkolt autóval? Vagy loptam volna egyet? Attól függ. Ha én lettem volna, már az elejétől fogva úgy terveztem volna, hogy a stadionban szabadulok meg a testtől, vagy ezzel az autós kergetőzésre válaszoltam volna?

Ennek persze semmi értelme nem volt. Nem számíthatott arra, hogy bárki is kiüldözi North Bay Village-be – vagy igen? De akkor meg miért volt pont nála a fej, amit kidobott? És akkor miért vitte el a többi a stadionhoz? Ez furcsa döntésnek tűnt. Igen, rengeteg jég volt ott, és a hideg jót tett. De az a nagy, zajos aréna nem volt igazán a megfelelő hely ahhoz az intim pillanathoz, amilyenre nekem lett volna szükségem – ha én lettem volna. Az ilyen szörnyű, nyílt, kietlen terek nem segítik elő a valódi kreativitást. Szórakoztató ott lenni, de nem egy valódi művész műhelye. Lerakódóhely, nem pedig munkaterület. Egyszerűen nem volt megfelelő a hangulata.

Mármint ha én lettem volna, nekem nem felelt volna meg.

Szóval az aréna merész lépés volt, egy felfedezetlen területre. Rohamot kapnak tőle a rendőrök, és minden bizonnyal a rossz irányba indulnak. Mármint, ha egyáltalán rájönnek valaha is, hogy el kellene indulni valamilyen irányba, ami egyre kevésbé tűnt valószínűnek.

És az egész a tükörrel megkoronázni – ha jól ismertem fel a helyszín megválasztásának indítékait, akkor a tükör hozzáadása csak alátámasztja az elméletem. Azzal arra utal, ami előtte történt a fej otthagyasakor. Ez egy olyan megnyilvánulás, ami segít összekötni a szálakat, méghozzá éppen olyan gondosan, ahogy a becsomagolt testrészek voltak elrendezve, egy nagyszabású munka elegáns kihangsúlyozásaképpen. Szóval, mit akartam volna ezzel mondani, ha én lettem volna?

Azt, hogy látlak.

És valóban. Hát persze, hogy erről volt szó, annak ellenére, hogy már-már túl nyilvánvaló megoldásnak tűnt. Látlak. Tudom, hogy ott vagy mögöttem, és figyelek. De én jóval előtted járok, én szabom meg az útvonalat és a sebességet, és figyelem, ahogy követsz. Látlak. Tudom, ki vagy és hol vagy, te pedig csak annyit tudsz rólam, hogy figyelek. Látlak.

Ez logikusnak tűnt. Akkor meg miért nem éreztem tőle jobban magam?

Arról nem is beszélve, hogy mennyit kellene erről elmondanom szegény drága Deborahnak? Ez az egész annyira mélyen személyes üggyé kezdett válni, hogy lassan már nehezemre esett észben tartani azt a mások számára is látható oldalát, azt a vetületét, ami a húgom és a húgom karrierje szempontjából volt fontos. Nem kezdettem el neki – vagy bárki másnak – arról beszélni, hogy szerintem a gyilkos közölni akar velem valamit, csak legyen meg bennem a kellő éleselméjűség ahhoz, hogy meghalljam és válaszolni is tudjak rá. De a többi – volt bármi olyasmi, amit el kellene neki mondanom, és egyáltalán el akartam neki mondani bármit is?

Ez már túl sok volt. Muszáj volt aludnom, mielőtt bármi egyébbe belekezek.

Nem nyöszörgés volt az a hang, amit az ágyamba mászva kiadtam, de nagyon hasonlított rá. Hagytam, hogy gyorsan ledöntsön az álom, belesüppedtem a sötétségbe. És majdnem két és fél órája aludtam már, amikor megszólalt a telefonom.

– Én vagyok az – szóltak bele.

– Hát persze, hogy te vagy az – nyögtem. – Deborah, ugye? – Persze ő volt.

– Megtaláltam a hűtökocsit.

– Hát, gratulálok, Deb. Ez nagyszerű hír.

Meglehetősen hosszú csend jött a túlsó oldalról.

– Deb? – szólaltam meg végül. – Ez jó hír, nem?

– Nem.

– Ó. – Az alváshiány miatt úgy dobolt a fejem, mint egy imaszőnyeg a porolón, de megpróbáltam koncentrálni. – Deb, szóval mit... mi történt?

– Kinyomoztam – válaszolta. – És teljesen biztosra mentem. Képek és alvászámok meg minden. Úgyhogy lelkiismeretes kiscserkészésként elmondtam LaGuertának.

– És nem hitt neked? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Minden bizonylyan hitt.

Pislogni próbáltam, de a szemem annyira le akart csukódni, hogy feladtam.

– Ne haragudj, Deb, de valamelyikünk nagyon zavaros. Én vagyok az?

– Megpróbáltam elmagyarázni neki – mondta Deborah nagyon vékony, nagyon fáradt hangon, amitől úgy éreztem magam, mint aki mentőmellény nélkül süllyed a víz alá. – Mindent odaadtam neki. Még udvarias is voltam.

– Ez remek – feleltem. – Mit mondott?

– Semmit – válaszolta Deb.

– Egyáltalán semmit?

– Egyáltalán semmit – ismételte meg Deb. – Leszámítva azt az erőltetett „köszönöm”-öt, de azt is olyan hangon, ahogy a kifutófiúval beszél az ember. Aztán furcsán elmosolyodott, és elfordult.

– De hát Deb, nem számíthattál komolyan arra, hogy...

– Aztán kiderült, miért mosolygott olyan furcsán, mintha valami koszos dilinyós lennék, akiről végre kitalálta, hova tudná bezáratni – folytatta Deb.

– Ó, ne – válaszoltam. – Nem dolgozhatsz többé az ügyön?

– Egyikünk sem dolgozhat többé az ügyön – felelte Deb éppolyan fáradt hangon, amilyen fáradtnak én éreztem magam. – LaGuerta letartóztatott valakit.

Hirtelen túl nagyak tűnt a csend a vonal túlsó oldalán, képtelen voltam gondolkodni, de legalább teljesen felébredtem.

– Hogy mi? – kérdeztem.

– LaGuerta letartóztatott valakit. Valami fickót, aki a stadionban dolgozik. Most előzetesen van, és LaGuerta meg van róla győződve, hogy ő a gyilkos.

– Ez lehetetlen – rökönyödtem meg, noha persze minden további nélkül lehetségesnek tartottam, ismervé azt az agyhalott libát. LaGuertát természetesen, nem Debet.

– Tudom, Dexter. De meg se próbáld LaGuertát meggyőzni. Ő biztos benne, hogy a gyilkost fogta el.

– Mennyire biztos? – kérdeztem. Iszonyatosan szédültem, és egy kicsit hányingerem lett. Nem tudtam volna megmondani, miért.

Deb horkantott egyet.

– Egy órán belül sajtótájékoztatót tart – válaszolta. – Ez azt jelenti, hogy teljesen biztos benne.

Hirtelen túlságosan felerősödött a lüktetés a fejemben ahhoz, hogy meghalljam, mit mond még Deb. LaGuerta letartóztatott valakit? De kit? Ki a csudát kaphatott el? Lehetséges volna, hogy valóban figyelmen kívül hagyta az összes nyomot, a gyilkosságok ízét és szagát, és letartóztatott valakit? Abban ugyanis biztos voltam, hogy senki, aki meg tudta – megtudja! – csinálni mindazt, amit ez a gyilkos, semmiképpen nem hagyta volna, hogy egy olyan kis mitugrász kapja el, mint LaGuerta. Soha. Az életembe is lefogadtam volna.

– Nem, Deborah – mondtam. – Nem. Ez nem lehetséges. Rossz lóra tett.

Deborah eleresztett egy fáradt, mélységesen mocskos kis zsarunetvét.

– Igen – válaszolta. – Tudom. Te is tudod. De ő nem tudja. És mondjak valami vicceset? A pasas sem tudja.

Ennek semmi értelme nem volt.

– Mit mondtál, Deb? Ki nem tudja?

Megismételte azt a szörnyű kis nevetést.

– A pasas, akit letartóztatott. Azt hiszem, ő éppen annyira zavarodott lehet, mint LaGuerta. Ugyanis beismerő vallomást tett.

– Mit?

– Beismerő vallomást, Dexter. Az a mocsok.

12. FEJEZET

Darryl Earl McHale-nek hívták, és az a típus volt, akit duplán vesztesnek szoktak nevezni. Az utolsó húsz évéből tizenkettőben Florida államának vendégszeretét élvezte. A drága Doakes hadnagynak sikerült előásnia a nevét a stadion személyzetének adatai közül. Az erőszakos cselekmények miatt büntetett előéletű alkalmazottak számítógépes listájának ellenőrzése során McHale neve kétszer is felbukkant.

Darryl Earl iszákos volt és verte a feleségét. Úgy tűnt, időnként benzinkutakat is rabol, pusztán szórakozásból. Előző, minimálbéres munkahelyein csak egy-két hónapig számíthattak rá. De aztán egy szép péntek este lenyomott egy karton sört, és elkezdett hinni abban, hogy ő Isten Haragja. Ilyenkor addig kocsikázott körbe-körbe, amíg nem talált egy olyan benzinkutat, ami kellően feldühítette. Abba aztán fegyverrel hadonászva berontott, elvette a pénzt és elhajtott. A könnyen jött 80-90 dollárját később további sörökbe fektette, amíg fel nem vidulva ezektől, hirtelen ellenállhatatlan késztetést érzett arra, hogy megverjen valakit. Darryl Earl nem volt nagydarab ember: 170 centi magas lehetett és sovány. Úgyhogy a biztonság kedvéért leginkább csak a feleségét kalapálta el.

És az akkori körülmények között ezt egy darabig meg is úszta. De egyik éjszaka kicsit elszaladt vele a ló, és a felesége egy hónapra kórházba került. Fel is jelentette a férjét, és mivel Darryl Earl akkor már büntetett előéletű volt, több évet kapott.

Még mindig ivott, de úgy tűnt, a raifordi börtönben ráijesztettek annyira, hogy egy kicsit összekapja magát. Megszerezte a stadion takarítói állását, és meg is tartotta. Amennyire ezt meg lehetett állapítani, már évek óta nem verte a feleségét.

Sőt, a Mi Fiúknak még pár perc hírnév is kijutott, amikor a Panthers a Stanley Kupáért játszott. A munkája részeként mindig berohant a jégre, és megtisztította azoktól a dolgoktól, amelyeket a szurkolók dobáltak be a pályára. A Stanley Kupa évében ez már egyre komolyabb feladat volt, mert akárhánszor gólt szerzett a Panthers, a szurkolók három-négyezer műanyag patkányt dobáltak be a pályára. Darryl Earl ilyenkor kislattyogott a pályára, és mind összeszedte; unalmas egy munka, ez kétségtelen. Egyik éjszaka viszont pár slukk nagyon olcsó vodka elég bátorra tette ahhoz, hogy felkapja az egyik olcsó műanyag patkányt, és eljárjon egy „patkánytáncot”. A nézők imádták, és üvöltve követelték a ráadást. A későbbiekben mindig felszólították a műsor megismétlésére, ahányszor csak Darryl Earl kisiklott a jégre. Úgyhogy az évad hátralévő részében minden meccsen előadta a táncot.

Mostanában már be voltak tiltva a műanyag patkányok. De még ha kötelezővé tennék is, akkor sem dobálózna már senki. A Panthers azóta nem lőtt egy gölt sem, hogy Miami utolsó becsületes polgármestere leköszönt, ez pedig még a múlt században volt. De McHale most is eljárt a meccsre, talán egy utolsó, a kamerák kereszttüzeiben előadott, nyilvános tánclehetőségben reménykedve.

A sajtótájékoztatón LaGuerta tökéletesen eljátszotta ezt a részt. Olyan benyomást próbált kelteni, mintha múltékony hírnevének emléke készítette volna Darryl Earlt a gyilkosságokra. És persze az alkoholizmus és a rendszeresen elkövetett nők elleni erőszak miatt is tökéletes gyanúsítottja lett ennek a brutális és ostoba gyilkosságsorozatnak. De Miami utcalányai immár megnyugodhatnak; a gyilkosságsorozat véget ért. Az intenzív és könyörtelen kihallgatás nyomása alatt Darryl Earl megtört, és vallomást tett. Az ügy lezárva. Lányok, vissza a munkába!

A sajtó benyalta. Úgy vélem, nem lehet őket ezért hibáztatni. LaGuerta nagyszerű munkát végzett, ha azt nézzük, hogy csodálatos érzékkel pont a megfelelő mennyiségű adatot tette közzé – némi spekulációval kiszínezve – ahhoz, hogy bárkit meggyőzzön. És persze a sajtó képviselői sem az eszűkről híresek. Bár ezzel kapcsolatban én azért legalább egy halvány fénysugár erejéig reménykedni szoktam. De mindig csalódom. Talán csak túl sok fekete-fehér filmet láttam gyerekkoromban. Még mindig hittem abban, hogy egy nagyvárosi lapnál dolgozó cinikus, életunt alkoholista egyszer feltesz majd egy kínos kérdést, és ezzel arra kényszeríti a nyomozókat, hogy alaposan újraértékeljék a bizonyítékokat.

De, sajnálatos módon, az élet nem mindig utánozza a művészetet. És LaGuerta sajtótájékoztatóján Spencer Tracy szerepét egy sor férfi és női modell játszotta, tökéletes frizúrával, színes nyári kosztümben. A legmélyrehatóbb kérdésük az volt, hogy „Hogyan találták meg a fejet?” és hogy „Kaphatunk pár képet?”.

Egy magányos riporter, Valamilyen Nick az NBC helyi partnersatornájától, megkérdezte LaGuertát: biztos-e abban, hogy McHale a gyilkos. De amikor a nő azt felelte, hogy a bizonyítékok megsemmisítő túlsúlya ezt támasztja alá, és a beismerő vallomással nem lehet vitatkozni, ráhagyta. Vagy meggyőzték, vagy csak egyszerűen nem értette a hosszú szavakat.

Úgyhogy ennyi volt. Az ügy lezárva, az igazság „szolgáltatta”. Miami lenyűgöző bűnüldöző szervének hatalmas gépezete már megint győzelmet aratott a Szépséges Városunkat fenyegető sötét erők felett. Nagyszerű show volt. LaGuerta szétosztogatott pár meglehetősen előnytelen rendőrségi fotót Darryl Earlről, mellékelve a saját új portréját is, amelyen éppen egy „250 dolláros órabérű, divatos fotóművész után nyomoz South Beachen”.

Nagyszerű, ironikus csomag volt; a veszély látszata és a végzetes valóság – gyökeresen más csomagolásban. Mert bármilyen primitívnek és

vészjóslónak is tünt Darryl Earl, az igazi fenyegetést a társadalomra nézve LaGuerta jelentette. Visszarendelte a kopókat, lecsendesítette a lázongó közvéleményt, az embereket pedig visszaküldte aludni az égő házba.

Tényleg én voltam az egyetlen, aki észrevette, hogy Darryl Earl McHale nem lehetett a gyilkos? Hogy a történetek annyi stílusérzék és szellemesség jegyét hordozzák magukon, amennyit egy ilyen ostoba fafej, mint McHale felfogni sem lenne képes?

Sose voltam magányosabb, mint amikor a valódi gyilkos munkájában gyönyörködtem. Maguk a testrészek számomra egy vértelen csoda rapszódíjaként csendültek fel, ami könnyűvé tette a szívemet, és a tisztelet tisztító vizével töltötte meg az ereimet. De ez természetesen nem csökkenti a buzgalmat, amivel a valódi gyilkost próbálom elkapni, az ártatlanok hideg és zabolátlan hóhérát, akit mindenképpen bíróság elé kell állítani. Ugye, Dexter? Ugye? Ott vagy még?

A lakásomban ültem a fáradtságtól leragadó szememet dörzsölgetve, és az imént látott előadáson gondolkoztam. Annyira tökéletes volt, amennyire egy – ingyenkaja és meztelenkedés nélküli – sajtókonferencia csak lehet. LaGuerta láthatóan minden rendelkezésére álló követ megmozgatott, hogy megcsinálja a legnagyobb, leglátványosabb sajtókonferenciát, amit a világ valaha látott – és sikerült is neki. És talán Gucci-nyalogató karrierje során első ízben, LaGuerta valóban és ténylegesen hitt abban, hogy a megfelelő embert kapta el. Muszáj volt hinnie benne. Ez azért elég szomorú, ha jobban belegondol az ember. Azt hitte, ezúttal mindent jól csinált. Nem csak politikai manőverezésről szólt számára a dolog; fejben besöpörte azt az elismerést is, ami egy tiszta és jól megvilágított előadás színpadra állításáért jár. Sajat módszerét követve oldotta meg a bűntényt, elkapta a rosszfűt, véget vetett a gyilkosságsorozatnak. És hogy meg fog lepődni, amikor felbukkan a következő hulla.

Mert bennem nem volt kétség afelől, hogy a gyilkos még mindig szabadlábon van. Valószínűleg éppen a sajtótájékoztatót nézi a Channel 7-en, a vért és zsigereket kedvelő emberek csatornáján. Ebben a pillanatban momentán túlságosan kacag ahhoz, hogy elbírjon egy pengét, de ezen túl lesz. És amikor elmúlik, a humorérzékének köszönhetően nem fogja kibírni, hogy utalást ne tegyen erre a helyzetre.

Valamilyen oknál fogva ez a gondolat nem félelemmel és rettegéssel töltött el, nem sötét elszántsággal, hogy elkapjam ezt az elmebeteget, mielőtt túl késő lesz. Inkább a reménykedő várakozás hulláma futott végig rajtam. Tudtam, hogy ez nem jó, és ettől még jobban éreztem magam. Ó, tényleg szerettem volna, ha leállítanák ezt a gyilkost, ha felelősségre vonnák, igen, tényleg – de hogy ilyen korán?

Kötöttem egy kis elméleti egyezséget. Ha az én közreműködésemmel kapják el az igazi gyilkost, akkor cserébe legalább valami kellemes dolog is

történhetne. És amint ezt kigondoltam, megcsörrent a telefonom.

– Igen, láttam – szóltam a kagylóba.

– Jézusom – válaszolta Deborah. – Azt hiszem, mindjárt hányok.

– Hát, én nem fogom lesimítani a ráncokat aggodó homlokodról. Munkához kell látnunk.

– Jézusom – ismételte meg. – Milyen munkához?

– Hugi, áruld el nekem – kértem –, most rossz szagok vesznek téged körbe?

– Fáradt vagyok, Dexter. És sokkal idegesebb, mint bármikor életemben. Fogalmazz érthetően.

– Azt kívántam megtudakolni, hogy az vagy-e, amit apa kutyaháznak hívott. Hogy szakmailag lenulláztak-e, hogy a szakmai hírneved besározódott, sérült, bemocskolódott, elszíneződött, szétolvadt, megkérdőjelezhetővé vált-e?

– Úgy érted, LaGuerta szemétkedése és az einsteines dolog miatt? A szakmai hírnevem szart sem ér – mondta több keserőséggel, mint amennyit egy ilyen fiatal nőről el tudtam volna képzelni.

– Jó. Ez azt jelenti, hogy nincs vesztenivalód.

Felhorkant.

– Örülök, ha segíthetem. Mert ott vagyok, Dexter, a kutyaházban. Ha ennél is mélyebbre süllyedek a részlegnél, akkor már kávéf fogok felszolgálni társasági eseményeken. Mire akarsz kilyukadni, Dex?

Lehunytam a szemem és teljesen hátradőltem a széken.

– Jegyzőkönyvbe kell vetetned – úgy értem, kinyilvánítanod a kapitány és az egész részleg előtt –, hogy szerinted nem Darryl Earl a tettes, és újabb gyilkosság fog történni. Elő kell állnod pár meggyőző magyarázattal, amelyekre a nyomozás során bukkantál; s egy ideig te leszel a Miami Rendőrkapitányság bohóca.

– Már most az vagyok – felelte. – Nem nagy ügy. De miért tenném ezt?

Megráztam a fejem. Néha nagyon nehéz volt elhinnem, hogy tényleg ennyire naiv.

– Legdrágább húgom – mondtam –, te ugye nem hiszel abban, hogy tényleg Darryl Earl a tettes, vagy mégis?

Nem válaszolt. Hallottam, ahogy a levegőt veszi, és rádöbbszemem, hogy valószínűleg ő is nagyon fáradt már, éppen annyira, mint én, de ő nem kap új erőt abból a meggyőződésből, amiből én.

– Deb?

– A pasas bevallotta, Dexter – szólalt meg végül, és a hangjából hallottam a tökéletes kimerültséget. – Én nem... Én már tévedtem korábban is, amikor pedig... Úgy értem, bevallotta. Ez nem azt... a francba is. Nem lenne jobb, ha egyszerűen csak hagynánk az egészet, Dex?

– Ó, te kis kishitű – tromfoltam le. – Nem a tettest kapták el, Deborah. És most te újraírod a diplomácia szabályait.

- Na persze.
- Nem Darryl Earl McHale tette – jelentettem ki, – Ehhez kétség sem fér.
- És ha még igazad is van, na, akkor mi van?
Most rajtam volt a sor, hogy pislogjak és csodálkozzam.
- Hogy mondtad?
- Nézd, ha én vagyok a gyilkos, szerinted nem jövök rá, hogy akkor most megúsztam? Mivel letartóztatták ezt a másik pasast, lecsendesednek a dolgok, érted, ugye? Miért ne állnék egyszerűen csak le? Vagy miért ne kezdenék egy új életet valahol máshol?
- Lehetetlen – válaszoltam. – Fogalmad sincs arról, hogyan gondolkozik ez a fickó.
- Igen, tudom – mondta erre. – De hogy lehet, hogy neked van?
Úgy döntöttem, erre nem válaszolok.
- Itt fog maradni, és megint ölni fog. Meg kell mutatnia nekünk, hogy mi a véleménye rólunk.
- És mi a véleménye?
- Hát, semmi jó – ismertem be. – Nagy hülyeséget követtünk el azzal, hogy egy ilyen kis félkegyelműt tartóztattunk le, mint Darryl Earl. Ez nevetséges.
- Ha-ha – reagált erre Deb, különösebb beleélés nélkül.
- De meg is sértettük. Ennek a Neander-völgyi, agyhalott bunkónak tulajdonítottuk az összes munkáját, ami olyan, mintha Jackson Pollocknak azt mondanánk: hát, ezt egy hatéves is meg tudná csinálni.
- Jackson Pollock? A festőre gondolsz? Dexter, ez a pasas egy mézsáros.
- Deborah, a maga módján ő is művész. És így gondol magára.
- Az isten szerelmére. Ez a legostobább...
- Higgy nekem, Deb.
- Persze, hiszek neked. Miért is ne hinnék? Szóval egy dühödten szórakozó művésszel van dolgunk, aki nem megy sehová, így van?
- Igen – feleltem. – Megint meg kell majd tennie, az orrunk előtt kell csinálnia, és valószínűleg valami nagyobb falatot kell választania.
- Úgy érted, ezúttal egy kövér utcalányt fog megölni?
- Úgy értem, valami nagyszabásút tervez. Valami nagy dobást. Valami ütőset.
- Ó. Ütőset. Persze. Valami tompa tárgygal.
- Debs, megemeltük a tétet. Megpiszkáltuk, egy kicsit meg is sértettük, és a következő gyilkosságban ez visszaköszön majd.
- Aha – mondta. – És hogyan?
- Fogalmam sincs – ismertem be.
- De biztos vagy benne.

– Így igaz.

– Nagyszerű – válaszolta. – Most legalább tudjuk, mire készülünk.

13. FEJEZET

Már akkor tudtam, amikor egy hétfői munkanap után beléptem az ajtón, hogy valami nincs rendben. Valaki járt a lakásomban.

Az ajtó nem volt betörve, az ablakok sem, és nem láttam vandalizmus jelét, de mégis tudtam. Hívhatjuk hatodik érzéknek is. Valaki járt itt. Talán a feromonokat szagoltam ki, amiket a betörő hagyott maga után a szoba levegőjében. Vagy talán a La-Z-Boy márkájú fotelem kisugárzása változott meg. Nem számít, honnan tudtam: tudtam. Valaki járt a lakásomban, amíg én dolgoztam.

Lehet, hogy ez nem tűnik nagy dolognak. Végül is, Miamiról van szó. Emberek nap mint nap arra érnek haza, hogy eltűnt a tévéjük, valaki elvitte az összes ékszerüket és elektronikus eszközüket behatolt az életterükbe, lenyúlta a vagyontárgyaikat és felcsinálta a kutyájukat. De ez más volt. Még mielőtt végigkutattam volna a lakást, már akkor tudtam, hogy nem tűnt el semmi.

És igazam volt. Nem tűnt el semmi.

De találtam valamit, ami eddig nem volt ott.

Beletelt pár percre, amíg rátaláltam. Feltételezem, hogy a munkaköröm mellékhatásaként, de reflexből először a nyilvánvaló helyeket ellenőriztem. Amikor egy betörő meglátogatja az embert, általában elvisz dolgokat: játékokat, értékeket, személyes relikviákat és az utolsó pár darab csokis kekszet. Szóval először ezeket ellenőriztem.

De senki nem piszkálta a dolgaimat. A számítógép, a hifitorony, a tévé és a videó – mind pont ott volt, ahol hagytam őket. Még a becses kis üveglapgyűjteményemet is megtaláltam a könyvespolcon, rajtuk a megszáradt vércseppekkel, mindegyik a helyén volt. Minden pont olyan volt, mint amikor elmentem.

Ezután a privát helyiségeket néztem meg, csak a biztonság kedvéért: a hálószobát, a fürdőszobát, a gyógyszeres szekrényt. Ezek szintén rendben voltak, első pillantásra háborítatlanul vártak, de mégis ott lógott az érzés a levegőben, hogy valaki minden egyes tárgyat megvizsgált, megfogott, majd visszarakott – olyan tökéletes körültekintéssel, hogy még a porszemek is a helyükön maradtak.

Visszamentem a nappaliba, lerogytam a fotelbe, és körbenéztem, most már egy kis bizonytalansággal. Teljesen biztosra vettem, hogy valaki itt járt, de miért? És kiről tudtam elképzelni, hogy annyira érdeklődne szerény kis személyem iránt, hogy behatolna, majd pontosan úgy hagyná a lakást, ahogy volt? Mert semmi nem tűnt el, semmit nem háborgattak. Lehet, hogy a szemetesből kikandikáló újsághalmot egy kicsit balra tolták – de ezt nem csak

én képzeltem bele? Vagy a légkondicionálóból jövő huzat fújta volna arrébb? Igazából semmi nem változott, semmi nem hiányzott; semmi.

És miért törne be bárki is a lakásomba? Semmi különös nem volt benne; erről gondoskodtam. Ez része volt a Harry-féle személyiségképem felépítésének. Olvadj be. Tűnj normálisnak, akár unalmasnak is. Ne csinálj semmit, és ne birtokolj semmit, ami felkelthetné bárki érdeklődését. Úgyhogy így tettem. Nem volt más értéktárgyam, csak a hifitorony és a számítógép. A szomszédságom tele volt egyéb, sokkal vonzóbb célponttal.

És egyébként is, miért törne be hozzám bárki is, hogy aztán ne vigyen el semmit, ne csináljon semmit, ne hagyjon maga után semmi nyomot? Hátrádóltam és lehunytam a szemem; szinte biztos, hogy csak kitaláltam az egészet. Bizonyára csak a sok feszültség tehet róla. Az alvásmegvonás és Deborah kritikus állapotban lévő karrierje miatti aggodás tünetegyüttese. Még egy apró jele annak, hogy Szegény Öreg Dexter kezd Lecsúszni a Lejtőn. Megkezdte az átváltozást szociopátából pszichopátába. Miamiiban nem feltétlenül az elmebaj jele, ha úgy gondolja az ember, hogy észrevétlenül körbevette az ellenség – de ha ezt ki is mutatod, az társadalmilag elfogadhatatlan. Végül is mégiscsak be kell majd záratniuk.

És mégis annyira erős volt ez az érzés. Megpróbáltam megszabadulni tőle; biztos csak egy futó szeszély, valami átmeneti idegbaj, vagy emésztési zavar. Felálltam, nyújtózkodtam egyet, vettem egy mély levegőt, és megpróbáltam szép dolgokra gondolni. Egy se jutott eszembe. Megráztam a fejem, kimentem a konyhába egy pohár vízért, és ott volt.

Ott volt.

A hűtő előtt álltam, és ostoba tekintettel bámultam, nem tudom, mennyi ideig.

Az egyik, gyümölcs alakú hűtőmágnesemmel a hajánál fogva a hűtő ajtajához rögzítve ott mosolygott rám egy Barbie baba feje. Nem rémlett, hogy én raktam volna oda. És abban is biztos voltam, hogy nem is volt a birtokomban ilyesmi. Erre szerintem emlékeznek.

Odanyúltam, hogy megérintsem a kis műanyag fejet. Finoman megbillent, és egy halk takk-al a hűtőajtónak csapódott. Tett egy kis negyedkört, majd Barbie felnézett rám, tekintetében egy juhászkutya éber érdeklődésével. Visszanéztem rá.

Anélkül, hogy valójában tudtam volna, mit teszek és miért, kinyitottam a mélyhűtő ajtaját. Belül, gondosan a jégkockák tetejére helyezve ott volt Barbie teste. A kezei és lábai ki voltak húzva, és a derekánál is szét volt csavarva. A darabjai gondosan be voltak csomagolva, és rózsaszín masnival átkötve. És az egyik kicsi Barbie-kézbe valaki egy csöppnyi kiegészítőt, egy Barbie-kézitükröt rakott.

Némi idő elteltével becsuktam a fagyasztó ajtaját. Le akartam feküdni, és a hűvös linóleumhoz nyomni az arcom. Ehelyett kinyújtottam a kisujjam, és

megpöcköltem Barbie fejét. Tak-takolt, ahogy az ajtóhoz ért. Megint megpöcköltem. Tak-tak. Tyű. Szeret tettem egy új hobbira.

Otthagytam a babát, visszamentem a fotelhez, és mélyen a párnák közé süppedve lehunytam a szemem. Tudtam, hogy haragudnom kellene, mérgezőlnöm, el kellene öntsön a paranoid gyűlölet és a jogos düh. De szó se volt ilyesmiről. Ehelyett úgy éreztem magam... hogyan is? Nem egyszerűen beleszédültem. Talán izgatottság volt – vagy egyenesen jókedv?

Persze kétség nem fért ahhoz, hogy ki járt a lakásomban. Hacsak nem tartottam elképzelhetőnek, hogy valami idegen, ismeretlen oknál fogva, találmokra az én lakásomat választotta, lefejezett Barbie-ja méltó nyughelyéül.

Nem. A kedvenc művészem látogatott meg. Hogy hogyan talált meg, az most nem számít. Nem lehetett túl nehéz megjegyeznie a rendszámomat a gyorsforgalmin aznap éjjel. Rengeteg ideje volt rá, hogy megnézzen magának a benzinkút mögötti búvóhelyéről. Utána pedig, ha csak egy kicsit is értett a számítógépekhez, simán ki tudta keresni a lakcímemet. És miután megtalálta, nem lehetett túl nehéz becsusszanni, óvatosan körbeszimatolni, és hagyni egy üzenetet.

És itt volt az üzenet: a külön elhelyezett fej, a jégkockáimra halmozott testrészek, és megint az az átkozott tükör. Ha még azt is hozzászámoljuk, hogy nem vitt el semmit a lakásomból, akkor csak egy megoldást kaphatunk.

De mit?

Mit akart ezzel mondani?

Otthagyhathott volna bármit vagy semmit. Keresztüldöfhetett volna egy véres henteskést egy marhaszíven, hogy aztán a linóleumomba szúrja. Hálás voltam, hogy nem így üzent (sokat kellett volna takarítani utána); de miért pont egy Barbie-val? Persze nyilvánvaló, hogy a babával a legutóbbi áldozatára utal, de miért hozta szóba? És ez baljóslatúbb volt bármilyen más, ragacsosabb üzenetnél – vagy pont ellenkezőleg? Vajon ez azt jelentette, hogy „figyellek, és el foglak kapni”?

Vagy egyszerűen csak azt akarta mondani: „Szia! Jössz játszani?”

Hát persze. Hát persze hogy megyek!

De mi a helyzet a tükörrel? Az, hogy most is felhasználta, jóval túlmutatott a furgonon és a kergetőzésünkön a gyorsforgalmin. Most már sokkal többet jelentett. Nem tudtam más megfejtést találni, mint hogy „nézz magadra”. És ennek mi értelme volt? Miért kellene magamra nézmem? Nem vagyok elég hiú ahhoz, hogy élvezzem az ilyesmit – a megjelenésemre legalábbis nem vagyok hiú. És egyáltalán miért akarnék magamra nézni, amikor sokkal inkább ezt a gyilkost szerettem volna megnézni magamnak? Úgyhogy a tükörnek valami más jelentést kellett hordoznia – amit én nem értettem.

De még ebben sem lehettem biztos. Az is lehet, hogy egyáltalán nem volt semmi jelentősége. Ugyan nem akartam ezt elhinni egy ilyen elegáns

művészlőről, de lehetséges volt. És az is lehet, hogy egy nagyon személyes, tébolyodott, vészjósló üzenetről volt szó. Egyszerűen nem tudtam. És így azt se tudhattam, mit kellene reagálnom rá. Ha egyáltalán kellene bármit is.

A legemberibb megoldást választottam. Ez vicces, ha belegondolok; én, amint emberi megoldást választok. Harry büszke lett volna rám. Emberként úgy döntöttem, nem teszek semmit. Várom, és majd meglátom. Nem jelentem, ami történt. Végül is, mit jelenthetnék? Semmi nem hiányzott. Hivatalosan semmit nem mondhattam, azonkívül, hogy „ó, Matthews kapitány, azt hiszem, el kell mondanom, hogy valaki betört hozzám, és otthagytott egy Barbie babát a fagyasztóban”.

Ez nagyon jól hangzott. Minden bizonnyal, hogy jól fogadná a részlegem. Talán személyesen Doakes hadnagy vezetné a nyomozást, és végre lehetősége nyílna felhasználnia rejtett képességeit egy kötetlen hangulatú kihallgatás során. És talán szimplán csak felvennék az én nevemet is a Mentálisan Teljesíteni Képtelenek listájára, szegény Deb mellé, mivel az ügyet hivatalosan lezárták, és még mielőtt lezárták volna sem volt semmi köze Barbie babákhoz.

Nem, tényleg nem tudtam volna mit mondani, megmagyarázni meg pláne nem. Úgyhogy – számolva egy újabb állatias ütögetés veszélyével – nem mondom el még Deborahnak se. Olyan okokból, amelyeket el se tudtam volna kezdeni megmagyarázni, még magamnak se – ez személyes ügy volt. És azzal, hogy nem beszélek róla, növelem az esélyét, hogy közelebb jutok a látogatómhoz. Természetesen, csak hogy bíróság elé állíthassam.

Miután meghoztam ezt a döntést, nagyon megkönnyebbültem. Ami azt illeti, már-már szédült voltam. Fogalmam sem volt, hogy most mi fog következni, de készen álltam arra, hogy szembenézzek vele. Ez az érzés egész éjjel bennem motoszkált, még másnap a munkahelyemen is, ahol előkészítettem egy laborjelentést, vigasztaltam Debet, és elloptam egy fánkot Vince Masuokától. Ott motoszkált még akkor is, amikor hazafelé hajtottam a derűsen gyilkos esti forgalomban. A zenkészenlét állapotában voltam, felkészülve bármilyen meglepetésre.

Legalábbis így gondoltam.

Épphogy hazaértem a lakásomba, hátradőltem a fotelben, és neki-kezdtem volna a pihenésnek, amikor megszólalt a telefon. Egy pár percig nyugodtan akartam lélegezni; semmi nem jutott eszembe, ami ne várhatott volna. Ezenkívül ötven dollárt fizettem az üzenetrögzítőért. Hadd dolgozzon meg az áráért.

Két csengés. Lehunytam a szemem. Beszívtam a levegőt. Pihenj, öregfiú. Három csengés. Kilégzés. Bekapcsolt az üzenetrögzítő, és megszólalt a csodálatos, urbánus kimenő üzenetem.

„Halló, nem vagyok most itthon, de ha lesz szíves hagyni egy üzenetet a sípszó után, amint lehet, visszahívom. Köszönöm.”

Milyen mesébe illő vokális tónus. Micsoda maró szellemesség! Mindent egybevetve, remek egy üzenet. Már-már emberinek hangzott. Nagyon büszke voltam. Megint levegőt vettem, és meghallgattam a végén elhangzó dallamos bííííííííí!-et.

– Szia, én vagyok az.

Női hang. Nem Deborah. Éreztem, ahogy az egyik szemhéjam megrándul az idegességtől. Miért kezd ilyen sok ember azzal az üzenetével, hogy „én vagyok az”? Persze hogy te vagy az. Ezt eddig is tudtuk. De KI a fene vagy? Az én esetemben azért véges volt a megoldási lehetőségek száma. Tudtam, hogy nem Deborah. És nem úgy hangzott, mintha LaGuerta lenne, bár én már semmin nem csodálkoztam volna. Szóval nem maradt más, mint...

Rita?

– Izé, sajnálom, hogy... – hosszú sóhaj. – Figyelj, Dexter, ne haragudj. Azt hittem, felhívsz majd, és amikor nem tetted, én egyszerűen... Úgy értem... ő, a pokolba is. Izé, fel tudnál hívni? Mármint ha... tudod.

Nem tudtam. Fogalmam sem volt. Még abban sem voltam biztos, kiről van szó. Lehet, hogy tényleg Rita volna az?

Még egy sóhaj.

– Sajnálom, ha... – Nagyon hosszú szünet. Két teljes lélegzetvétel. Mélyen be, ki. Mélyen be, majd hirtelen megszakítva. – Kérlek, hívj vissza, Dexter. Csak... – Hosszú szünet. Még egy sóhaj. Aztán lerakta.

Életemben már sokszor éreztem úgy, hogy hiányzik belőlem valami, valami alapvető darabja annak a kirakósnek, amit mindenki más magától értetődő módon magában hordoz. Általában nem is bánom, mivel az esetek java részében kiderül, hogy valami nagyon hülye, humán alkotórészről van szó, mint lesszabály megértése, vagy hogy nem szabad az ágyban kikötni az első randin.

De más esetekben úgy érzem, nincs hozzáférésem a szívmenengető bölcsességek hatalmas tárházához, egy olyan érzék elsajátításának lehetőségéhez, ami bennem nincsen meg, és amit az emberek olyan mélyen magukban hordoznak, hogy nem is kell beszélniük róla, és amúgy sem tudnák szavakba önteni.

És ez most ilyen eset volt.

Tisztában voltam vele, hogy meg kellene értenem: Rita most valami különlegeset próbált elmondani, hogy a szüneteiből és a dadogásaiból egy olyan nagyszerű és csodálatos dolog állt össze, amit egy férfiember intuitívan felfogna. De nekem halvány fogalmam sem volt, mi lehet az, vagy hogyan találhatnám ki. Meg kellene számolnom a lélegzetvételeket? Lemérem stopperrel a szüneteket, majd megkeresnem a Bibliában a vonatkozó passzust, hogy megkapjam a megfejtést? Mit próbált nekem elmondani? És miért, ha már itt tartunk, miért próbált bármit is elmondani nekem?

Én úgy értelmeztem a dolgokat, hogy amikor megcsókoltam Ritát,

valami furcsa és ostoba indítékból kifolyólag, átléptem egy hallgatólagos határvonalat. Miután megtettem, nem lehetett visszaszívni, azt mondani, hogy bocs, mégsem. A maga módján az a csók egy gyilkosság volt. Vagy legalábbis megnyugtató volt ilyen értelemben gondolni rá. Legyilkoltam a gondosan felépített kapcsolatunkat azzal, hogy a szívébe döftem a nyelvem, majd lelöktem egy szakadékba. Bumm, meghalt. Azóta Rita még csak eszembe se jutott. Eltűnt, egy érthetetlen szeszély kisöpörte őt az életemből.

És most hívogatni kezdett, és a szórakoztatásomra hangfelvételt készített a lélegzéséről.

Miért? Meg akart büntetni? Sértéseket vágni a fejemhez, beleverni az orromat abba, amit tettem; arra akart kényszeríteni, hogy szembenézzek a tetteim következményeivel?

Az egész dolgot kezdtem hirtelen rettenetesen bosszantónak találni. Nagy léptekkel róttam a köröket a lakásomban. Miért kellene egyáltalán Ritán gondolkodnom? Pillanatnyilag sokkal fontosabb dolgom is van. Rita egyszerűen csak egy álszakáll volt, egy buta kis jelmez, amit hétvégén öltöttem magamra, hogy leplezzem a tényt, miszerint én olyasvalaki vagyok, aki megteszi azokat az érdekes dolgokat, amelyeket az a másik srác tesz, nem pedig én.

Féltékeny lettem volna? Hát persze, hogy nem én tettem azokat a dolgokat. Az ilyesmivel épp nemrégiben hagytam fel egy időre. Semmiképpen nem csinálnék ilyesmit a közeljövőben. Túl kockázatos lenne. Semmi nem volt még előkészítve.

És ezzel együtt...

Visszasétáltam a konyhába, és megpöcköltem a Barbie fejét. Tak. Tak. Tak. Úgy tűnt, ez kelt bennem valami érzést. Játékoságot? Mély és tartós aggodalmat? Szakmai féltékenységet? Meg nem tudtam volna mondani, Barbie pedig nem beszélt.

Egyszerűen csak túl sok volt. A nyilvánvalóan hamis vallomás, az hogy behatoltak a belső szentélyembe, és most még Rita is? Egy férfi sem tud mindent elviselni. Még egy álférfi sem, mint én. Most már egyszerre voltam nyugtalan, szédült, zavarodott, hiperaktív és letargikus. Odasétáltam az ablakhoz, és kinéztem. Már sötét volt, és messze a víz felett egy fény emelkedett az égen, mélyen bennem pedig egy kicsi, gonosz hang indult felfelé, hogy találkozzon velem.

A Holddal.

Suttogás a fülemben. Még csak nem is igazán valakinek a hangja, hanem az az érzés, amikor valaki alig hallhatóan kimondja a neved, valahol nem túl messze. Sőt, egészen közel, talán egyre közelítve. Nem szavakkal, hanem egy nem-hang száraz csikorgásával, szintelenül, egy lélegzetvételnél is gondolattal. Forró lett az arcom, és hirtelen meghallottam, hogy veszem a levegőt. Azután megint feltűnt a hang, puha cseppként esett a fülcimpámra.

Megfordultam, bár tudtam, hogy senki nincs ott, és nem a fülemmel hallottam bármit is, hanem a kedves belső barátomtól származott, akit ki tudja mi és a Hold ébresztett fel.

Micsoda boldog, kövér, locsi-fecsi Hold. Ó, mennyi mondanivalója volt. És bármennyire próbáltam megértetni vele, hogy nem ez a megfelelő időpont, hogy még túl korán van, most mással kell foglalkoznom, fontosabb dolgokkal – a Holdnak mindenre és még annál is többre volt válasza. És bár negyedórát töltöttem a vitatkozással, igazából nem volt min.

Egyre kétségbeesettebben próbáltam bevetni a tarsolyomban lévő összes trükköt, és amikor ez nem segített, olyat tettem, ami velejemig felzaklatott. Felhívtam Ritát.

– Ó, Dexter – mondta –, én... én csak megjedtem. Köszönöm, hogy visszahívtál. Én csak...

– Tudom – válaszoltam, noha természetesen nem tudtam.

– Lehetne... nem tudom, te mit... találkozhatnánk valamikor, és csak... én nagyon szeretnék beszélni veled.

– Persze – mondtam neki, és miközben megegyeztünk, hogy később átmegyek, azon töprengtem, mit forgathat a fejében. Erőszakot? Könnyes bosszút? Üvöltözést, ahogy csak a torkán kifér? Ismeretlen területen mozogtam – itt bármi megtörténhetett.

És miután leraktam a kagylót, az egész dolog csodálatosan elterelte a figyelmemet, legalább fél órára, mielőtt az a lágy és halk belső hang vissza-susszant volna az agyamba, váltig bizonygatva, hogy a ma éjszakának nagyon különlegesnek kell lennie.

Éreztem, hogy valami visszahúz az ablakhoz, és ott volt megint, az a nagy, vidám arc az égen, a kacagó Hold. Behúztam a függönyt és elfordultam, szobáról szobára bejártam a lakást, megfogtam a dolgaimat, és ezt azzal magyaráztam magamnak, hogy még egyszer ellenőrzöm, minden a helyén van-e, noha tudtam, hogy minden a helyén van, és azt is tudtam, miért. És minden megtett körrel egyre közelebb jutottam a kis íróasztalhoz, amin a számítógépet tartottam, tudván tudva, mit akarok és mégsem akarok megtenni, míg végül, háromnegyed órával később, a kényszer annyira erőssé vált, hogy állító helyemben elszedültem, és arra gondoltam, hogy egyszerűen csak lerogyok a mellettem lévő székbe, de ha már úgymint ott voltam, bekapcsoltam a számítógépet, és amint beindult...

De nem szabad megtenni, gondoltam, még nem vagyok rá felkészülve.

De ennek persze már semmi jelentősége nem volt. Semmit nem számított, hogy készen állok-e, vagy sem. Az már készen állt.

14. FEJEZET

Majdnem biztos voltam benne, hogy ő az, de csak majdnem, és még soha nem voltam csak majdnem biztos. Gyengének éreztem magam, kapatosnak, a gyomrom az izgalom, a bizonytalanság és a lelki furdalás keverékétől kavargott – de persze most már a Sötét Utas irányított a Hátsó Ülésről, és az, hogy én mit érzek, már egyáltalán nem volt olyan borzasztóan fontos, mert ő erős volt és hideg és mohó és készen állt. És éreztem, ahogy felhullámzik bennem, ahogy elindul gyíkagyam Dexter-fekete sarkaiból ez a hullámzás és áradás, ami csak egyféleképpen végződhet, és ha már így áll a helyzet, akkor ennek kell lennie.

Pár hónapja leltem rá, de némi megfigyelőmunka után úgy döntöttem, hogy inkább biztosra megyek a pappal, vele pedig egy kicsit várhatok még, amíg minden kétséget kizáróan meg nem bizonyosodok róla.

Mekkorát tévedtem. Most kiderült, hogy egyáltalán nem tudok várni.

Egy kis utcában lakott Coconut Grove-ban. Néhány saroknyira a nyomorúságos kis házától kezdődött a zsúfolt kis bérlakások, kifőzdek és düledező templomok negyede. Fél kilométerre a másik irányban milliomosok éltek életüket, hatalmas modern kertes házaikban, korallszínű kerítések mögé rejtőzve a hozzá hasonlók elől. De Jamie Jaworski otthona, amelyet egymillió pálmabogárral, továbbá az általam ismert legrondább kutyával osztott meg, pont félúton volt.

És még ez is egy olyan ház volt, amiről nem értettem, hogyan engedhette meg magának anyagilag. Jaworski részmunkaidős gondnokként dolgozott a Ponce de Leon középiskolában, és amennyire ezt meg lehetett állapítani, nem rendelkezett más jövedelemmel. Hetente három napot dolgozott, ami elég arra, hogy elartsa magát, de sokkal többre nem. Persze nem igazán voltam rá kíváncsi, hogyan osztja be a pénzét. Sokkal inkább érdekelt az, hogy mióta Jaworski a Ponceban dolgozott, nem sokkal ugyan, de megnőtt az onnan eltűnt gyerekek száma. Mindnyájan tizenkét-tizenhárom éves szőke lányok voltak.

Szókék. Ez fontos volt. Valami oknál fogva a rendőrség gyakran átsiklik az ilyen részletek felett, de egy hozzám hasonló embernek ezek feltűnnek.

Talán nem tűnt elég korrektnek politikailag: a sötét hajú, sötét bőrű lányoknak egyenlő jogokat kellene biztosítani ahhoz, hogy elrabolják, szexuálisan bántalmazzák, majd egy kamera előtt feldarabolják őket, nem?

És túl gyakran volt Jaworski az utolsó, aki ezeket a gyerekeket látta. A rendőrség kihallgatta, bent tartotta éjszakára, kérdéseket tett fel neki, de nem tudott rábizonyítani semmit. Persze a rendőrségnek tartania kell magát bizonyos jogi előírásokhoz. A kínzásra például manapság ferde szemmel néztek, a

legtöbb esetben legalábbis. És némi erőteljesen meggyőző presszió alkalmazása nélkül Jamie Jaworski soha nem fog beszélni a hobbjáról. Én legalábbis nem tenném.

De én tudtam, hogy ő csinálta. Segített a lányoknak, hogy egy nagyon gyors és végzetes filmszerepet követően eltűnhessenek a világ szeme elől. Nem találtam testrészeket, és nem láttam semmit, de minden beleillett a képbe. A lányok közül háromról sikerült az interneten pár különös találatkonyságra valló képet találnom. Nem tűntek túl boldognak a képeken, annak ellenére, hogy olyan dolgokat csináltak, amelyeknek az örömszerzés a célja, legalábbis nekem így mesélték.

Nem tudtam százszázalékosan összekapcsolni Jaworskit a képekkel. De a postacím dél-miami volt, pár percre az iskolától. És többet költött, mint amennyit megkeresett. Mindenesetre egyre erősebben emlékeztettek a sötét Hátsó Ülésről, hogy kezdek kifutni az időből, hogy ez nem az az eset, ahol mindenképpen ragaszkodnunk kell a teljes bizonyossághoz.

De a randa kutya miatt aggódtam egy kicsit. A kutyák mindig problémásak voltak. Nem kedvelnek, és szinte soha nem értenek egyet azokkal a dolgokkal, amelyeket a gazdájukkal csinálók, különösen azzal a részével, hogy nem osztom meg velük a jobb falatokat. Valahogy a kutyát megkerülve kellett megközelítenem Jaworskit. Talán hajlandó kijönni. Vagy ha nem, találnom kell egy bejáratot.

Háromszor hajtottam végig Jaworski háza előtt, de semmi nem jutott eszembe. Valami szerencsés dolognak kellett történnie, és lehetőleg még azelőtt, mielőtt a Sötét Utas arra kényszerített volna, hogy valami meggondolatlanúságot kövessek el. És pont, amikor kedves barátom elkezdte a fülembé suttogni oktondi ötleteit, egyszer csak szerencsém lett. Jaworski kísétált az ajtón, és beült rozoga, piros Toyota furgonjába, éppen amikor megint elhajtottam előtte. Lelassítottam, amennyire csak tudtam, és egy pillanattal később láttam, ahogy kitolat és elindul a Douglas út felé. Megfordultam és a nyomába eredtem.

Fogalmam sem volt, hogyan fogom csinálni. Nem készültem fel. Nem volt tiszta szobám, nem volt nálam tiszta kezeslábas, semmi, mindössze egy tekercs szigetelőszalag és egy vékony pengéjű kés az ülés alatt. Láthatatlannak, észrevehetetlennek kellett lennem, és nem hibázhattam, de fogalmam sem volt, hogyan tudnám ezt megoldani. Utáltam a rögtönzést, de nem volt más választásom.

És megint szerencsém lett. Nagyon gyér volt a forgalom, amikor Jaworski délnek tartott az Old Cutler úton, majd körülbelül másfél kilométerrel később balra fordult, a víz felé. Egy újabb nagy volumenű építkezés tornyosult erre, hogy javítsa mindnyájunk életminőségét, oly módon, hogy a fákat és az állatokat betonná és New Jersey-i öregemberekké változtatja. Jaworski lassan végighaladt a munkaterület mellett, maga mögött hagyott egy fél golfpályát,

amelyen zászlók voltak, de fű nem, amíg egészen a víz mellé nem ért. A Holdat egy hatalmas, félig kész házsor csontváza takarta. Nagyon lemaradtam, lekapcsoltam a lámpákat, majd közelebb óvakodtam, hogy megfigyelhessem: mit forgat a fejében a pajtásunk.

Jaworski egy leendő társasház mellett parkolt le. Kiszállt, majd az autója és egy nagy kupac homok közé állt. Egy ideig csak nézelődött, én meg kihajtottam az út szélére, és leállítottam a motort. Jaworski a társasházat bámulta, majd a vízhez vezető utat. Elégedettnek tűnt, majd bement az épületbe. Szinte biztos voltam benne, hogy egy biztonsági őrt keres. Én is azt kerestem. Reméltem, hogy érti a dolgát. A legtöbb ilyen hatalmas überépítkezésen az örök golfkocsiban mennek egyik helyről a másikra. Olcsóbb, és egyébként is, ez Miami. Az összes vállalkozás rezsiköltsége tartalmazza azt az összeget, amit a csendben eltűnő alapanyagokra szánnak. Úgy tűnt, Jaworski segíteni készül az építetőnek abban, hogy ez ne bizonyuljon túlzásba vitt óvatoskodásnak.

Kiszálltam az autóból, majd becsúsztottam a késemet és a szigetelőszalagot abba az olcsó műanyag bevásárlótáskába, amit magammal hoztam. Már korábban belegyömöszöltem pár gumírozott kertészkesztyűt és néhány fényképet, nem sokat. Csak pár csekélységet, amit az internetről töltöttem le. A vállamra dobtam a táskát, és halkán elindultam az éjszakában, amíg oda nem értem az ütött-kopott kis furgon mellé. A hátsó része is éppen olyan üres volt, mint a vezetőfülke. Egy halom Burger King-es pohár és csomagolóanyag, üres cameles dobozok a padlón. Csupa kicsi és mocskos dolog, mint maga Jaworski.

Felnéztem. A félkész társasház felett épphogy csak látszott a Hold fénye. Az éjszakai szél végigfújt az arcomon, és magával hozta trópusi paradicsomunk összes varázslatos illatát: a dízelolajét, a rothadó növényzetét és a cementét. Mélyen belelegeztem, majd megint Jaworskin kezdtem gondolkodni.

Valahol ott volt bent az épületben. Fogalmam sem volt, mennyi időm maradt, és a belső hang is sűrűtett. Otthagytam a furgont, és bementem a leendő házba. Ahogy beléptem az ajtón, meghallottam Jaworskit. Vagyis inkább egy furcsa suhogást, berregést hallottam, amit vagy ő csinált, vagy pedig...

Megálltam. A hang valahonnan távolról jött, az egyik oldal felől, lábujj-hegyen arrafelé indultam. Egy cső szaladt fel a falra, egy kábelcsatorna. Ráraktam a kezem, és éreztem, ahogy vibrál, mintha mozogna benne valami.

Halvány fény gyulladt a fejemben. Jaworski a kábeleket huzigálta kifelé. A réz nagyon drága volt, és bármilyen formájában hatalmas volt rá a kereslet a feketepiacon. Ez is egy módja volt annak, hogy kiegészítse gondnoki fizetését, hogy két kis eltűnt gyerek között is biztosíthassa a megélhetését. Egy szállítmány rézért több száz dollárt is megkaphat.

Most, hogy már tudtam, mivel foglalkozik, egy körvonalazódó ötlet kezdett gyökeret verni a fejemben. A hangból ítélve valahol felettem lehetett. Könnyedén megtalálhattam, észrevétlenül követhettem volna, amíg el nem érkezik a megfelelő időpont, hogy rávessem magam. De itt gyakorlatilag teljesen meztelen voltam: kiszolgáltatott és felkészületlen. Hozzászoktam egy bizonyos munkastílushoz. Az, hogy át kellett hágnom a gondosan kialakított szabályaimat, rendkívüli mértékben nyugtalanított.

Egy kis borzongás kúszott felfelé a gerincem mentén. Miért csináltam ezt?

A csípőből érkező válasz természetesen az volt, hogy nem is csináltam semmit. A kedves barátom csinálja, a Hátsó Ülésről. Engem csak azért hozott magával, mert nekem volt jogosítványom. De mi ketten egyezséget kötöttünk. Kivívtunk egy gondosan kiegyensúlyozott egzisztenciát, s kialakítottuk, hogyan élhetünk együtt, Harry tanácsai segítségével. Ő pedig most kitört, és ott tombolt Harry gondosan felrajzolt, gyönyörű krétavonalain túl. Miért? Dühből? Az otthonom megszenteltségtelenítése tényleg akkora merénylet volt, hogy az felébresztette és bosszúra sarkallta?

Nekem nem tűnt túl dühösnek – mint mindig, hidegen, csendben szórakozott, és prédára éhezett. És én sem voltam dühös. Én... szinte megrésze-gültem, úgy elszálltam, mint egy papírsárkány, az eufória késélén egyen-súlyoztam, belső hullámaim tetején hintáztam, amelyek olyannak tündek, amilyenek az érzelmeket mindig is képzeltem. És ez a furcsa részegség hajtott erre a veszélyes, tisztátalan, megtervezetlen helyre, arra, hogy hirtelen felindulásból olyasmibe vágjam a fejszém, amit azelőtt mindig gondosan megterveztem. És még így is, hogy ezzel teljesen tisztában voltam, még így is meg akartam tenni. Meg kellett tennem.

Hát remek. De nem kell meztelenül csinálnom. Körbenéztem. Egy nagy kupac kőburkolat lapult az egyik sarokban, nejlonfóliába tekerve. A fóliából egy pillanat alatt kiszabtam magamnak egy kötényt és egy furcsa, átlátszó maszkot; az orrom, a szám és a szemem helyét kivágtam, hogy kapjak levegőt, tudjak beszélni és lássak. Szorosra húztam, és éreztem, ahogy felismer-hetetlenné torzul az arcom. A tarkómnál megcsavartam a fóliamaszk két végét, és ügyetlen csomóba kötöttem a műanyagot. Tökéletes anonimitás. Lehet, hogy butaságnak tűnik, de hozzászoktam, hogy álarcban vadászak. És eltekintve a neurotikus kényszertől, hogy mindent a megfelelő módon csináljak, ez abban is segített, hogy eggyel kevesebb dolog miatt kelljen aggódnom. Egy kicsit megnyugtató, úgyhogy jó ötlet volt. Kihúztam a kesztyűket a bevásárlótászkából, és a kezemre húztam őket. Most már készen álltam.

Jaworskit a harmadik emeleten találtam meg. Egy halom elektromos kábel púposodott a lábai előtt. A lépcsőház árnyékába húzódva néztem, ahogy huzigálja kifelé a drótokat, majd visszabújtam a lépcsőházba, és kinyitottam a

bevásárlótáskát. A szigetelőszalag segítségével felragasztottam a magammal hozott képeket. Édes kis fotókat az eltűnt lányokról, megnyerő és nagyon nyílt beállításokkal. Ott erősítettem fel őket a betonfalra, ahol Jaworskinak mindenképpen észre kellett vennie, amikor majd kilép az ajtón.

Visszanéztem Jaworskira. Éppen újabb hat méter kábelt húzott ki. Aztán a drót beakadt valamibe, és nem jött tovább. Jaworski kettőt rántott rajta, majd elővett egy harapófogót a hátsó zsebéből, és elmetsette a kábelt. Felemelte a lábánál heverő drótot, és szorosan a karjára tekerte. Majd elindult a lépcső felé – vagyis felém.

Hátrahúzódtam a lépcsőházban, és vártam.

Jaworski nem próbált csendes lenni. Nem számított arra, hogy bárki megzavarja – és rám meg végképp nem számított. Hallgattam a lépteit és a maga után húzott kábel zörgését. Közelebb és egyre közelebb...

Végül kilépett az ajtón és továbbment egy lépéssel, anélkül hogy észrevett volna. Aztán meglátta a képeket.

– Huff – mondta úgy, mintha valaki gyomorszájón vágta volna. Csak bámult, leesett állal és földbe gyökerezett lábbal, én ekkor mögé léptem és a torkához nyomtam a kést.

– Ne mozduljon és maradjon csendben – szólaltunk meg.

– Hé, nézze... – kezdte mondani.

Egy kicsit elfordítottam a csuklómat, és a kés hegye az álla alatt a bőrébe mélyedt. Felszisszent, ahogy kifröccsent egy kis idegesítő, szörnyű vér. Ezért annyira kár volt. Miért nem fogadnak szót az emberek soha?

– Azt mondtam, maradjon csendben – ismételtük meg, és ezúttal meg se nyikkant.

És innentől kezdve semmi más nem hallatszott, mint a szigetelőszalag recsegése, Jaworski zihálása és a Sötét Utas kuncogása. Leragasztottam a száját, egy darab értékes kábellel összekötöttem a csukóját, és odavonszoltam egy másik kupac köburkolathoz. Pár pillanat alatt felsegítettem rá, és e rögtönzött asztalhoz rögzítettem.

– Beszéljessünk – szólaltunk meg a Sötét Utas gyengéd, hideg hangján. Nem volt benne biztos, hogy neki is szabad beszélnie, és ezt amúgy is megnehezítette volna a szigetelőszalag, úgyhogy csendben maradt.

– Beszéljessünk az eltűnt gyerekekről – mondtuk, miközben lerántottuk a szalagot a szájáról.

– Aaaaúúúúú... Mit... hogy érti? – kérdezte. De nem volt túl meggyőző.

– Szerintem pontosan tudja, hogy értem – közöltük vele.

– Nee... nem.

– Dee. Dehogynem – feleltük neki.

Talán túlzásba vittük a szellemeskedést. Az időzítést elszúrta, az egész estém el lett szúrva. De ő felbátorodott. Felnézett fénylő arcomra.

– Mi maga, valami zsarú? – kérdezte.

– Nem – válaszoltuk neki, majd levágtuk a bal fülét. Az volt a legközelebb. A kés éles volt, egy pillanatig képtelen volt elhinni, hogy vele ez történt: tartósan és örökre megszabadult a bal fülétől. Úgyhogy a mellkasára dobtam a fülét, hogy elhiggye. Elkerekedett a szeme, és nagy levegőt vett, hogy üvöltessen, de még éppen időben betömtem a száját egy marék műanyag fóliával.

– Eszébe ne jusson – figyelmeztettük. – Ennél sokkal rosszabb dolgok is történhetnek. – És természetesen fognak is, de ezt még nem kellett tudnia.

– Szóval a szökött gyerekek? – tereltük vissza a szót ügyesen, hidegen, és vártunk egy pillanatig, miközben a szemét néztük, hogy fog-e még üvöltölni, majd kihúztuk a szájából a nejlont.

– Jézusom – mondta rekedten. – A fülem...

– Maradt még egy, éppen ugyanolyan – nyugtattuk meg. – Meséljen nekünk a képeken látható lányokról.

– Nekünk? Hogy érti azt, hogy nekünk? Jézusom, ez fáj – nyafogott. Egyesekkel egyszerűen nem lehet egyről a kettőre jutni. Visszatömködtem a nejlont a szájába, és munkához láttam.

Majdnem túlzásba estem; ez könnyen előfordul az adott körülmények között. A szívem vadul kalapált, és nagyon kellett koncentrálnom, hogy ne remegjen a kezem. De munkához láttam, felfedezőútra indultam, olyasvalami után kutattam, ami mindig éppen csak elérhetetlen volt. Izgalmas – és végtelenül frusztráló. A nyomás nőni kezdett bennem, kifelé kúszott a fülelem és sikoltozott, hogy engedjem szabadon – de végül csak nem szabadult ki. Ellentétben a növekvő nyomással, és az érzéssel, hogy egy lépésre vagyok valami csodálatostól, ami arra vár, hogy megtaláljam és belevessem magam. De nem találtam meg, és a jó öreg megszokott dolgokban sem találtam semmi örömet. Mit tegyek? Zavaromban véletlenül felnyitottam egy ütőeret, így egy rettenetes vértócsa terebélyesedett a gondnok melletti fólián. Egy pillanatra megálltam a választ keresve, de semmit nem találtam. Másfelé néztem, kipillantottam az ablakon. És csak bámultam, még levegőt venni is elfelejtettem.

A Hold már látszott a víz felett. Valamilyen oknál fogva – amit nem tudnék megmagyarázni – ez annyira helyénvalónak tűnt, olyan szükségesnek, hogy egy ideig csak néztem kifelé a víz felett, bámultam, ahogyan a maga tökéletességében világít. Elszédültem, beleütköztem a rögtönzött asztalba és magamhoz tértem. De a Hold... vagy a víz tehetett róla?

Olyan közel... annyira közel voltam valamihez, hogy szinte a szagát is éreztem – de mihez? Végigborzongtam – és ez is helyénvaló volt, annyira, hogy egy egész sor borzongást indított útjára, amíg csattogni nem kezdtek a fogaim. De miért? Mit jelenthetett? Valami ott volt, valami fontos, egy magával ragadó tisztaságú és fényű valami, ami éppen a pengém hegye előtt lovagolta meg a Holdat és a vizet, de én mégsem tudtam elkapni.

Visszanéztem a gondnokra. Annyira feldühített, ahogy ott feküdt, rögtönzött sebhelyekkel és felesleges vérral borítva. De nem volt könnyű megőrizni ezt a dühöt, amikor a gyönyörű floridai Hold lüktetett bennem, trópusi szellő fújdogált, és nem hallatszott más, csak a megfeszülő szigetelőszalag hangja és a zihálás. Szinte nevetni támadt volna kedvem. Egyrészt sok ember hal meg különös dolgok miatt, de ez a szörnyű kis rovar némi rézdrót miatt fog. Másrészt az arckifejezése: olyan fájdalmas, zavart és elkeseredett volt. Viccesnek találtam volna, ha nem lettem volna annyira frusztrált.

Tényleg többet érdemelt volna tőlem, de végül is nem ő tehetett róla, hogy nem voltam formában. Még csak ahhoz sem volt elég alávaló, hogy a „Tennivalóim” lista legtetéjére kerüljön. Hiszen csak egy visszataszító kis féreg volt, aki gyerekeket ölt a pénzért és a szórakozásért, és amennyire én tudom, csak négyet vagy ötöt. Már-már megsajnáltam. Nem igazán volt felkészülve a megmérettetésre.

Hát, ez van. Vissza a munkához. Visszaléptem Jaworski mellé. Most már nem dobálta úgy magát, mint eddig, de még mindig túl élénk volt a szokásos eljáráshoz. Persze ma éjjel nem hoztam magammal a vérprofi játékaimat, és Jaworskinak meglehetősen kemény menetben lehetett része. De öreg rókához méltó módon nem panaszkodott. Egy kis szimpátiahullám csapott át rajtam, így kicsit visszavettem hozzáállásom hányavetiségéből, hogy rendes munkát végezhessenek a kezén. Valódi extázissal reagált, én pedig meglovagoltam ezt a hullámot, és elvesztem a boldog kutatómunkában.

De elfojtott nyögései és vad vergődése idővel visszarángattak a földre.

És akkor eszembe jutott, hogy még meg sem bizonyosodtam a bűnösségéről. Megvártam, amíg egy kicsit lenyugszik, majd kivettem a fóliát a szájából.

– A szökött gyerekek? – kérdeztük.

– Ó, Jézus. Ó, Istenem. Ó, Jézusom – mondta legyengülve.

– Ők nincsenek itt – feleltük. – Azt hiszem, lemaradtak valahol.

– Kérem – könyörgött. – Ó, kérem szépen...

– Meséljen a gyerekekről – javasoltuk.

– Rendben – egyezett bele.

– Maga vitte el azokat a lányokat.

– Igen...

– Hányat?

Egy darabig csak némán zihált. Csukva volt a szeme, és már attól féltem, idő előtt elvesztettem. Aztán végre kinyitotta a szemét, és rám nézett.

– Ötöt – válaszolta végül. – Öt kis gyönyörűséget. És nem sajnálom.

– Hát persze hogy nem – válaszoltuk. Rátettem a kezem a karjára. Gyönyörű pillanat volt. – És most én sem sajnálom.

Visszagyömöszöltem a fóliát a szájába, és folytattam a munkát. De éppen hogy csak belejöttem volna, meghallottam az őrt a földszinten.

15. FEJEZET

Az őrt a rádió recsegése árulta el. Éppen mélyen belemerültem valamibe, amit még soha nem próbáltam, amikor meghallottam. A torzón dolgoztam a késem hegyével, már éreztem az első kis bizsergéseket a gerincem körül és a lábamon, így nem akartam abbahagyni. De egy rádió... Ez rosszabb hír volt, mint ha egyszerűen csak rajtakapna egy őr. Ha erősítést hív vagy lezárhatja az utat, akkor még az is előfordulhat, hogy nem lesz könnyű megmagyarázni pár dolgot azok közül, amit csináltam.

Lenéztem Jaworskira. Már majdnem kész volt, és ezzel együtt egyáltalán nem töltött el boldogsággal a dolgok alakulása. Túl sok szemét és mocsok, és még mindig nem találtam meg, amit kerestem. Pár pillanatig úgy éreztem, valami csodálatos dolog határán állok, s egyfajta elképesztő revelációban lesz részem (talán az ablakon túl hullámozó víznek köszönhetően?), de bármi is lett volna az, végül nem következett be. És most itt álltam kielégítetlenül egy befejezetlen, mocskos, rendetlen gyermekgyilkos mellett, és úton volt egy biztonsági őr, hogy csatlakozzon hozzánk.

Nem szeretem túl korán levonni a következtetéseket. Ez egy nagyon fontos pillanat volt, és nagy megkönnyebbülés mindkettőnknek: a Sötét Utasnak és nekem. De ugyan mi más választásom lett volna? Egy hosszú pillanatig – tényleg nagyon hosszú volt, szégyellem is magam – arra gondoltam: megölöm az őrt és folytatom a munkát. Könnyű lenne, és tiszta lappal vághatnék megint a felfedezőútnak.

De mégse. Hát persze hogy nem. Rossz ötlet volt. Az őr ártatlan, már amennyire ártatlan lehet bárki is, aki Miami-ban él. Valószínűleg soha nem vétkezett annál nagyobbat, mint hogy rálőtt pár autóra a Palmetto autópályán. Szinte egy ma született bárány. Nem, gyorsan el kellett menekülnöm, nem tehettem mást. És ha most félkészben kell itthagynom a gondnokot, én pedig kielégítetlenül távozom – hát, legközelebb majd nagyobb szerencsém lesz.

Lebámultam a mocskos kis féregre, és éreztem, ahogy tele leszek gyűlölettel. Takony és vér undorító, nedves keveréke folyt ki a száján és bugyborékolva csorgott végig az arcán. Az állán pedig egy rettenetes piros kis erecske csörgedezett. Sértett büszkeséggel telve vágtam át a torkát. Rögtön megbántam a meggondolatlanságomat. Borzasztó szökőkút-ként fröccsent ki a vér, és a látvány csak növelte csalódottságomat – nagyon mocskos hiba volt. A tisztátalanság és kielégítetlenség érzésének társaságában rohantam a lépcsőhöz. A Sötét Utas hideg és ingerült dörmögése kísért.

Lejutottam az első emeletre, és oldalra húzódtam egy üveg nélküli ablakhoz. Megláttam alatta az őr golfkocsiját, aminek az orra az Old Cutler

felé nézett – abban reménykedtem, ez azt jelenti, hogy a másik irányból érkezett, és talán nem vette észre a kocsimat. A kocsi mellett egy fekete hajú, olajbarna bőrű fiatalember állt, vékony kis bajsza az épületre meredt – hál’ istennek, pillanatnyilag éppen a másik vége felé.

Mit hallhatott meg? Vagy egyszerűen csak erre járörözik? Ebben reménykedtem. Ha valamit meghallott... Ha azért maradt kint, hogy erősítést hívjon, akkor valószínűleg elkapnak. És bármilyen jó is volt a beszélőkém, nem hittem, hogy ebből ki tudnám magyarázni magam.

A fiatal őr hüvelykujjával végigsimított a bajszán, mintha további gyarapodásra akarná biztatni. Összeráncolta a homlokát, szemével pedig végigpásztázta az épület homlokzatát. Lebuktam. Amikor egy pillanattal később megint kinéztem, már csak a feje búbját láttam. Befelé jött.

Addig vártam, amíg meg nem hallottam a lépteit a lépcsőházban. Ekkor átlendültem az ablakon (ami félúton volt a földszint és az első emelet között), egy ideig az ujjbegyeimmel kapaszkodtam az ablakpárkány durva felületű betonjába, majd elengedtem. Rosszul estem, az egyik bokám kibicsaklott egy kövön, és az egyik bütykömről lehorzoltam a bőrt. Ennek ellenére a leggyorsabb bicegésemmel berohantam az árnyékba, majd a kocsimhoz siettem.

Zakatolt a szívem, amikor végre becsusszantam a vezetőülésre. Visszanéztem, de az őrnek nyomát se láttam. Beindítottam a motort, és – még mindig világítás nélkül – amilyen gyorsan és halkán tudtam, kihajtottam az Old Cutlerre, Dél-Miami felé vettem az irányt, és kerülő úton mentem haza, a Dixie autópályán. A szívem még mindig a torkomban dobogott. Milyen ostoba kockázatot vállaltam. Soha nem csináltam még semmit ennyire rögtönözve, soha nem tettem semmit, amit gondosan meg ne terveztem volna előre. Ez volt Harry Módszere: légy óvatos, légy elővigyázatos, légy résen. A Sötét Cserkészek Szentháromsága.

És ehelyett most ez van. Elkaphattak volna. Megláthattak volna. És a hülyeség csimborasszója: ha nem hallottam volna meg időben azt a fiatal biztonsági ört, lehet, hogy meg kellett volna ölnöm. Erőszakosan végezni egy ártatlan emberrel; Harrynek ez biztos nagyon nem tetszett volna. És annyira mocskos és kellemetlen is lett volna.

Persze még mindig nem voltam biztonságban, mivel az őr simán leírhatta a rendszámomat, amikor elhajtottam a golfkocsija mellett. Szörnyen, agyatlanul óvatlan voltam, figyelmen kívül hagytam az összes elővigyázatossági szabályt, kockára tettem az egész, gondosan felépített életemet. És mindezt miért? Az izgalom kedvéért? Szégyelljem magam. És már hallottam is az elmém árnyékos szegleteinek mélyéről érkező visszhangot (ó, igen, szégyelld magad) és az ismerős kuncogást.

Mély levegőt vettem és ránéztem a kezemre a kormányon. De tényleg izgalmas volt, nem? Észvesztően szívdobogtató, élettel és új élményekkel teli,

továbbá mélységesen frusztráló. Ez valami teljesen új és érdekfeszítő élmény volt. És még ott volt az a furcsa érzés is, hogy valahova tartok, egy fontos helyre, amely egyszerre új és mégis ismerős – ezt tényleg jobban meg kell majd vizsgálnom a következő alkalommal.

Nem mintha lenne következő alkalom, természetesen. Biztos, hogy soha többé nem csinállok ilyen tervezetlen hülyeséget. Soha. De egyszer jó volt.

Mindegy. Hazamegyek, majd jó hosszan állok a zuhany alatt, és amikor kész leszek...

Amikor kész leszek. Hívatlanul és kéretlenül tolokodott a gondolat az agyamba. Megegyeztem Ritával, hogy találkozunk – körülbelül most, ha hihe-tek a műszerfal órájának. És milyen sötét céllal? Nem tudhattam, mi történik egy embernőstény agyában. Miért jutott egyáltalán eszembe, hogy mi lehet a célja, pont most, amikor minden idegvégződéselem fel volt borzolva és jódlizott a kudarcélménytől? Nem érdekelt, hogy mit akar az arcomba vágni. Nem fog túlságosan felizgatni egyik éles megjegyzése sem, amivel a jellemtelenségemet akarja majd illetni, de idegesített, hogy a kiselőadására kell pazarolnom az időmet, amikor pedig sokkal fontosabb dolgokról kellene gondolkoznom. Leginkább azon szerettem volna töprengeni, hogy mi lehetett az, amit meg kellett volna még tennem drága eltávozott Jaworski barátommal, de nem tettem meg. A kegyetlenül megszakított és befejezetlen csúcspontig annyi új dolog történt, hogy komoly szellemi teljesítményt kellett nyújtanom; meg kellett fontolnom, át kellett gondolnom, és meg kellett értenem, hova vezet mindez. És hogyan függ össze annak a másik művésznek a munkájával, aki a nyomomba jár és kesztyűt dob az arcomba?

És amikor ennyi mindenben kellett gondolkoznom, miért kellett még Ritával is találkoznom?

De persze hogy elmegyek. És persze, még némi haszna is lehet a dolognak, amennyiben alibire lesz szükségem a gondnokkal átélt kis kalandtúra idejére. – Na de miért, nyomozó, hogy is juthat eszébe, hogy én...? Egyébként is, abban az időben éppen a barátnőmmel vitatkoztam. Akarom mondani, a volt barátnőmmel. – Mert kétségem nem volt afelől, hogy Rita egyszerűen csak... hogy is mondjuk ezt mostanában? Dobni akart? Igen, Rita azért akarta, hogy átmenjek, hogy dobhasson. Voltak bizonyos jellemhibáim, amelyekre kellően érzelmes körítéssel fel akarta hívni a figyelmemet, és ehhez feltétlenül szüksége volt a jelenlétemre.

A körülményekre való tekintettel tettem egy kis kitérőt, hogy eltüntessem a nyomokat. Visszakanyarodtam Coconut Grove felé, és leparkoltam a híd túloldalán, a vízelvezető felett. Egy jó mély csatorna futott ott lent. Kigörgettem pár nagyobb korallszínű követ a vizet szegélyező fák alól, belepakoltam őket a bevásárlótáskámba a nejlonfólia, a kesztyűk és a kés mellé, és bedobtam az egészet a csatorna közepébe.

Még egy alkalommal megálltam, egy kis, sötét parkban, ami már majd-

nem Rita háza mellett volt, és gondosan megmosakodtam. Rendezetten és szalonképesen kellett megjelennem; ha az emberrel egy dühös nő akar üvöltözni, illik megjelenésben is megadni az alkalomnak kijáró tiszteletet.

El lehet képzelni a meglepetésemet, amikor pár perccel később becsengettem hozzá. Nem vágódott ki az ajtó, és Rita nem kezdett el berendezési tárgyakkal és sértésekkel dobálózni. Ami azt illeti, nagyon lassan és óvatosan nyitotta ki az ajtót, félig mögé bújva, mintha tartott volna attól, ami a másik oldalon várhatja. És tekintve, hogy én vártam a másik oldalon, ezzel ritka éleslátásról tett tanúbizonyságot.

– Dexter? – köszöntött lágyan, szégyenlősen, úgy, mintha nem lett volna biztos abban, hogy egyetértést vár vagy tagadást. – Én... nem gondoltam, hogy tényleg eljössz.

– És mégis itt vagyok – válaszoltam segítőkészen.

Sokkal hosszabb ideig nem válaszolt, mint ahogy az normális lett volna. Végül kicsit szélesebbre nyitotta az ajtót, és megszólalt.

– Bejönnél? Légy szíves.

És ha a bizonytalan, elcsukló hangja (ilyet még soha nem hallottam tőle) meglepett, akkor el lehet képzelni, mennyire megrökönyödtem azon, hogy mi volt rajta. Azt hiszem, talán pongyolának lehet nevezni, de lehet, hogy inkább a negligszé a megfelelő kifejezés; annál is inkább, mivelhogy az elkészítéséhez szükséges textilmennyiséget minden további nélkül negligálni lehetett. Szóval bárhogy is hívják, mindenesetre Rita felvette. És bármilyen bizarnak is tűnt az ötlet, úgy éreztem, miattam tette.

– Légy szíves – ismételte meg.

Ez már kezdett túl sok lenni. Úgy értem, de most tényleg: mit keresek én itt? Bugyborékkolt bennem a gondnokon folytatott befejezetlen kísérletezésem; a Hátsó Ülésről még mindig hallottam az elégedetlenkedő mormogást. És a helyzet gyors áttekintése azt az eredményt dobta ki, hogy kénytelen leszek kétfelé tépni magam, ami Debet és a Sötét Művészt illeti, most pedig valamiféle emberi dolgot kellett volna csinálnom, mint például... végül is mit? Csak nem akarhatta... úgy értem, nem volt rám DÜHÖS? Mi a csuda történik? És miért velem?

– Átküldtem a kölyköket a szomszédba – közölte velem Rita. Az ajtónak ütögette a csípőjét.

Bementem.

Nagyon sokféleképpen el tudnám magyarázni, hogy mi történt ezután, de egyik sem lenne adekvát. Odament a kanapéhoz. Követtem. Leült. Én is. Úgy tűnt, kényelmetlenül érzi magát; tördelte a kezét. Úgy tűnt, mintha várna valamire, és mivel nekem fogalmam sem volt, mire, egyszer csak azon kaptam magam, hogy Jaworskira és a befejezetlen munkámra gondolok. Ha csak egy kicsit több időm lett volna! Miket csinálhattam még volna!

És miközben azok az elszalasztott dolgok jártak a fejemben, hirtelen

rádöbbsentem, hogy Rita csendben elkezdett sírni. Egy darabig csak bámultam rá, miközben megpróbáltam elnyomni a megnyúzott, vértelen gondnok vízióját. Ha az életem múlt volna rajta, se tudtam volna rájönni, miért sír, de mivel hosszan és keményen gyakoroltam, hogy kell emberként viselkedni, tudtam: most meg kell vigasztalnom. Odahajoltam hozzá, és átkaroltam a vállát.

– Rita – mondtam neki. – Nincs semmi baj. – Nem igazán a legszellemebb mondat, de tíz szakértőből kilenc ezt javasolná. És működött. Rita előrebukott, és arcát a mellkasomba temette. Magamhoz szorítottam, és ekkor megint a szemem elé került a kezem. Kevesebb mint egy órával ezelőtt ez a kéz egy kést szegezett a kis gondnoknak. Beleszédültem a gondolatba.

És tényleg nem tudom, hogy történhetett meg, de megtörtént. Az egyik pillanatban még a vállát paskoltam, azt mondogattam, hogy „nincs semmi baj”, a kábelt bámultam a kezemben, miközben az ujjaimon végighömpölygött annak az emléke, ahogy elérte őket a lökéshullám, amint a kés felfedezőútra indult Jaworski belső szerveiben, ahogy a kés Jaworski hasüregében tesz felfedezőutat. És a következő pillanatban...

Úgy hiszem, Rita felnézett az arcomra. Abban is meglehetősen biztos vagyok, hogy visszanéztem rá. És valahogy mégsem Ritát láttam, hanem egy rendezett halom tiszta és vértelen emberi testrészt. És nem Rita kezeit éreztem az övcsatomon, hanem a Sötét Utas egyre erősebbé váló, kielégítetlen refrénjét. És egy kis idővel később...

Hát. Még mindig elképzelhetetlen egy kicsit. Úgy értem, éppen itt, a kanapén. Hogy a csudába történhetett ez meg?

Mire az ágyamba másztam, úgy éreztem magam, mint akin átment egy kamion. Általában nincs szükségem túl sok alvásra, de úgy éreztem, ezúttal nem úszom meg, legfeljebb egy szolid harminchat órással. Az este csúcs és mélypontjai, a rengeteg új élmény feszültsége – az egész nagyon kimerítő volt. Jaworski számára természetesen még kimerítőbb, de én egyhavi adrenalinadagomat elhasználtam ez alatt a meggondolatlan, zabolátlan éjszaka alatt. Bele se tudtam gondolni, mit jelenthet mindez, kezdve a furcsa készletéssel, ami olyan vadul és elhamarkodottan űzött ki az éjszakába, egészen azokig az elképzelhetetlen dolgokig, amelyek Ritánál történtek. Amikor otthagytam, már aludt, és láthatóan sokkal boldogabb volt. De szegény dezinformált, darabolós Dexter már megint nem értett semmit, és mire a párnához ért a fejem, már aludtam is.

És ott repültem a város felett, mint egy csont nélküli madár, sebesen siklottam, a hideg levegő körülöttem áramlott és magával ragadott, lehúzott oda, ahol a Hold fénye megtört a vízen, majd snitt: a szűk, hideg gyilkolószoba, ahol a kis gondnok felnéz rám és nevet, karja-lába széttárva a kés alatt, nevet, látom az erőlködésben eltorzult arcát, most már nem is Jaworski fekszik

ott, hanem egy nő, és a kést tartó férfi felnéz oda, ahol én lebegek, az örvénylő vörös zsigerek felett, és ahogy felemelkedik az arca, meghallom Harryt az ajtó előtt, és pont akkor fordulok meg, amikor megláthatnám, ki van az asztalon, de...

Felébredtem. A fejfájásommal ketté lehetett volna hasítani egy sárgadinnyét. Úgy éreztem magam, mint aki le se hunyta a szemét, de az éjjeliszekrényen lévő óra 5:14-et mutatott.

Egy újabb álom. Egy újabb távolsági hívás a képzeletbeli partivonalról. Nem csoda, hogy életem legnagyobb részében állhatatosan megtagadtam az álmódást. Olyan ostoba dolog; olyan céltalan, egyértelmű szimbólumok. Teljesen szabályozhatatlan szorongásturmix, gyűlöletes, lármás zagyvaság.

Most pedig nem tudtam visszaaludni, mert a gyermeteg képeken gondolkoztam. Ha már muszáj volt álmodnom, miért nem lehetett olyan az álmom is, mint amilyen én: érdekes és más?

Felültem és megdörzsöltem lüktető halántékomat. A szörnyű, unalmas eszméletlenség úgy csöpögött el, mint egy megcsapolt véna, és ködös zavarodottságban ücsörögtem az ágyam szélén. Mi történik velem? És miért nem tud ez valaki mással történni?

Ez az álom más volt, de nem tudtam biztosan, miben, és hogy ez mit jelentett. Legutóbb teljesen biztos voltam benne, hogy nemsokára történik egy gyilkosság, és még azt is tudtam, merre. De ezúttal...

Sóhajtottam, és kibotorkáltam a konyhába egy pohár vízért. Ahogy kinyitottam a hűtőajtót, Barbie feje tak-takolt. Álltam és bámultam, egy nagy pohár hideg vizet kortyolgatva. A ragyogó kék szemek pislogás nélkül bámultak vissza rám.

Miért álmodtam? Vajon megviselt tudatalattim csak az előző esti kalandok feszültségét idézte fel? Még soha nem voltam feszült; igazság szerint mindig levezettem a feszültségemet. Persze soha nem kerültem ilyen közel a lebukáshoz sem. De miért álmodom róla? A képek legnagyobb része fájdalomosan egyértelmű volt: Jaworski és Harry és a késes férfi láthatatlan arca. De most komolyan. Miért zaklatnak engem elsőéves pszichológiai tananyaggal?

És miért zaklatnak egyáltalán azzal, hogy álmodom? Nem volt rá szükségem. Pihenésre volt szükségem – ehelyett itt játszadózom egy Barbie babával a konyhában. Megint megpöcköltem a fejet: tak-tak. Ha már itt tartunk, mit jelenthet a Barbie? És hogyan fogom ezt időben kideríteni ahhoz, hogy megmenthessem vele Deborah karrierjét? Hogy kerülhetem meg LaGuertát, amikor azt a szerencsétlent annyira magamhoz láncoltam? És mindenre, ami szent (már ha bármi is az), mi a csudáért kellett Ritának AZT tennie velem?

Hirtelen olyanak tűnt az egész, mint egy perverz szappanopera, és ez már túl sok volt nekem. Kerestem pár szem aszpirint, és a konyhapulnak támaszkodva hármat bekaptam. Nem igazán érdekelt, milyen ízük van. Soha

nem szerettem a gyógyszereket, de jól jöttek néha.
Különösen, mióta Harry meghalt.

16. FEJEZET

Harry nem halt meg gyorsan és nem halt meg könnyen. Rettenetesen hosszú időbe telt neki, ez volt az első és utolsó önző dolog, amit valaha is tett. Harry másfél évig haldoklott, szakaszosan, pár hétig lefelé csúszva, majd visszaküzdve magát ismét majdnem egészségesre, aminek következtében már mindannyian beleszédültünk a próbálkozásba, hogy rájőjjünk, mire számíthatunk. Ezúttal tényleg el fog menni, vagy végleg legyőzte a betegséget? Soha nem lehettünk biztosak benne, de mivel Harryről volt szó, ostobaságnak tűnt volna, ha feladjuk. Harry mindig azt tette, amit kellett, függetlenül attól, hogy milyen nehéz volt, de vajon mit jelenthetett ez a haldoklás kontextusában? Olyankor harcolni kell, ragaszkodni az élethez, és a környezetünket végtelen haldoklásunkkal az örületbe kergetni, egészen addig, amíg – függetlenül Harry akaratától – el nem jön a halál? Vagy elegánsan és különösebb felhajtás nélkül kell lelépni?

Tizenkilenc évesen fogalmam sem volt a válaszról, bár a halálról addigra már jóval többet tudtam, mint a legtöbb pattanásos, pudingfejű társam a Miami Egyetem második évfolyamán.

Az egyik derűs őszi délutánon, ahogy kémiaóra után a diákegyesület épülete felé sétáltam a kampuszon keresztül, Deborah jelent meg mellettem.

– Deborah – szólítottam meg olyan hangon, amit akkor nagyon egyetemistásnak gondoltam –, gyere, meghívlak egy kólára. – Harry mondta, hogy látogassam a diákegyesületet és kólázzak. Azt állította, ez segít beolvadni az emberek közé, és így megtanulom, hogyan viselkedik a többi ember. És persze igaza volt. Dacolva a fogszuvasodás veszélyével, rengeteget tanultam erről a kellemetlen fajról.

A tizenhét éves Deborah, aki már akkor is túl komoly volt, megrázta a fejét.

– Apáról van szó – mondta. És nagyon röviddel később már autóval száguldottunk a városon keresztül, a kórház felé, ahova apát vitték. Ez a kórházás ügy nem volt jó hír. Azt jelentette, hogy az orvosok szerint Harry készen állt a halálra, és hogy azt szeretnék, ha együttműködne velük.

Harry nem nézett ki jól, amikor odaértünk. Olyan zöld és merev volt a fehér lepedőn, hogy már attól tartottam, elkéstünk. Lefogyott és legyengült a hosszú harc során, és az egész világ láthatta rajta, hogy valami rágja belülről. Lélegeztetőgép sziszegett mellette, Darth Vader hangja egy élő koporsóból. Szigorúan orvosi szempontból nézve Harry még élt.

– Apa – mondta neki Deborah, miközben megfogta a kezét –, elhoztam Dextert.

Harry kinyitotta a szemét és felénk fordította a fejét, szinte úgy, mintha valami láthatatlan kéz tolt volna meg a túlsó oldalról. De Harry tekintete nem volt sehol. Két homályos, kék gödör nézett ránk, üresek, kihaltak, lakatlanok. Lehet, hogy Harry teste élt, de ő már eltávozott.

– Nincs jó hírem – szólalt meg a nővér. – Most már csak meg szeretnék könnyíteni számára ezt az időszakot. – Ezzel fogott egy nagy injekciós fecskendőt, megtöltötte, és felfelé tartotta, hogy kinyomja belőle a buborékot.

– Várjon... – annyira halk volt, hogy először a lélegeztetőgépre gyanakodtam. Körbenéztem a szobában, végül ráesett a tekintetem arra, ami Harryből maradt. Szeme kihalt üressége mögött felcsillant egy kis szikra.

– Várjon – szólalt meg ismét, a nővér felé intve fejével.

A nővér vagy tényleg nem hallotta meg, vagy nem akarta meghallani. Odalépett mellé és gyengéden felemelte Harry vézna karját. Elkezdte vattával dörzsölni.

– Ne – sóhajtotta Harry erőtlenül, már-már némán.

Ránéztem Deborahra. Olyan volt, mintha vigyázzban állna, az előírásos bizonytalanság szertartásos pózában. Visszanéztem Harryre. A tekintetünk találkozott.

– Ne – mondta, és volt a tekintetében valami, ami leginkább rettegésre emlékeztetett. – Ne... az injekció...

Előreléptem, és kezemet tiltólag rátettem a nővér karjára, egy pillanattal azelőtt, hogy beledöfte volna a tűt Harry vénájába.

– Várjon – szóltam rá. Felnézett rám, és egy másodperc töredékére mintha megvillant volna valami a szemében. Majdnem hanyatt estem meglepetésemben. Hideg düh volt, az Akarom embertelen, gyíkgagyu vágya, a mélységes meggyőződés, hogy a világ kizárólagosan az ő vadászterülete. Csak egyetlen villanás volt, de biztos voltam benne: bosszúból belém akarta vágni a tűt, amiért félbeszakítottam. A mellkasomba akarta döfni, és addig csavargatni, amíg el nem törnek a bordáim, és a tenyerébe nem robban a szívem, hogy kifacsarhassa, kipréselhesse, kiszakíthassa belőlem az életet. Szörnyeteg volt, vadász, gyilkos. Ragadozó volt, lelketlen és gonosz.

Pont, mint én.

De nagyon gyorsan visszatért arcára a Nesquick-mosoly.

– Mi a baj, csillagom? – kérdezte végtelenül kedvesen, végtelenül irgalmas nővéresen.

Hirtelen túl nagyra éreztem a nyelvem a számhoz képest, és úgy tűnt, több percbe telt, hogy válaszolni tudjak, de végül is sikerült.

– Nem akarja az injekciót.

Megint elmosolyodott, kiült arcára az a gyönyörű dolog, ami a végtelen bölcsességű Istenek áldásához volt hasonlatos.

– Az apja nagyon beteg – világosított fel. – Rettenetes fájdalmai vannak. – Feltartotta a tűt, amit az ablakból érkező fénysugár melodramatikusan

megvilágított. Úgy szikrázott a fém, mintha a nővér különbejáratú Szent Grálja lenne. – Szüksége van erre az injekcióra – mondta.

– Nem akarja – feleltem én.

– Fájdalmai vannak – érvelt ő.

Harry mondott valamit, amit nem értettem. A szememet a nővéren tartottam, ő is rajtam az övét, két szörnyeteg, amint egy darab hús felett álldo-gálnak. Anélkül, hogy levettem volna róla a tekintetem, közelebb hajoltam Harryhez.

– Én... AKAROM... a fájdalmat... – ismételte meg Harry.

Muszáj volt ránézni. A felszínen lévő csontváz és a hirtelen túl nagynak tűnő katonás frizurája alól Harry visszatért, és megpróbálta kivere-kedni magát a ködből. Felém bólintott, nagyon lassan a kezemért nyúlt, és megszorította.

Visszanéztem az Utolsó Nővérré.

– Akarja a fájdalmat – közöltem vele, és ahogy fintorgott, abból, ahogy ingerülten megrázta a fejét, kihallottam az ádáz szörnyeteg bömbölését, akinek végig kell néznie, ahogy áldozata lezuhan a szakadékba.

– Szólnom kell a doktornak – fenyegetett meg.

– Csak nyugodtan – válaszoltam. – Itt várjuk.

Végignéztem, ahogy hatalmas ragadozó madárként kisuhant a folyosóra. Szorítást éreztem a kezemen. Harry figyelte, ahogy az Utolsó Nővér után nézek.

– Te... észrevetted... – szólalt meg.

– A nővért? – kérdeztem. Becsukta a szemét, és finoman bólintott, egyetlenegy. – Igen – válaszoltam neki. – Észrevettem.

– Szép... kis... pár... lennétek – fűzte hozzá Harry.

– Micsoda? – értetlenkedett Deborah. – Miről beszélsz? Apa, jól vagy? Mít jelentsen ez, hogy „szép kis pár lennétek”?

– Apa szerint tetszem a nővéreknek – válaszoltam. – Csak ugrat – magya-ráztam neki, majd visszafordultam Harryhez.

– Mít csinált? – kérdeztem.

Megpróbálta megrázni a fejét, de az csak ingott egyet. Megrándult az arca. A fájdalom nyilvánvalóan elkezdett visszatérni, pont, ahogy akarta.

– Túl sok – felelte. – Túl sokat... ad... – levegő után kapkodott, és becsukta a szemét.

Valószínűleg nem voltam szellemi teljesítőképességem csúcán aznap, mert nem esett le rögtön.

– Miből ad túl sokat? – értetlenkedtem.

Harry felnyitotta az egyik fájdalomtól homályos szemét.

– Morfiumból – sutto-gta.

Úgy éreztem magam, mintha hirtelen minden fénybe borult volna.

– Túladagolás – mondtam. – Túladagolással gyilkol. És egy ilyen

helyen, ahol erről szól a munkája, senki nem kérdőjelezi meg... ó, hát ez...

Harry megint megszorította a kezem, úgyhogy leállítottam magam.

– Ne hagyj – szólalt meg rekedt és meglepően erős hangon. – Ne hagyj, hogy megint elkábítson.

– Légyszi – vetette közbe Deborah, olyan hangon, ami a szakadék szélén táncolt –, avassatok már be, hogy mi a csudáról beszéltek? – Ránéztem Harryre, de Harry lehunyta a szemét, ahogy hirtelen belé hasított a fájdalom.

– Úgy gondolja, hogy, szóval izé – kezdtem bele, de elakadtam. Deborahnak fogalma nem volt arról, hogy én mi vagyok, és Harry a lelkemre kötötte, hogy ne áruljam el soha. Úgyhogy ki kellett találnom, hogyan magyarázhatnám el neki a dolgot, anélkül hogy bármit is mondanék, és ez nem volt könnyű. – Úgy gondolja, a nővér túl sok morfiumot nyom belé – szólaltam meg végül. – Direkt.

– Ez örülség – ellenkezett Deborah. – De hát ő nővér.

Harry ránézett, de nem mondott semmit. És az igazat megvallva, bennem is bennszakadt a szó Deb elképesztő naivitása láttán.

– Mit tegyek? – kérdeztem Harryt.

Harry nagyon hosszú ideig csak nézett rám. Először azt hittem, a fájdalom elterelte a gondolatait, de ahogy visszanéztem rá, láttam, hogy ott van velünk. Az álla annyira megfeszült, hogy már attól féltem, a csontok áttörnek áttetszőre sápadt bőrét, a tekintete pedig tisztább és élesebb volt, mint valaha, éppen olyan, mint amikor először tisztáztuk a dolgokat.

– Állítsd meg – válaszolta végül.

Végigremegett rajtam az izgalom. Állítsam le? Lehetséges volna? Tényleg úgy érti, hogy... állítsam le? Mostanáig Harry segített nekem a Sötét Utas megzabolázásában, elkóborolt állatokkal táplálta, és szarvasvadászattal; egy nagyszerű alkalommal pedig elmentem vele elkapni egy megvadult majmot, ami egy dél-miami környéket terrorizált. Azt a pillanatot annyira közelinek éreztem, annyira majdnem emberinek – de természetesen azért nem volt az igazi. És elméletben már persze végigvettük a becserkészést, a bizonyítékoktól való megszabadulást és a többi összes lépést. Harry tudta, hogy egy nap meg fog történni, és azt akarta, hogy addigra készen álljak arra, hogy Jól Csináljam. Mindig visszatartott attól, hogy tényleg Megtegyem. De most... állítsam le? Ezt úgy érti?

– Elmegyek, beszélek az orvossal – mondta Deborah. – Ő majd rászól a nővérré, hogy állítsa be a gyógyszereket.

Már nyitottam a számat, hogy megszólaljak, de Harry megszorította a kezem, és bölintott fájdalmasan egyet.

– Menj – válaszolta, Deborah egy pillanatra ránézett, mielőtt sarkon fordult volna, hogy az orvos keresésére induljon. Miután elment, a szoba vad csenddel telt meg. Nem tudtam másra gondolni, csak arra, ahogy Harry azt mondta: állítsam le. És ezt csak egyféleképpen tudtam értelmezni, csak úgy,

hogy végre szabadon enged, hogy megadja az engedélyt arra, hogy Igazából Megtegyem. De annyira féltem attól, hogy mégsem így értette, hogy nem mertem rákérdezni. Úgyhogy végtelen hosszú ideig csak álltam ott, a kis ablakon keresztül kibámulva a kertbe, ahol piros virágok tócsája vett körül egy szökőkutat. Telt-múlt az idő. Kiszáradt a szám.

– Dexter – szólalt meg végül Harry.

Nem válaszoltam. Semmi ideillőt nem tudtam mondani.

– Az a helyzet, hogy... – kezdett bele Harry lassan és fájdalommal küszködve, és én ekkor hirtelen ránéztem. Egy feszes félmosollyal jutalmazott, amikor észrevette, hogy végre megint vele vagyok. – Nemsokára már nem leszek – folytatta. – Nem akadályozhatom meg, hogy... az legyél, ami vagy.

– Hogy az legyek, ami vagyok – visszhangoztam.

Törékeny, gyenge kezének egyetlen legyintésével elintézte ezt.

– Előbb vagy utóbb... muszáj lesz megtenned egy emberrel is – jelentette ki, és a gondolatra pezsegni kezdett a vérem. – Valakivel, aki... megérdemli...

– Például a nővérrel – mondtam kiszáradt torokkal.

– Igen – válaszolta hosszú időre lecsukva a szemét, és amikor folytatta, a hangja fátyolos volt a fájdalomtól. – Megérdemli, Dexter. Ez... – küszködve levegőt vett. Hallottam, ahogy csattan a nyelve, mintha teljesen kiszáradt volna a szája. – Szándékosan... túladagolja a betegeket... megöli őket... szándékosan... öli meg. Ő egy gyilkos, Dexter... gyilkos.

Megköszörültem a torkom. Egy kicsit szédültem és ügyetlennek éreztem magam, de végül is, ez egy fontos pillanat egy fiatalember életében.

– Azt szeretnéd... – Elcsuklott a hangom, úgyhogy tartottam egy kis szünetet. – Szóval rendben van, ha... leállítom, apa?

– Igen – válaszolta Harry. – Állítsd le.

Valamilyen oknál fogva teljesen biztosra akartam menni.

– Úgy érted, tudod? Ahogy eddig csináltam? Mint például a majommal?

Harrynek csukva volt a szeme, és láthatóan éppen a növekvő fájdalom árával küszködött. Óvatosan és egyenetlenül beszívta a levegőt.

– Állítsd le... a nővért – felelte. – Mint... a majmot... – a feje hátrabillent, és gyorsabban vette a levegőt, de még mindig szakadozottan.

Hát ez van.

Így állunk.

„Állítsd le a nővért, mint a majmot” – ez kétségkívül egy kicsit eszelősen hangzott. De az én vadul zakatoló agyamban minden zenélt. Harry szabadon engedett. Megadta az engedélyt. Már beszéltünk róla, hogy egy nap megteszem, de eddig visszatartott. Egészen mostanáig.

Mostanáig.

– Beszéltünk már... erről – szólalt meg Harry, még mindig csukott szemmel. – Tudod, mit kell tenned...

– Beszéltem az orvossal – rontott be Deborah a szobába. – Azt ígérte, lejön és beállítja a gyógyszereket a kórlapon.

– Remek – válaszoltam, miközben éreztem, hogy valami felkúszik a gerincemen, egészen a fejem búbjáig, egy elektromos hullám, ami végigcikázott rajtam, és úgy borított be, mint egy sötét köpeny. – Megyek, szólok a nővérek.

Deborah meglepődött, talán azon, ahogy ezt kimondtam.

– Dexter... – szólalt meg.

Megálltam, és leküzdöttem a bennem tornyosuló szertelen jókedvet.

– Csak a félreértések elkerülése érdekében – tettem hozzá. Még számomra is furcsán csengett a hangom. Elhúztam Deborah mellett, mielőtt megláthatta volna az arckifejezésemet.

És azon a kórházi folyosón, ahogy utat törtem a tiszta, ropogós, fehér ágyneműhalmok között, első ízben éreztem, ahogy a Sötét Utas kezébe veszi az irányítást. Dextert lefokozták, már-már láthatatlan lett, ő alkotta a világosabb csíkokat egy markáns, láthatatlan tigrisen. Beolvadtam, szinte nem is látszóttam, de ott voltam, lesben álltam, a szélben köröztem a prédámra lesve. A szabadság e fergeteges fellobbanásában, úton afelé, hogy mindenható Harry jóváhagyásával először Megtegyem, visszavonultam, saját sötét énem környezetébe olvadtam, míg a másik énem ugrásra készen morgott. Végre Megtehettem azt, amire megalkottak.

És meg is tettem.

17. FEJEZET

És meg is tettem. Nagyon rég volt, de az emléke még mindig lüktetett bennem. Természetesen még mindig megvolt az az első üveglap, rajta az első csepp vérrel. Az volt nekem az első; bármikor fel tudom idézni az egészet, elég csak elővenni azt a kis mintát és ránézni. Ezt időről időre megteszem. Az Dexter egyik nagyon különleges napja volt. Az Utolsó Nővérből lett az Első Játosztárs, aki nagyon sok csodálatos ajtot nyitott meg előttem. Olyan rengeteget tanultam, annyi újdonságról szereztem tudomást.

De miért jutott most eszembe az Utolsó Nővér? Ez az eseménysorozat miért repített vissza az időben? Nem engedhettem meg magamnak, hogy az első hosszúnadrágon nosztalgiázzak. Cselekednem kellett, nehéz döntéseket hozni, fontos dolgokat tenni. Ehelyett csöpögős álmodozásba merültem, az első vérmintám keltette emlékekről ábrándoztam.

Amit, jut eszembe, Jaworskitól be se gyűjtöttem. Ez az a fajta apró, abszurd módon lényegtelen részlet volt, ami az erős, cselekvő férfiakat nyugtalan, nyűgös neurotikussá változtatja. Szükségem volt arra a mintára. Anélkül értelmetlen Jaworski halála. Az egész ostoba jelenet hirtelen egy buta, meggondolatlan bolondságnál is rosszabb lett; tökéletlen volt. Nem volt mintám.

Megráztam a fejem, görcsösen próbálva két agysejtet egy szinopszisba rázni. Az egyik felem ki akart hajózni a kora reggelbe. A sós levegő talán kimosná a fejből az ostobaságokat. Vagy elindulhatnék délre, Turkey Point felé, a sugárzás talán visszamutálna engem értelmes emberi lényé. Ehelyett főztem egy kávé. Nincs meg a vérminta, igen. Ez csökkentette az egész kaland értékét. Így, vérminta nélkül, akár el se indultam volna otthonról. Szinte. De volt más hasznom is az estéből. Boldogan elmosolyodtam, amikor eszembe jutott a holdfény és az elfojtott sikolyok keveréke. Ó, micsoda elmebeteg kis szörnyeteg voltam ott. Ez a kaland különbözött a többitől. Jó dolog időről időre kiszakadni a megszokott kerékvágásból. És természetesen ott volt Rita is, de azt az élményt még nem tudtam hova tenni magamban, úgyhogy inkább nem gondoltam rá. Ehelyett a hideg szellő járt az eszemben, ami végigsuhant azon a kis rángatózó gyerekgyilkoson. Már-már vidám kis kalandnak tűnt az egész. De az emléke tíz év alatt természetesen el fog tűnni, és a vérminta nélkül nem fogom tudni visszaidézni. Szükségem van arra a szuvenirre. Hát, meglátjuk.

Mialatt lefőtt a kávé – inkább reménnyel, semmint elvárással telve –, megnéztem, megjöttek-e már a reggeli lapok. Az újságot ritkán hozták ki reggel fél hét előtt, vasárnap pedig gyakran csak nyolc után kaptam meg. Ez is

gyönyörű példája volt a társadalom szétesésének, ami Harryt annyira aggasztotta. De most tényleg: aki az újságot sem bírja időben kihozni, hogy várhatja el tőlem, hogy uralkodjak magamon, és ne öljek embereket?

Nem jött meg; semmi gond. A kalandjaim sajtóvizsgálgója soha nem érdekelt túlságosan. És Harry is figyelmeztetett arra, mekkora ostobaság lenne újságkivágásokat gyűjteni. Intő szavaira nem is lett volna szükség; általában még csak bele se pillantottam a munkámmal kapcsolatos cikkekbe. Ezúttal természetesen egy kicsit más volt a helyzet, mert nagyon elhamarkodottan cselekedtem, és egy cseppet aggasztott, hogy esetleg nem tüntettem el a nyomaimat rendesen. Volt bennem egy kis kíváncsiság, hogy vajon mit mondanak az előre be nem jelentett bulimról. Úgyhogy negyvenöt percen keresztül ücsörögtem a kávémmal a kezemben, amíg meg nem hallottam, hogy az ajtónak csapódik az újság. Ekkor behoztam, és kinyitottam.

Nagyon sok rosszat el lehet mondani az újságírókról – részletes jellemzésük akár enciklopédiányi méreteket is ölthetne –, de azt a legádázabb ellenségük sem állíthatná, hogy az emlékeik túlságosan akadályoznák őket a munkájukban. Ugyanaz a lap, ami legutóbb még azt verte nagydobra, hogy A RENDŐRÖK ELKAPTÁK A GYILKOST, most azt sikoltotta, OLVAD A JÉGEMBER TÖRTÉNETE! Hosszú, szépséges beszámoló volt, amely drámai hangnemben részletezte egy csúnyán megcsönkített holttest felfedezésének körülményeit, amelyet egy építkezési területen találtak, az Old Cutler út mellett. „A Miami Városi Rendőrkapitányság szóvivője” – vagyis kétségkívül LaGuerta – azt nyilatkozta, hogy egyelőre még túl korai bármit is biztosan állítani, de minden bizonnyal másolni próbálja valaki a gyilkost. A sajtó levonta a saját következtetéseit – még egy dolog, amire büszkék lehetnek –, és azt sugallta, hogy esetleg az a bizonyos úriember a zárkában, Mr. Darryl Earl McHale, talán mégsem ő az igazi gyilkos. Lehetséges volna, hogy a valódi gyilkos még mindig szökésben van, erre utalna ez a társadalmi erkölcsön esett folt? Mert, ahogy az újság gondosan kiemelte, hogyan hihetnénk, hogy egy időben két ilyen szörnyeteg is fenyegeti a lakosságot? Remek érvelési technikát használtak a szerzők, és erről eszembe jutott, hogy ha a gyilkosságok felderítésére is ennyi energiát és agymunkát fordítanak, akkor már mindent megoldottak volna.

De természetesen nagyon érdekes olvasmány volt. És, nem tagadom, gondolatébresztőnek is találtam. Te jó ég, tényleg lehetséges volna, hogy ez a vadállat még mindig szabadon kószál? Érezheti magát bárki is biztonságban ezek után?

Megcsörrent a telefonom. A faliórára pillantottam; még mindig csak háromnegyed hét volt. Csak Deborah hívhat.

– Most olvasom – szóltam a telefonba.

– Azt mondtad, nagyszabásúbb lesz – vetette a szememre Deborah. – Hogy nagy port fog felverni.

– És ez nem olyan? – kérdeztem ártatlan hangon.

– Ez még csak nem is egy kurva – válaszolta. – Csak egy rész munkaidős gondnok a Ponce középiskolából, akit egy építkezésen darabolnak fel az Old Cutler mellett. Mi a fene ez, Dexter?

– Deborah, te tisztában vagy azzal, hogy nem vagyok tökéletes, ugye?

– Még csak nem is illik a sorba – hol van a hideg, amit ígértél? És hol van a szűk hely?

– Deb, ez Miami, itt mindennek lába kél.

– Még csak másolásnak sem lehet nevezni – dühöngött. – Nem is hasonlít az előző esetekre. És ez még LaGuertának is feltűnt. Már az újságoknak is elmondta. A fenébe, Dexter. A seggem is kivan már, ez pedig csak valami véletlenszerű darabolás gyilkosság, vagy drogos ügy.

– De ezért talán mégsem engem kellene hibáztatnod.

– Menj a fenébe, Dex – válaszolta, majd lecsapta a telefont.

A kora reggeli tévéműsorok teljes kilencven percet áldoztak a megviselt testtel kapcsolatos megdöbbenő felfedezésnek. A Channel 7-nek voltak a legjobb jelzői. De senki sem tudott többet, mint ami az újságban volt. Sugárzott belőlük a felháborodás, és a komor katasztrófahangulat, ami még az időjárás-előrejelzést is áthatotta, de biztosra veszem, hogy ennek nagy részét a fényképek visszatartása idézte elő.

Újabb gyönyörű miami nap. Csonkolt holttestek, helyenként záporok, zivatarok. Felöltöztem, és elindultam a munkába.

Beismerem, a korai munkakezdést illetően volt bennem egy kis alantas szándék, úgyhogy az alibi érdekében megálltam a pékségnél. Két fánkot vettem, egy bundás almát és egy akkora fahéjas tekerccset, amekkora a pótkerekem. Megettem az almát és az egyik fánkot, miközben vidáman nyomultam előre a halálos forgalomban. Nem tudom, miért nem látszik rajtam ez a rengeteg fánk. Nem hízom, nincsenek pattanásaim, és – bár ez talán igazságtalannak tűnik – a szívemre sem panaszkodhatok. Meglehetősen jól jöttem ki a genetikai szerencsejátékból: gyors az anyagcserém, megfelelő méretű és erejű vagyok a hobbimhoz. Azt is többen állították már, hogy nem nézek ki annyira rettenetesen, amit – ha jól értelmezem – akár bóknak is vehetek.

És túl sok alváásra sem volt szükségem, ez pedig jól jött ezen a reggelen. Reméltem, hogy még Vince Masuoka előtt érek munkába, és úgy tűnt, reményemben nem is kell csalatkoznom. Az irodája még sötét volt, amikor kezemben az alibizacskóval odaértem – de a látogatásomnak semmi köze nem volt a fánkokhoz. Gyorsan átkutattam az irodáját, azt a dobozt keresve, amin a sokatmondó JAWORSKI felirat és a tegnapi dátum állt.

Meg is találtam, és kiemeltem belőle néhány szövetmintát. Ennyi talán elég is lesz. Gumikesztyűt vettem, és egy pillanatra odanyomtam a szöveteket a tiszta üveglapomhoz. Tisztában vagyok vele, mekkora ostobaság volt újabb

kockázatot vállalni, de egyszerűen muszáj volt megszereznem azt a vérmintát.

Épphogy csak beraktam a tokjába az üveglapot, amikor hallottam, hogy Vince bejön mögöttem. Gyorsan visszapakoltam mindent a helyére, és mire Vince meglátott, már az ajtó felé fordultam.

– Te jó ég – köszöntöttem. – Nagyon halkán mozogsz. Biztos részt vettél valami nindzsakiképzésen.

– Két bátyám volt – válaszolta Vince. – Az pont ugyanaz.

Felemeltem a papírzacskót, és meghajoltam.

– Ajándékot hoztam, Mester.

Kíváncsian nézte a zacskót.

– Buddha áldjon, kicsi tücsök. Mi az?

Odadobtam neki a zacskót. A mellkasának ütődött, és leesett a földre.

– Ennyit a nindzsakiképzésről – vigyorogtam.

– Finoman hangolt testem működéséhez kávéra van szükségem – közölte Vince, miközben lehajolt a zacskóért. – Mi van benne? Ez fáj.

– Fintorogva belenyúlt a zacskóba. – Nagyon remélem, hogy nem testrészek. – Kihúzta a hatalmas fahéjas csigát, és végignézett rajta. – Ay, caramba. Ezen a nyáron nem fog éhezni a falu. Nagyon hálásak vagyunk, tücsök. – A tekercset a feje fölé tartva meghajolt. – A kiegyenlített tartozás áldás mindannyiunkra, gyermekem.

– Ha már itt tartunk – vágtam bele –, nálad van a tegnapi esti, Old Cutleren talált pasas aktája?

Vince beleharapott a fahéjas tekercsbe. Cukormáztól fénylő ajkakkal lassan majszolta a falatot.

– Mmmpp – mondta, majd nyelt egyet. – Csak nem érezzük mellőzve magunkat?

– Ha a „mi”-vel Deborah-ra célszól, akkor de, igen – válaszoltam. – Megígértem neki, hogy belenézek az ügybe.

– Juhh – mondta tele szájjal. – Muft lgalaff olt eccsomfő.

– Bocsásson meg nekem, Mester, de az ön nyelve idegen számomra.

Megrágtá, és lenyelte.

– Azt mondtam, most legalább volt egy csomó vér. De téged akkor is kihagytak belőle. Bradley kapta az ügyet.

– Megnézhetem a jelentést?

Még egyet harapott.

– Mvég évt...

– Biztos vagyok benne, hogy ez nagy igazság. Mít jelent a mi nyelvünkön?

Vince nyelt.

– Azt mondtam, még élt, amikor levágták a lábát.

– Az emberi lénynek határtalan a tűrőképessége, nemde?

Vince az egész süteményt a szájába gyömöszölte, majd felvette az aktát,

felém nyújtotta, miközben nagyot harapott a tekercsből. Kikaptam a kezéből a paksamétát.

– Mennem kell – mondtam. – Még mielőtt megint megszólalnál.

Kivette a tekercsét a szájából.

– Már késő – jelentette ki.

A jelentésbe bele-belepillantva, lassan visszasétáltam a kis odúba. Gervasio César Martez fedezte fel a holttestet. Az ő vallomása volt az akta tetején. A Sago Security Systems alkalmazásában állt, mint biztonsági őr. Tizennégy hónapja dolgozott nekik, nem volt priusza. Martez körülbelül 22:17-kor találta meg a testet, és gyorsan át is vizsgálta a területet, mielőtt kihívta volna a rendőrséget. El akarta kapni azt a pendejót, aki ezt tette, mert senki nem csinálhat ilyet, főleg nem akkor, amikor ő, Gervasio van szolgálatban. Ez olyan volt, mintha vele tették volna, érthető, nem? Úgyhogy maga akarta elkapni azt a szörnyeteget. De ez nem adatott meg neki. Sehol sem volt nyoma a behatolónak, úgyhogy kihívta a rendőrséget.

Az a szegény srác személyes sértésnek vette az ügyet. Osztoztam felháborodásában. Ilyen szörnyűségnek nem lenne szabad megtörténnie. Természetesen ugyanakkor hálás is voltam, amiért sértett büszkesége biztosította számomra a meneküléshez szükséges időt. És én még azt gondoltam, hogy az erkölcsi érzéknek semmi haszna.

Befordultam sötét kis szobámba, ahol LaGuerta nyomozóba ütköztem.

– Hah – mondta. – Nem túl jó a látása. – De nem mozdult.

– A reggel nem az én napszakom – válaszoltam. – A bioritmusom dél körül indul be.

Három centiről nézett fel rám.

– Szerintem semmi baj nincs ezzel – jelentette ki.

Megkerültem, és az asztalomhoz léptem.

– Van esetleg valami mód arra, hogy ezen a reggelen én is hozzájárulhassak a mindenható jogrendszer fenntartásához?

Rám meredt.

– Üzenete érkezett – közölte velem. – Ott a rögzítőn.

Ránéztem az üzenetrögzítőre. Valóban, villogott a figyelmeztető lámpa. Ez a csaj valódi mesterdetektív volt.

– Valami nő az – avatott be a részletekbe LaGuerta. – Álmos, de elégedett a hangja. Csak nem barátnője van, Dexter? – kérdezte valami furcsa, kihívó éllel a hangjában.

– Tudja, hogy van ez – válaszoltam. – Manapság annyira rámenősek a nők, és ha valaki olyan jóképű, mint én, akkor le sem tudja őket vakarni magáról. – És ha már itt tartunk, nem csak a nőekkel vagyok így. Előző éjjel például egy pasas testnedveit igyekeztem levakarni magamról.

– Csak vigyázzon – figyelmeztetett LaGuerta. – Előbb vagy utóbb valamelyik a nyakán ragad. – Fogalmam sem volt, mit érthetett ezalatt, minden-

esetre én nem találtam túl vonzónak ezt a képet.

– Biztos vagyok benne, hogy igaza van – válaszoltam. – Addig is, carpe diem.

– Mi?

– Latin kifejezés – mondtam. – Azt jelenti, nappal kell panaszkodni.

– Mije van erről a tegnapi éjszakai dologról? – kérdezte váratlanul. Feleltem az aktát. – Éppen most nézem át.

– Nem arról a fickóról van szó – ráncolta a szemöldökét. – Mindegy, mit fecsegnek össze azok a seggfej újságírók. McHale bűnös. Beismerte. Ez nem az a fickó.

– Ez viszont kicsit túl sok lenne a véletlen egybeesésekből – válaszoltam. – Két brutális sorozatgyilkos egy időben.

LaGuerta vállat vont.

– Ez Miami, mégis, mire számítanak? Idejárnak ezek a gazfickók nyaralni. Rengeteg gyilkos kószál szabadlábban, nem tudom az összeset én elkapni.

Igazság szerint egyet sem tudna elkapni, legfeljebb, ha az illető egy épület tetejéről egyenesen az autójába vetné magát, de nem gondoltam, hogy ezt most kellene felelgetnem. LaGuerta közelebb lépett, és az egyik sötétvörös körmével megpöccintette az aktát.

– Találjon nekem valamit ebben, Dexter. Ami bizonyítja, hogy ez nem ugyanaz a fickó.

Fény gyúlt a fejemben. LaGuerta nagy nyomás alatt állt, valószínűleg Matthews kapitány jóvoltából, aki mindent elhitt, amit a lapokban olvasott, feltéve, hogy helyesen betűzték a nevét. LaGuertának pedig munícióra volt szüksége, hogy visszalölessen.

– Hát persze hogy nem ugyanaz – nyugtattam meg. – De miért hozzám jött?

Egy rövid ideig félig csukott szemhéján keresztül bámult rám, furcsa volt. Azt hiszem, láttam már ilyen pillantást azokban a filmekben, amelyekre Rita rángatott el, de hogy LaGuerta nyomozó mi okból alkalmazhatta ezt rajtam, azt fel nem tudtam fogni.

– Beviszem a hetvenkét órás megbeszélésre – közölte velem. – Bár Doakes legszívesebben holtan látná, de azért bejöhetsz.

– Nagyon szépen köszönöm.

– Mert magának vannak néha megérzései. Amikor sorozatgyilkosokról van szó. Mindenki ezt mondja. Dexternek vannak megérzései.

– Ó, dehogya – szerénykedtem. – Csak néhány szerencsés tipp.

– Nekem pedig szükségem van egy laborosra, aki talál valamit.

– Akkor miért nem Vince-hez fordul?

– Ő nem ilyen jóképű – válaszolta. – Találjon nekem valamit.

Még mindig kellemetlenül közel állt hozzám, annyira közel, hogy

éreztem a samponja illatát.

– Fogok – ígértem meg neki.

Fejével az üzenetrögzítő felé intett.

– Visszahívja a nőt? Szerintem nincs most ideje arra, hogy puncik után szaladgáljon.

Továbbra sem lépett hátrébb, és beletelt egy pillanatba, amíg rájöttem, hogy az üzenetrögzítőmön lévő üzenetről beszél. A legdiplomatikusabb mosolyomat vettem elő.

– Azt hiszem, ő szaladgál utánam, nyomozó.

– Hahh. Hát ezt eltalálta. – Hosszan rám nézett, majd kísétált.

Nem tudom miért, de utána bámultam. Egyszerűen nem volt jobb dolgom. A sarkon innen, még mielőtt kísétált volna a látómezőmből, lesimította a szoknyáját a csípőjén és visszafordult, hogy rám nézzen. Majd eltűnt a Gyilkossági Politika ködös útvesztői között.

És én? Szegény, drága dezorientált Dexter? Mi mást tehettem volna? Hátradőltem a székekben, és megnyomtam a lejátszás gombot az üzenetrögzítőn.

– Szia, Dexter. Én vagyok az. – Hát persze. Bármilyen furcsa is, a lassú, kicsit reszelős hangú „én”, olybá tűnt, Rita volt. – Mmm... a tegnapi éjszakára gondolok. Hívjon vissza, uram. – Ahogy LaGuerta is megfigyelte, fáradt, egyben elégedett volt a hangja. Úgy tűnt, most már van egy igazi barátnóm.

Mikor lesz vége ennek az örületnek?

18. FEJEZET

Néhány percig csak ültem ott, és az élet kegyetlen játékain gondolkodtam. Annyi hosszú, magányos év után hirtelen mindenfelől kiéhezett nők ostromoltak. Deb, Rita, LaGuerta – úgy tűnt, nélkülem létezni se tudnak. Az egyetlen ember pedig, akivel szívesen eltöltöttem volna egy kis időt, szemérmesen csak Barbie babákat hagyott a hűtőmön. Hát igazságos dolog ez?

Benyúltam a zsebembe, és megtapogattam a tokjában megbúvó kis üveglapot. Ettől egy pillanatig jobban éreztem magam. Legalább csináltam valamit. Az élettől pedig mást nem is igazán lehet elvárni, mint hogy érdekes legyen – és pillanatnyilag az is volt. Sőt, több mint „érdekes”. Egy évet adtam volna az életemből, ha többet megtudhatnék arról a megfoghatatlan lidércről, aki elegáns munkastílusával könyörtelenül szórakozott velem. Ami azt illeti, a jaworskis közjátékkal igen közel kerültem ahhoz, hogy egy évnél többet is felkeljen áldoznom az életemből.

Igen, a dolgok valóban érdekesen alakultak. És a részlegnél vajon tényleg azt beszélük, hogy megérzéseim vannak a gyilkossági ügyekkel kapcsolatban? Ez nagyon nyugtalanított. Azt jelentette, hogy kezd leesni a gondosan kimunkált álarcom. Túl sokszor volt igazam. Ebből még baj lehet. De mit tehetnék? Tettessem magam hülyének egy darabig? Nem voltam benne biztos, hogy hiteles lennék, bár hosszú évek megfigyelései álltak rendelkezésemre.

Jó, mindegy. Kinyitottam szegény Jaworski aktáját. Egy órán keresztül tanulmányoztam, és több következtetésre is jutottam. Elsősorban arra, hogy slendrián nemtörődömégem ellenére meg fogom úszni. Másodsorban arra, hogy Deb is hasznot húzhat a dologból. Ha be tudja bizonyítani, hogy az eredeti művésznők munkájáról van szó, míg LaGuerta ragaszkodik a saját elméletéhez, akkor Deb – akit a jelenlegi szituációban még egy kávéért sem küldtek volna el szívesen – a részleg üdvöskéje lehet. Persze nem az a pasas tette, de nem kell a kákán is csomót keresni. És mivel én biztosan tudtam, hogy hamarosan még több holttest bukkan fel, emiatt nem is aggódtam.

És természetesen, ezzel egy időben az idegesítő LaGuertának is kötelet kell adnom a kezébe, hogy felköthesse magát. Ami, jut eszembe, még a magánéletem szempontjából is jól jöhet. Ha sarokba szorítják, és hülyét csinálnak belőle, LaGuerta természetesen azt a félkegyelmű laborost fogja bűnbaknak tekinteni, aki rossz útra vezette – a dekoratív, de degenerált Dextert. Ráadásul a szakmai megítélésemet is a mélybe löki, a középszer felé, amire annyira szükségem volt. Az állásomat természetesen nem veszélyeztetné, mert nekem a vérfoltok elrendeződésének az elemzése a munkám, nem pedig személyiségrajzok felvázolása. És ha ez sikerül, azt is elérhetném, hogy

LaGuertáról kiderüljön, mekkora balfék, Deb ázsiója viszont az egekbe emelkedne.

Csodálatos, amikor a dolgok ilyen szépen elrendeződnek. Felhívtam Debraht.

Másnap, fél kettőkor, egy kis étteremben találkoztam Debbel, pár sarokkal északra a repülőtérről. A vendéglátóegység egy kis bevásárlóutca közepén helyezkedett el, egy autóalkatrész és egy fegyverbolt közé bezsúfolva. Mindketten jól ismertük a helyet, ami egy köpésre volt a Miami-Dade rendőrkapitányságtól, és ahol a világ legjobb kubai szendvicset szolgálták fel. Ez talán nem tűnik nagy dolognak, de állítom, vannak idők, amikor nem segíthet más az emberen, csak egy medianoche szendvics, és ez idő tájt csak a Café Relampagóban lehetett hozzájutni. A Morgan család 1974 óta járt oda.

 n pedig  gy éreztem, nem ártana egy kicsit dorb zolni – ha nem is  nnepl s gyanánt, de legalább annak nyugtázására, hogy mintha kezdenének a dolgok jobbra fordulni. Lehet, hogy csak az dobott fel, hogy drága Jaworski barátom segítségével kiengedhettem a g z t, de bármi is okozta: nagyon jól éreztem magam –  s ez volt a lényeg. M g batido de mam t is rendeltem, vagyis egy érdekesen ízesített kubai tejturmixot, ami a görögdinnye, az őszi-barack és a mangó  zkombin ci j t idézte.

Deb persze nem tudta osztani irracionális j kedvemet.  gy nézett ki, mintha hosszan tanulmányozta volna egy nagy hal arckifejz s t: egyszerre volt durcás és unott.

– Az isten szerelmére, Deborah – könyörögtem neki –, ha nem hagyod ezt abba azonnal,  gy marad az arcod.  gy fogsz kinézni, mint egy ponty.

– H t  gy biztosan nem, mint egy zсарu – válaszolta. – Mert nem leszek az.

– Hülyeség – mondtam ellent. – Megígértem, vagy sem?

– De igen.  s azt is megígértem, hogy ez működni fog. De arról egy szót sem sz ltal, hogy fog r m nézni Matthews kapitány.

–  , Deb – sóhajtottam. – Csak nem r d nézett? Annyira sajnálom.

– Menj a fenébe, Dexter. Te nem voltál ott, és nem a te életed csúszik a szakadék felé.

– Deb, előre figyelmeztettelek, hogy egy darabig kemény lesz.

– Hát, legalább ebben nem tévedtél. Matthews szerint nem állok messze attól, hogy felfuggessenek.

– De engedélyezte, hogy szabadidőben egy kicsit belen zz l ebbe az ügybe?

Horkantott.

– Azt mondta: „ n nem tudom magát ebben megakadályozni, Morgan. De nagyon csalódott vagyok. Mit szólna ehhez az apja?”

–  s nem v laszoltad erre neki azt, hogy „Az apám soha nem zárt volna le így egy esetet, hogy nem a bűnös kerül börtönbe?”

Meglepetten nézett.

– Nem – válaszolta. – De pontosan erre gondoltam. Honnan tudtad?

– De mégsem mondtad ki, ugye, Deborah?

– Nem.

Felé toltam a poharat.

– Igyál egy kis batido de mamét, hugi. Hamarosan jobbra fordul minden.

Rám nézett.

– Biztos, hogy nem csak a mézesmadzagot rángatod előttem?

– Soha nem tennék ilyet, Deb. Hogy is lennék rá képes?

– Minden további nélkül megtennéd.

– Most komolyan, hugi. Bízz bennem.

Egy pillanatra a szemembe nézett, majd le a földre. Hozzá se nyúlt az italához; nem tudta, mit hagyott ki. Nagyon finom volt.

– Bizom benned. De az élő Istenre esküszöm, fogalmam sincs, miért. – Felnézett rám, és egy furcsa kifejezés suhant át az arcán. – És néha úgy gondolom, nagyon nem kellene.

A lehető legszélesebb, megnyugtató, bátyós mosolyommal néztem rá.

– Két-három napon belül felbukkan valami új. Megigérem.

– Nem tudhatod – állította.

– Tudom, hogy nem tudhatom. És mégis tudom. Tényleg.

– És miért örülsz ennek ennyire?

Azt akartam válaszolni, hogy azért, mert már maga a gondolat is boldogsággal tölt el. Mert az, hogy megint láthatok egy olyan vértelen csodát, olyan boldoggá tett, mint ezelőtt még soha semmi a világon. De mivel ez nem olyasfajta boldogság volt, amelyben Deb osztozni tudott volna velem, ezért megtartottam magamnak a valódi okokat.

– Természetesen miattad örülsz.

Megint felhorkant.

– Hát persze, majd elfelejtettem – gúnyolódott. De legalább beleivott a turmixba.

– Ide figyelj – szóltam hozzá. – Vagy igaza van LaGuertának...

– Ami azt jelenti, hogy nekem annyi.

– Vagy téved, és boldogan élsz, amíg meg nem halsz. Eddig tudsz követni, hugi?

– Ühüm – válaszolta, ahhoz képest rendkívül morcosan, hogy én milyen türelmesen beszéltem vele.

– Ha szeretnéd a szerencsejátékokat, fogadnál arra, hogy LaGuertának van igaza – bármiről is legyen szó?

– Talán csak ha a divatról lenne szó – felelte. – Öltözködni tényleg tud.

Kihozták a szendvicseket. A pincér savanyú arccal, egy szó nélkül az asztalra dobta őket, majd visszaviharzott a pult mögé. De nagyon finom

szendvicsek voltak. Nem tudom, hogy mitől ízlettek jobban, mint az összes többi medianoche a városban, de tényleg nem akadt párjuk; kívül ropogós, belül puha kenyér, éppen a megfelelő arányú sertéshús és savanyú uborka, tökéletesre olvadt sajt – maga a mennyország. Beleharaptam egy nagyot. Deborah a szívószálával játszott.

Lenyeltem a falatot.

– Deb, ha sem a pengeéles logikám, sem egy Relampago-szendvics nem tud jobb kedvre deríteni, akkor már késő. Neked már tényleg annyi.

A pontyszerű arckifejezésével nézett rám, majd beleharapott a szendvicsébe.

– Nagyon finom – közölte kifejezéstelen hangon. – Látod, milyen jókedvű vagyok?

Szegénykét nem tudtam meggyőzni, és ez komoly csapást mért az önérzetemre. Aminek azért jót tett, hogy viszont meghívtam a Morgan család egyik tradicionális rituáléjára, és csodálatos híreket hoztam neki, még ha ez nem is jutott el a tudatáig. Ha még ezek sem csálnak mosolyt az arcára – hát, akkor ez van. Senki nem várhatja tőlem, hogy mindent én csináljak.

De volt még egy apróság, ami még hátravolt: LaGuerta száját is be kellett tömjem – és ezzel kapcsolatban nem éppen olyan inycsiklandó fogásra gondoltam, mint amilyen egy Relampago-szendvics; bár, amit neki szántam, az se volt lebecsülendő. Úgyhogy aznap délután meglátogattam a szorgos nyomozót az irodájában, abban a kis lyukban, ami egy nagy terem sarkában állt, fél tucat másik kis lyuk mellett. Persze az övé volt a lelegegásabb, a falon rengeteg fotó lógott, amin ő mosolygott különböző hírességek társaságában. Felismertem köztük Gloria Estefant, Madonnát és Jorge Mas Canosát, a híres, Castro-ellenes kubai-amerikait. Az asztalán, a bőrrel bevont jádezőld mappa túlsó oldalán, egy elegáns, zöld ónix ceruzatartó állt, közepén egy kvarcórával.

Amikor beléptem, LaGuerta éppen géppuskaropogás-szerű spanyoljával hadart a telefonba. Felnézett, anélkül, hogy látott is volna, majd másfelé pillantott. De egy másodperc múlva ismét felém fordította a szemét. Ezúttal alaposan végigmért, összeráncolta a szemöldökét, és azt mondta, „oké, oké. ‘Ta luo’”, ami az hasta luego kubai megfelelője volt. Majd lerakta a telefont, és továbbra is engem bámult.

– Mit hozott nekem? – kérdezte végül.

– Kedvező szelet – válaszoltam.

– Ha ez jó híreket jelent, hát, az rám férne.

A lábammal elkaptam egy összecsucskható széket, és berángattam az irodájába.

– Teljesen biztos – közöltem vele –, hogy a bűnöst csukták le. Az Old Cutler-i gyilkosságot valaki más követte el.

Pár pillanatig csak nézett maga elé. Azon gondolkoztam, vajon ennyi

ideig tart-e neki, hogy feldolgozza ezt az információt, és reagálni is tudjon rá?

– Be tudja ezt bizonyítani? – kérdezte végül. – Minden kétséget kizáróan?

Természetesen be tudtam volna bizonyítani minden kétséget kizáróan, de bármennyire is megtisztítja a lelket a gyónás, nem állt szándékomban ezt tenni. Ehelyett az asztalára ejtettem az aktát.

– A tények magukért beszélnek – jelentettem ki. – Megkérdőjelezhetetlenül. – Egyébként tényleg így volt, de ezt csak én tudtam. – Nézze... – magyaráztam, miközben kihúztam azt a nyomtatott lapot, amelyen rajta volt az eseteket összehasonlító, gondosan összeállított listám. – Először is, az áldozat férfi. Az összes többi nő volt. Ezt az áldozatot az Old Cutleren találták meg. McHale áldozatai mind a Tamiami Trailen voltak. Ez az áldozat nagyjából egy darabban maradt, és ugyanott találtak rá, ahol megölték. McHale apróra darabolta az áldozatait, és a gyilkosság helyszínétől távol dobta ki őket.

Folytattam, ő pedig figyelmesen hallgatott. Ügyes lista volt. Több órámba telt, hogy összegyűjtssem a legnyilvánvalóbb, legnevetségesebb, legátlátszóbb és legostobább ellentétpárokat, és azt kell hogy mondjam, nagyon jó munkát végeztem. LaGuerta is nagyszerűen alakította a szerepét. Bevette az égszet. Persze, azt mondtam neki, amit hallani akart.

– Összefoglalva – mondtam –, ez az új gyilkosság vérbosszúra utal, valószínűleg valami drogos ügyről van szó. A börtönbe zárt pasas követte el a többit, és még egy olyat egészen biztosan, száz százalék, hogy nem látunk többet. Sose fog többé ilyesmi előfordulni. Az ügy le van zárva. – Az asztalára dobtam a mappát, és odanyújtottam neki a listát.

Elvette tőlem a papírt, és rápillantott. Összeráncolta a szemöldökét. A szeme fel-le szaladgált egy ideig a papíron. Az alsó ajka egyik sarka megremegett. Majd gondosan az asztalára helyezte a listát, és rárakta jádezőld tűzőgépét.

– Rendben – mondta, miközben megigazította a tűzőgépet, hogy az pontosan egy vonalba kerüljön a határidőnaplójával. – Rendben. Nagyon jó. Ez biztos segít. – Megint rám nézett, még mindig gondterhelten, majd hirtelen elmosolyodott. – Rendben. Köszönöm, Dexter.

Annyira váratlan és őszinte volt a mosolya, hogy ha lett volna lelkiismeretem, minden bizonnyal megszólal.

Mosolyogva felállt, és még mielőtt megakadályozhattam volna, körém fűzte a karját, hogy megöleljen.

– Rettenetesen nagyra értékelem, amit értem tettel – közölte. – Nagyon... NAGYON hálás vagyok. – Ezzel hozzám dörgölőzött, úgy, hogy azt leginkább provokatívnak lehetne jellemezni. Persze, semmi nem történt, mert ő a társadalmi erkölcs élharcosa volt, és ott álltunk egy nyilvános helyen, engem pedig még egy bank páncéltermében is teljesen hidegen hagyott volna, ha hozzám dörgölőzik. Ráadásul éppen most adtam a kezébe egy kötelet azzal

a reménnyel, hogy fellógatja magát rá, és ez nem olyasfajta tett volt, amit azzal kellene ünnepelnünk, hogy... Hát tényleg az egész világ megőrült? Mi történt az emberekkel? Másra nem is tudnak gondolni?

Alig egy szalmaszálnyira a teljes pániktól, megpróbáltam kibontani magam az öleléséből.

– Kérem, nyomozó...

– Szólíts Migdiának – kérte, miközben még intenzívebben ölelt és ficáncolt mellettem. A nadrágom elejéhez nyúlt, mire ugrottam egyet. Ennek a pozitív hatása az lett, hogy a szerelemittas nyomozó végre elengedett. A negatív pedig, hogy oldalra perdült, beverte a csípőjét az asztalba, majd megbotlott a székében, és hanyatt esett.

– Nekem... jaj... nekem tényleg vissza kellene mennem a helyemre – makogtam. – Van egy fontos... – De nem jutott eszembe semmi, ami fontosabb lett volna annál, hogy mentsem az irhámot, úgyhogy kihátráltam a kis odúból, miközben LaGuerta végig engem bámult.

Nem a legbarátságosabb pillantásával.

19. FEJEZET

A zubogó csap mellett állva ébredtem. Egy pillanatra elöntött a pánik és a teljes zavarodottság, zakatolt a szívem, csipás szemhéjaim pedig megpróbáltak lépést tartani velem. Nem itt kellene lennem. Nem ismertem fel a csapat sem. Még abban sem voltam biztos, ki vagyok – álmomban a saját csapatom előtt álltam, és vizet engedtem bele, de ez nem az volt. Erősen beszappanoztam a kezem, a rettenetes, vörös vér minden mikroszkopikus molekuláját el akartam távolítani róla, olyan forró vízzel öblítettem le, hogy piros és antiszeptikus lett tőle a bőröm. A víz forrósága még inkább égetőnek tűnt a szoba hidege után, amit az imént hagytam ott, a játékszobát, a gyilkolósobát, a száraz, gondos vágások szobáját.

Elzártam a vizet és csak álltam egy darabig, a hideg mosdótátra szédülve. Az egész túlságosan valóságos volt, nagyon kevésbé hasonlított azokra az álmokra, amelyekre vissza tudtam emlékezni. És olyan tisztán láttam a szobát. Elég volt csak becsukni a szemem.

A nő felett állok, nézem, ahogy nekifeszül a szigetelőszalagnak, ami visszatartja; látom, ahogy tompa szemeiben eleven rettegés tüze gyúl, hogy aztán a kétségbeesés hamvába haljon; érzem, ahogy elborít a kíváncsiság hatalmas hulláma, majd lecsorog a kezemen, egészen a késig. Majd felemelem a kést, hogy belekezdjek...

De ez nem a kezdet. Mert az asztal alatt ott van egy másik test, már szárazon és gondosan becsomagolva. A távolabbi sarokban pedig még egy, aki kilátástalan fekete rettegéssel vár a sorára, arckifejezése semmire nem hasonlít, amit valaha is láttam, bár furcsa módon ismerős és szükségszerű, és az elkertülhetetlenség érzése annyira tökéletes, hogy szintiszta energiával tölt fel engem, ami részegítőbb, mint...

Három.

Ezúttal hárman vannak.

Felnyitottam a szemem. Én voltam a tükörben. Szia, Dexter. Álmodtál valamit, öreg haver? Érdekes volt, nem? Hárman, mi? De ez csak egy álom. Semmi több. Magamra mosolyogtam, különösebb meggyőződés nélkül ellenőrizve arcizmaim működését. És bármilyen részegítő is volt az élmény, most már ébren voltam, és nem maradt semmi nyoma, csak némi másnaposság és a vizes kezem.

Aminek elvileg a tudatalattim kellemes megnyilvánulásának kellett volna lennie, attól remegni kezdtem és bizonytalan lettem. A gondolat, hogy lelépett az eszem, és itt hagyott engem a kifizetetlen számlákkal, rettegéssel töltött el. A három összekötözött játszótársra gondoltam, vissza akartam menni

hozzájuk, hogy folytassam, amit elkezdtem. Majd eszembe jutott Harry, és rádöbentem, hogy nem lennék rá képes. Az emlékeim és az álmaim libikókáztak velem, és meg nem tudtam volna mondani, melyik az ellenállhatatlanabb.

Ez már cseppet sem volt multságos. Vissza akartam kapni a józan eszemet.

Megtöröltem a kezem, és visszafeküdtem az ágyba, de a drága, deformálódó Dexter aznap éjjel már nem számíthatott több alvásra. Hanyatt fekvé néztem, hogyan úsznak végig a mennyezeten az árnyékok, egészen háromnegyed hatig, amikor is megszólalt a telefon.

– Igazad volt – ismerte be Deb, amikor felvettem.

– Csodálatos érzés – válaszoltam hatalmas erőfeszítéssel, hogy a megszokott vidám önmagamat tudjam adni. – És miben?

– Az egészben – felelte Deb. – Itt vagyok egy bűnügyi helyszínelésen a Tamiami Trailen. És találd ki, mi történt.

– Igazam lett?

– Ő volt az, Dexter. Csak ő lehetett. És valóban sokkal nagyszabásúbb.

– Milyen értelemben, Deb? – kérdeztem a három testre gondolva, abban reménykedve, hogy nem erről van szó, és mámorosan az érzéstől, hogy minden bizonynal mégis.

– Úgy tűnik, több áldozat volt – tájékoztatott.

A hasamból kiindulva valami végigcikázott rajtam, mintha egy feltöltött akkumulátort nyeltem volna le. De nagy erőfeszítéssel egy gyenge szellemességen törtem a fejem.

– Ez nagyszerű, Deb. Pont úgy beszélsz, mintha egy rendőrségi jelentést olvasnék.

– Hát, igen. Kezdem úgy érezni, hogy egyszer talán majd nekem is olyanokat kell írnom. De annak örülök, hogy nem erről. Nagyon szokatlan. LaGuerta azt se tudja, mit gondoljon.

– De még azt sem, hogy hogyan. Mi a szokatlan benne, Deb?

– Mennem kell – mondta hirtelen. – Gyere ide, Dexter. Ezt látnod kell.

Mire odaértem, már három sorban álltak az emberek a lezárt rész előtt, és nagy részük újságíró volt. Mindig nehéz az embernek átverekednie magát egy csomó vérszagra gyűlő médiamunkáson. Lehet, hogy ez a vérimádát kívülről nem látszik rajtuk, mert a kamera előtt csak táplálkozási zavaros, agykárosodott szerencsétleneknek tűnnek, de hagyni kell, hogy egy rendőrségi kordonra zúduljanak, és csoda történik. Erőssé válnak, agresszívvé, céltudatosossá, és képessé arra, hogy bárkit vagy bármit eltapossanak, ha az az útjukban áll. Ez kicsit hasonlít azokhoz a történetekhez, amelyekben idősödő anyák akár egy teherautót is fel tudnak emelni, hogy kiszabadítsák gyermeküket. Ez a fajta erő egy titokzatos forrásból ered, és ki tudja, hogy csinálják, de ha vér alvad a földön, ezek az anorexiás teremtmények bármin át tudnak törni.

Anélkül, hogy összekócolódna a frizurájuk.

Szerencsémre a kordon mellett ácsorgó egyik egyenruhás felismert.

– Emberek, engedjék őt át – mondta az újságíróknak. – Engedjék át.

– Kösz, Julio – mondtam a rendőrnek. – Olyan, mintha évről évre csak több és több újságíró lenne.

Felhorkantott.

– Biztosan klónozzák őket. Nekem teljesen egyformának tűnnek.

Átbújtam a sárga szalag alatt, és ahogy kiegyenesedtem, az az érzésem támadt, hogy valaki manipulált Miami légkörének oxigéntartalmával. Egy építkezési terület repedezett földjén ácsorogtam. Itt egy, leginkább háromemeletes irodaháznak tűnő dolog épült, az a fajta, amelyet a másodvonalbeli ingatlanfejlesztők szoktak benépesíteni. És ahogy lassan haladtam előre a félkész épület mellett nyüzsgő tömeg felé, már biztos voltam benne, hogy nem véletlen egybeesésről van szó: szándékosan csalogattak bennünket pont ide. Ez a gyilkos semmit nem bíz a véletlenre. Mindent előre kigondol és gondosan kiszámít az esztétikai élmény érdekében, amire művészi öntudata miatt van szüksége.

Azért egy építkezési területen voltunk, mert erre volt szükség. Kinyilatkoztatást kaptunk, pont, ahogy megjósoltam Deborahnak. Rossz embert kaptatok el, mondta ezzel. Egy kretént csuktatok le, mert ti is azok vagytok. Túl ostobák vagytok, csak akkor vesztek bármit is észre, ha beleverem az orrotokat, úgylágy kénytelen vagytok ezt tenni.

De túl ezen, a rendőrségnek és a társadalomnak szóló üzenetén, hozzám is beszélt; csipkelődött és azzal ugratott, hogy egy bekezdést idézett elstietett munkámból. Azért hozta pont egy építkezési területre a holttesteket, mert én is egy építkezési területen végeztem Jaworskival. Fogócskázott velem, azzal büszkélkedett nekünk, hogy ő milyen jó, egyikünknek – konkrétan nekem – pedig azt üzenté, hogy figyel. Tudom, mit tettél, és én is meg tudom csinálni. Csak jobban.

Azt hiszem, ennek aggasztania kellett volna.

De nem aggasztott.

Már-már megkergültem az izgalomtól, mint egy középiskolás kislány, aki a futballcsapat kapitányát nézi, azt a fiút, aki végre összeszedte a bátorságát, hogy randira hívja. Úgy érted, engem? A jelentéktelen, szürke kis egeret? Ó, te jó ég, tényleg? Bocsáss meg, de most muszáj egy kicsit rebegetnem a szempillámat.

Mély levegőt vettem, és emlékeztettem magam, hogy én rendes lány vagyok, és nem csinállok olyasmit. De tudtam, hogy ő igen, és nagyon akartam járnival vele. Harry, légy szíves...

Mert túl azon, hogy valami érdekeset akartam játszani az új barátommal, muszáj volt megtalálnom ezt a gyilkost. Látnom kellett, beszélni vele, megbizonyosodni arról, hogy tényleg létezik, és hogy...

És hogy mi?

Hogy ő nem én voltam?

Hogy nem én tettem azokat a rettenetes, rettenetesen izgalmas dolgokat?

Miért is jutna ilyesmi az eszembe? Ez már az ostobaság határán is túlment, teljesen méltatlan volt az egykor büszke, fenséges szellememhez. De most, hogy az ötlet már befészkelte magát a fejembe, nem tudtam szabadulni tőle. Mi van, ha tényleg én csináltam? Mi van, ha anélkül tettem, hogy tudnék róla? Lehetetlen, természetesen teljesen lehetetlen, de...

A csap mellett állva ébredtem fel, éppen a vért lemosva a kezemről egy olyan „álom” után, amelyben gondosan és örömmel összevéreztem a kezemet, miközben olyasmit csináltam, amit csak álmomban szoktam tenni. Valamiért olyan dolgokat tudok erről a gyilkosságsorozatról, amelyeket nem tudhatnék, hacsak nem...

Hacsak nem... semmi. Szedjél nyugtatót, Dexter. Kezdjed előlről. Lélegezz, te bolond; szívd be a jó levegőt, fújd ki a rosszat. Nem több ez, mint a mostanság rám törő elmezavar újabb tünete. Egyszerűen idő előtt szenilissé váltam a rendezett élettel járó sok stressztől. Persze, az elmúlt hetekben egyszer-kétszer alkalmam nyílt megtapasztalni, milyen, amikor ostoba az ember. És akkor mi van? Ez nem bizonyította szükségszerűen, hogy én is ember vagyok. Vagy hogy álmomban alkotnék.

Nem, persze hogy nem. Pontosan így van: semmi ilyesmit nem jelent. Akkor meg, izé... szóval mit jelent?

Azt feltételeztem, hogy egyszerűen csak kezdek megőrülni, és az agyam fogaskerekei sorra a szemébe potyognak. Nagyon megnyugtató – de ha kész vagyok ezt elfogadni, akkor miért nem tudom beismerni: esetleg elkövettem pár izgalmas kis csínyt is, amelyekre csakis töredezett álmok képében emlékszem vissza? Az elmebetegség tényleg elfogadhatóbb, mint a tudatlanság? Végül is ez nem több egy magasabb szintű alvajárásnál. „Alvagyilkolás.” Valószínűleg igen gyakori. Miért is ne? A tudatom sofőrülését már régen átadtam a Sötét Utasnak azokra az alkalmakra, amikor kedve támadt autókázni egyet. Nem tűnt túl nagy lépésnek, hogy elfogadjam, miszerint most is ez történik, csak egy kicsit másképpen. A Sötét Utas egyszerűen csak elkötötte az autót, amíg én aludtam.

Mi mással tudnám magyarázni? Hogy vételre álltam álmomban, és – még az előző életünkből származó különös kapcsolat miatt – véletlenül pont a gyilkosunk aurájára voltam hangolva? Persze, ez logikusnak tűnt – volna, ha ez Dél-Kalifornia lett volna. Miami-ban ennyi nem elég. Úgyhogy, ha bemegek ebbe az épületbe, és úgy vannak elrendezve a testek, mintha nekem üzennének velük, akkor számításba kell vennem, hogy esetleg én üzentem magamnak. Nem volt ennek több értelme, mint annak, hogy valamiféle tudat alatti partivonalon trécsелеk?

Odaértem az épület külső lépcsőjéhez. Egy pillanatra megálltam,

becsuktam a szemem, és az épület nyers betonfalához hajtottam a fejem. Kicsit hűvösebb volt, mint a levegő, és durva. Hozzádörzsöltem az arcomat, valahol a gyönyör és a fájdalom között voltam. Bármennyire is fel akartam menni és megnézni mindent, ami ott volt, pontosan ugyanannyira el is akartam kerülni, hogy meg kelljen nézmem.

Beszélj hozzám, súgtam a Sötét Utasnak. Mondd el, mit tettél.

De persze, erre nem kaptam választ, csak a szokásos, hideg, távoli kacagást. És az nem segített. Egy kicsit émelyegtem, szédültem, bizonytalan voltam, és nem szerettem ezeket az érzéseket. Vettem három mély levegőt, kihúztam magam, és kinyitottam a szemem.

Doakes őrmester bámult rám egy méterről, a lépcsőház bejáratából, egyik lábát az első lépcsőfokon pihentetve. Arca a kíváncsi ellenségesség sötét, faragott képmása volt, úgy nézett ki, mint egy rottweiler, aki le akarja harapni az ember karját, de előtte még azt találgatja, vajon pontosan milyen is lesz az íze. És valami olyasmit is láttam az arcán, amit eddig csak akkor, ha tükörbe néztem. Egy mély, tartós ürességet, mintha átlátna az emberi élet képregényszerű társasjátékán és olvasna a sorok között.

– Kihez beszél? – villantotta rám ragyogó, éhes fogait. – Van ott bent valaki más is magával?

Szavai és mindentudó hanghordozása azon nyomban belém hasított, ahogy meghallottam, és pudingállagúvá változtatta belső szerveimet. Miért pont ezeket a szavakat használta? Mit értett azon, hogy „ott bent velem”? Lehetséges volna, hogy tud a Sötét Utasról? Lehetetlen! Hacsak nem...

Doakes tudta, mi vagyok.

Mint ahogy én is tudtam, micsoda is az Utolsó Nővér valójában.

Az a Belső Dolog átkiabál az ürességen, amikor magához hasonlóval találkozik. Vajon Doakes őrmesternek is megvolt a saját Sötét Utasa? De ez hogyan volna lehetséges? A gyilkosságis őrmester valójában Dextersötét ragadozó? Ezt nehéz elhinni. De mi más lehet a magyarázat? Semmi nem jutott eszembe, és túl hosszú ideig csak bámultam rá. Ő pedig visszabámult rám.

Végül anélkül, hogy levette volna rólam a tekintetét, megrázta a fejét.

– Valamikor mostanában – szólalt meg. – Csak mi, ketten.

– Halasszuk el, majd keressék egy esőnapot – ajánlottam olyan jó kedélyűen, ahogy csak tudtam. – Addig is, ha most megbocsátana...

Ott állt, eltörleszolta az egész lépcsőházat, és még mindig csak bámult. De végül alig észrevehetően bólintott egyet, és oldalra lépett.

– Valamikor mostanában – ismételte meg, én meg elmentem mellette, és elindultam felfelé a lépcsőn.

A találkozás okozta megrázkódtatás azon nyomban feledtette velem a nyavalygó, énközpontú hisztimet. Hát persze, hogy nem követtem el tudat alatti gyilkosságokat. Egyrészt már az ötlet is nevetséges volt, másrészt túl

nagy luxus lett volna elkövetni ilyesmit úgy, hogy utána ne emlékezsek rá. Biztos van másik magyarázat, valami pofonegyszerű megoldás. Minden bizonnyal nem én voltam az egyetlen a környéken, akiben ilyesfajta kreativitás lakozik. Végül is ez Miami, ahol nyüzsögnek a Doakes őrnagyhoz hasonló szörnyetegek.

Gyorsan felszaladtam a lépcsőn, és éreztem, ahogy végigdübörög rajtam az adrenalin; már-már megint önmagam voltam. Részben azért rugóztak ily könnyedén a lábaim, mert a jó öreg őrmester elől menekültem. De ezen túlmenően is nagyon vágytam arra, hogy láthassam a társadalmi jólét ellen intézett legújabb támadást – természetes kíváncsiságról volt szó, semmi többről. Biztosra vettem, hogy nem találom meg a saját ujjlenyomatomat a helyszínen.

Felértem a második emeletre. A ház váza már elkészült, de a legtöbb fal még nem volt a helyén. Amint az emelet központi részére értem, annak közepén megláttam a mozdulatlanul guggoló Angel-nem-rokont. Könyökével a térdére támaszkodott, két keze csészeként fonódott arca köré, és csak bámult maga elé. Megálltam, és meglepetten néztem őt. Ez volt a legkülönösebb dolog, amit valaha is láttam, egy miami gyilkossági helyszínelő, akit megdermeszt, amit egy bűnügyi helyszínen talál.

De amit talált, az még érdekesebb volt.

Egy sötét melodramából kiragadott jelenet, ami leginkább egy vámpír-variantére hasonlított. Pont ugyanúgy, mint ahol én hagytam Jaworskit, egy halom fóliával letakart kőburkolat hevert szorosan a fal mellett. Most az építkezési lámpák és a rendőrségi fényszórók fényében fürödtek.

A kupac tetején oltárszerűen ott tornyosult egy fekete, hordozható munkapad. Gondosan úgy volt beállítva, hogy a fény pont a megfelelő szögben essen rá – vagy inkább arra, ami a munkalap tetején hevert.

Természetesen egy női fej volt az. Szájában egy autó vagy furgon visszapillantó tükrét tartotta, ami már-már komikusan meglepett kifejezést erőltetett az arcára.

Felette, és tőle kicsit balra ott volt a második fej. Az álla alá egy Barbie baba testét rakták, hogy úgy nézzen ki, mintha egy nagy fej lenne egy kicsi testen.

Jobbra helyezték el a harmadik fejet. Gondosan megemelték egy burkolólappal, a füleit pedig – minden bizonnyal a burkolólaphoz használt – csavarral rögzítették a fejéhez. Nem szennyezte vér a kiállítás környékét. Mind a három fej vértelen volt.

Egy tükör, egy Barbie és egy kőburkolat.

Három gyilkosság.

Mindhárom csontszáraz.

Szia, Dexter.

Kétség sem férhetett hozzá. A Barbie baba nyilvánvalóan a fagyasztóm

tartalmára utalt. A tükör a gyorsforgalmin eldobott fejre, a kőburkolat pedig Jaworskira. Vagy olyan mélyen belemászott valaki a fejembe, hogy szinte azonosult velem, vagy tényleg én csináltam.

Hosszan és szaggatottan szívtam be a levegőt. Noha biztos, hogy teljesen más érzelmek vezéreltek, mint Angel-nem-rokont, de szívesen odaguggoltam volna mellé a földre. Szükségem volt egy kis időre, amíg megint eszembe jut, hogyan kell gondolkozni, és a padló ehhez nagyon jó helynek tűnt. Ehelyett lassan elindultam az oltár felé, mintha olajozott zsinóron húztak volna. Nem tudtam sem megállni, sem lassítani, sem bármi egyebet tenni, azonkívül, hogy folytatom az utamat. Csak nézni tudtam, csodálni, és arra koncentrálni, hogy a levegő jó helyen menjen be és ki. És lassan rájöttem, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki nem tudja elhinni, amit lát.

A munkám során – hogy a hobбирól ne is beszéljünk – több száz gyilkosság helyszínét láttam, és ezek közül jó pár annyira borzalmas és kegyetlen volt, hogy még engem is megrázott. De azok közül minden egyes helyszínre igaz volt, hogy a Miami-Dade rendőrök a odaérkezésük után azon nyomban nyugodt és professzionális hozzáállással fogtak bele munkájukba. Minden egyes helyszínen kávé szürcsöltek, fánkot vagy pastelest rendeltek, és viccelődtek vagy pletykálgáltak, miközben az alvadt vért törölgették. Minden egyes helyszínen találkoztam olyan emberekkel, akiket annyira sem érintett meg a mézárulás, mint egy templomi tekebajnokság.

Egészen mostanáig.

Ezúttal természetellenesen csendes volt a nagy, csupasz betonterem. A tiszták és a technikusok két-három fős néma csoportokban ácsorogtak, mintha félték volna egyedül maradni, és egyszerűen csak nézték a szoba túlsó végében látható kiállítást. Amikor valaki véletlenül hangot adott ki magából, mindenki felkapta a fejét, és elítélően nézett rá a zajongó kollégára. Az egész jelenet olyan komikusan furcsa volt, hogy valószínűleg hangosan felnevettem volna, ha nem foglalt volna le, hogy ugyanúgy álljak és bámuljak, mint a többi szerencsétlen.

Vajon tényleg én tettem ezt?

Gyönyörű volt – természetesen szörnyűen gyönyörű. Ezzel együtt, az elrendezés tökéletes volt, ellenállhatatlan és csodálatosan vértelen. Nagy szellemességről és rendkívüli esztétikai érzékről tett tanúbizonyságot. Valaki nagyon sokat dolgozott azon, hogy létrehozza ezt a műalkotást. Valaki, akinek stílusa volt, tehetsége és morbid érzéke a játékosághoz. Egész életemben csak egy ilyen embert ismertem.

Lehet, hogy az a valaki a determináltan daraboló Dexter?

20. FEJEZET

Olyan közel álltam a „csoportképhez”, amennyire csak tudtam anélkül, hogy hozzáérnék, és csak néztem. A kis oltárt még nem porozták be az ujjlenyomatvédelemhez, egyelőre még semmit nem csináltak velem, bár feltételezhetően lefényképezték. Ó, mennyire haza akartam vinni azokat a képeket. Poszterméretűre nagyítani őket, teljes, vértelen színmélységgel. Ha én csináltam ezt, sokkal jobb művész voltam, mint azt valaha is gondoltam volna. Még ilyen közelről is úgy tűnt, mintha lebegnének a fejek – a halandó föld fölül függesztve, a paradicsom ezen időtlen, vértelen paródiájában –, szó szerint elválasztva a testüktől...

A testüktől: körbenéztem. Nyoma sem volt testrészeknek, nem láttam gondosan becsomagolt, árulkodó zsákokat sehol. Csak a fejek piramisát.

Tovább nézelődtem. Pár pillanattal később Vince Masuoka tátott szájával és sápadtan lassan sodródott oda hozzám.

– Dexter – köszöntött biccentve.

– Szia, Vince – mondtam. Mire megint biccentett. – Hol vannak a testek?

Egy hosszú percig csak bámult a fejekre. Majd olyan arccal nézett rám, mint aki végérvényesen elvesztette az ártatlanságát.

– Valahol máshol – válaszolta.

Csattogás hallatszott a lépcső felől, és megtört a varázs. Elhátráltam a „csoportképtől”, miközben LaGuerta jött be, pár gondosan megválogatott újságíróval – Nick Valakivel és Rick Sangre-rel a helyi televíziótól, továbbá Erik, a Vikinggel, aki az újság különös, de jó hírű munkatársa volt. Egy pillanatra nagy zsvivaj támadt a szobában. Nick és Erik egy pillantást vetettek az „élőképre”, és szájuk elé tartott kézzel visszarohtak a lépcsőházba. Rick Sangre összeráncolta a szemöldökét, ránézett a lámpákra, majd odafordult LaGuerta felé.

– Van itt valahol egy konnektor? Ide kell hozni az operatőrünket – mondta.

LaGuerta megrázta a fejét.

– Várja meg a többieket – kérte.

– Szükségem van a képanyagra – ragaszkodott hozzá Rick Sangre.

Doakes őrmester jelent meg Sangre mögött. A riporter körbenézett, és meglátta.

– Nem lesznek képek – közölte vele Doakes.

Sangre előbb eltátotta, majd egy másodpercre Doakesra pillantva becsukta a száját. A csodálatos őrmester ma is megmentette a világot. Vissza-

lépett, és védelmezően az emberi maradványok mellé állt, mintha csak egy tudományos kiállítás teremőre lenne.

Elnyújtott köhögésképpen hallatszott a lépcső felől, és Nick Valaki visszatért Erik, a Vikinggel, olyan lassan csoszogva fel a lépcsőn, mintha öregemberek lennének. Erik nem volt hajlandó a szoba távolabbi vége felé nézni. Nick megpróbált másfelé bámulni, de a feje állandóan a szörnyű látvány irányába fordult, majd vissza LaGuerta arca felé.

LaGuerta belekezdett. Közelebb mentem, hogy halljam, amit mond.

– Először önöket kértem meg, hogy nézzenek itt körül, még mielőtt kibocsátanánk bármiféle hivatalos sajtóközleményt – mondta.

– De nem hivatalosan beszámolhatunk róla? – szakította félbe Rick Sangre.

LaGuerta figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Nem akarjuk, hogy a sajtóban vad spekulációk jelenjenek meg arról, hogy mi történt itt – folytatta. – Mint látják, ez egy elvetemült és bizarr bűntény – egy pillanatra elhallgatott, majd nagyon gondosan ejtve a szavakat, kimondta:

– Amilyet Még Soha Nem Láttunk. – Szinte hallani lehetett a nagy kezdőbetűket.

Nick Valaki felnyögött, és láthatóan elgondolkozott. Erik, a Viking rögtön vette a lapot.

– Hé, várjunk csak egy percet – szólalt meg. – Azt mondja, ez egy vadi új gyilkos? Egy másik gyilkosságorozat?

LaGuerta jelentőségteljesen nézett rá.

– Természetesen még túl korán van ahhoz, hogy bármit is biztosan állíthassunk – jelentette ki mély meggyőződéssel –, de nézzük logikusan a dolgot, jó? Először is – tartotta fel az egyik ujját –, van egy ember, aki bevallotta az előző gyilkosságokat. Börtönben ül, és mivel nem engedték szabadon, így ő nem tehetette ezt. Másodszor, ez nem hasonlít semmire, amit valaha is láttunk, így van? Hiszen három áldozat van, szépen elrendezve. – Hát észrevette, hogy az ég áldja meg.

– Miért nem hozhatom ide az operatőrömet? – kérdezte Rick Sangre.

– Nem találtak az egyik előző gyilkosság helyszínén is egy tükröt? – kérdezte Erik, a Viking erőltlenül, de erősen ügyelve arra, hogy még véletlenül se nézzen oda.

– És azonosították már a..., szóval... – érdeklődött Nick Valaki. A feje a piramis felé kezdett fordulni, de észbe kapott, és gyorsan visszanézett LaGuertára. – Nyomozó, az áldozatok prostituáltak?

– Hát ide figyeljen – válaszolta LaGuerta. Egy kicsit idegesnek tűnt, a hangjában egy pillanatra hallani lehetett a kubai akcentust. – Hadd magyarázzak meg valamit. Nem érdekel, ha prostituáltak. És az sem érdekel, ha van egy tükrük. Ezek számomra egyáltalán nem fontosak. – Vett egy mély levegőt,

majd sokkal nyugodtabban folytatta. – A másik gyilkost börtönbe zártuk. Írásos vallomásunk van tőle. Ez egy vadonatúj ügy, tudnak követni? És ez a lényeg. Maguk is láthatják: ez egészen másmilyen.

– És akkor miért ön kapta az esetet? – kérdezte Erik, a Viking, véleményem szerint nagyon logikusan.

LaGuerta kivillantotta a cápafogait.

– Mert az előzőt is én oldottam meg – válaszolta.

– De nyomozó, biztos ön abban, hogy ez egy vadi új gyilkos? – kérdezte Rick Sangre.

– Kétségkívül. Nem számolhatok be a részletekről, de a laborjelentések is ezt támasztják alá. – Biztosra vettem, hogy rám gondol. Elöntött a büszkeség.

– De nagyon hasonlít, nem? Ugyanaz a környék, ugyanaz a módszer... – kezdett bele Erik, a Viking.

LaGuerta belefojtotta a szót.

– Egészen más – mondta. – Egészen más.

– Szóval maga teljesen bizonyos abban, hogy McHale követte el az összes többi gyilkosságot, ez pedig valami új – foglalta össze Nick Valaki.

– Százszázalékosan – válaszolta LaGuerta. – Egyébként soha nem állítottam, hogy McHale követte el az előző gyilkosságokat.

Egy pillanatra az összes riporter megfélemedezett a képanyag megtagadásának rémségéről.

– Mi? – kérdezte végül Nick Valaki.

LaGuerta elpirult, de folytatta.

– Nem én mondtam, hogy McHale követte el őket. McHale mondta, jó? Ugyan mit tehettem volna? Azt kellett volna mondanom, nem hiszek magának, menjen innen?

Erik, a Viking és Nick Valaki jelentősegteljesen egymásra pillantottak. Én is ezt tettem volna, ha lett volna valaki, akivel összenézhetek. Ehelyett inkább az oltáron heverő középső fejre sandítottam. Ugyan nem kacsintott vissza, de meg vagyok győződve róla, hogy ugyanúgy meghökkent, mint én.

– Ez ostobaság – motyogta Erik, de Rick Sangre túlharsogta.

– Hajlandó engedélyezni, hogy interjút készítsünk McHale-lel? – kérdezte LaGuertától. – Kamerával?

LaGuerta válaszából Matthews kapitány érkezése mentett meg bennünket. Felcsattogott a lépcsőn, majd látva a kis kiállítás, megtorpant.

– Jézusom – sóhajtotta. Majd pillantása a LaGuerta körül csoportosuló újságírókra tévedt. – Maguk mi az ördögöt keresnek itt? – kérdezte.

LaGuerta körbenézett, de senki nem válaszolt helyette.

– Én engedtem be őket – mondta végül. – Nem hivatalosan. Nem hivatkozhatnak ránk.

– Ezt eddig nem mondta – csuklott fel Rick Sangre. – Csak azt, hogy

nem hivatalosan.

LaGuerta gyűlölködve rámeredt.

– Az pedig azt jelenti, hogy nem hivatkozhatnak rá.

– Takarodjanak innen – vakkantott fel Matthews. – Hivatalosan. És erre hivatkozhatnak is. Kifelé.

Erik, a Viking megköszönte a torkát.

– Kapitány, egyetért ön LaGuerta nyomozóval abban, hogy ez egy egészen új gyilkosságsorozat, amelyet egy másik gyilkos követett el?

– Kifelé – ismételte meg Matthews kapitány. – Lent majd válaszolok a kérdéseikre.

– Szükségem van vágóképekre – mondta Rick Sangre. – Egy pillanat alatt megleszek velük.

Matthews a kijárat felé intett.

– Doakes őrmester?

Megjelent Doakes, és megfogta Rick Sangre karját.

– Uraim – szólította fel őket lágy, ijesztő hangján. A három riporter ránézett. Láttam, hogy Nick Valaki nyel egy nagyot. Majd mindhárman egy szó nélkül megfordultak és kimasíroztak.

Matthews nézte, ahogy elmennek. Amikor már biztosan hallótávolságon kívülre értek, LaGuerta felé fordult.

– Nyomozó – szólította meg olyan epés hangon, amit csak Doakestól tanulhatott –, ha még egyszer bármi hasonlóval próbálkozik, örülhet, ha egy hipermarket biztonsági szolgálatánál alkalmazzák.

LaGuerta arca elzöldült, majd elvörösödött.

– Kapitány, én csak... – kezdte. De Matthews már elfordult. Megigazította a nyakkendőjét, végigsimított a haján, majd a riporterek nyomába eredt.

Visszafordultam az oltár felé. Még ugyanúgy ott állt, de már elkezdték levenni róla az ujjlenyomatokat. Nemsokára szétszedik, hogy elemezzék a maradványokat. Pár perc múlva már csak a gyönyörű emléke marad meg.

Lebattyogtam a lépcsőn, hogy megkeressem Debraht.

Kint Rick Sangre már elindította a felvételt. Matthews kapitány ott állt a kamerák keresztüzében, éppen mikrofonokkal az orra előtt nyilatkozott.

– ...mindig is gondot fordítottunk arra a részlegnél, hogy a vezető nyomozótiszt szabad kezet kapjon az ügyel kapcsolatban, amíg be nem bizonyosodik, hogy rossz döntések sorozata miatt meg kell kérdőjeleznünk a hozzáértését. Ez az idő még nem jött el, de mostantól rajta tartom a szemem a munkáján. Mivel a társadalom számára ilyen nagy a tét...

Észrevettem Debraht, és elmentem mellettük. A sárga szalaggal jelölt kordon előtt állt kék egyenruhájában.

– Jó a ruhád – köszöntöttem.

– Nekem is tetszik – válaszolta. – Láttad?

– Láttam – mondtam. – Annak is tanúja voltam, ahogy Matthews

kapitány megvitatja az esetet LaGuertával.

Deborah beszívta a levegőt.

– Mit mondott?

Megveregettem a karját.

– Azt hiszem, apának volt erre egy érzékletes kifejezése. „Új segglyukat vágott bele.” Emlékszel erre?

Meglepődött, majd megörült.

– Nagyszerű. És most tényleg szükségem lesz a segítségedre, Dex.

– Arra gondolsz, hogy nem úgy, mint eddig?

– Nem tudom, hogy szerinted te eddig mennyit segítettél, de szerintem nem eleget.

– Ez annyira igazságtalan, Deb. És annyira udvariatlan is. Végül is, itt állsz egy gyilkosság helyszínén, ráadásul az egyenruhádban. Jobban örülnél a szexisebb ruhádnak?

Összerázkódott.

– Nem erről van szó. Mostanáig visszatartottál egy információt, amire most szükségem van.

Egy ideig semmit nem tudtam kinyögni, ami mindig nagyon rossz érzés. Fogalmam sem volt, hogy Deb ennyire jó megfigyelő.

– De hát Deborah...

– Ide figyelj, te azt hiszed, hogy nekem fogalmam sincs erről a diplomatikusság dologról, és lehet, hogy te tényleg jobban értesz hozzá, de tudom, hogy egy ideig mindenki azzal lesz elfoglalva, hogy bebiztosítsa magát. Ami azt jelenti, hogy senki nem fog a nyomozással törődni.

– Vagyis eljött a te időd? Bravó, Debs.

– És ez azt is jelenti, hogy most akkora szükségem van a segítségedre, mint még soha. – Megszorította a kezem. – Kérlek, Dexi.

Nem tudom, mi döbrentett meg jobban: a megfigyelőképessége, a kézszorítás, vagy hogy a becenevemet, a Dexit használta, amit tízéves korom óta nem hallottam tőle. Akár ez volt a szándéka, akár nem, amikor Dexinek szólított, egyenesen visszarepített minket Harry Földjére, arra a helyre, ahol számított a család, és a kötelezettségek éppen olyan valóságosak voltak, mint a lefejezett kurvák. Mit mondhattam volna erre?

– Hát persze, Deborah – válaszoltam. Dexi, tényleg. Ettől már majdnem képes voltam érezni.

– Jó – mondta, és ismét tárgyilagossá vált, ezért a gyors váltásért pedig muszáj volt csodálnom. – Mi az a dolog, ami a legfontosabb ebben a pillanatban? – kérdezte, miközben fejével a második emelet felé intett.

– A testek – válaszoltam. – Tudsz róla, hogy bárki is keresné őket?

Deborah a Világlátott Zsaru-pillantását vetette rám, méghozzá a barátságatlanabbik fajtából.

– Amennyire tudom, több nyomozót bíztak meg azzal, hogy távol tartsa

a kamerákat, mint ahányat azzal, hogy ebben az ügyben nyomozzon.

– Jó – feleltem. – Ha sikerülne megtalálnunk a testrészeket, az nagy előrelépés lenne.

– Rendben. Hol keressük őket?

Jogos kérdés volt, amitől természetesen előnytelen helyzetbe kerültem. Fogalmam sem volt, hol keressük őket. Vajon a gyilkolászobában hagyta a testrészeket? Nem gondolnám – az túl rendetlen lenne, és ha még egyszer ugyanazt a szobát akarná használni, akkor abban a csúnya felfordulásban nem is tudná.

Hát jó, tételezzük akkor fel, hogy a hús maradéka valahol máshol van. De hol?

Bár az is lehet, hogy az igazi kérdés az: miért? Nem véletlenül helyezte el úgy a fejeket. Mi lehet az oka, hogy a testeket valahol máshol hagyta? Egyszerűen titkolózik? Nem – ezzel az emberrel kapcsolatban semmi nem volt egyszerű, és a titkolózás nyilvánvalóan nem tartozott az általa nagyra értékelt erények közé. Különösen most, amikor fel akart vágni. De ha így van, akkor hová rakhatta a testrészeket?

– Szóval? – követelte a választ Deborah. – Mondj már valamit. Hol keressük?

Megráztam a fejem.

– Nem tudom – mondtam lassan. – Akárhol is hagyta a cuccot, az is a kinyilatkoztatás része. És ugye még azt sem tudjuk, hogy mit akar mondani.

– Jaj már, Dexter...

– Azt tudom, hogy az orrunk alá akarja dörgölni. Muszáj az értésünkre adnia, hogy nagy ostobaságot követtünk el, de még ha nem is tettük volna ezt, ő akkor is okosabb nálunk.

– És ami azt illeti, egyelőre igaza is van – mondta, és megint pontyszerűvé vált az arckifejezése.

– Úgyhogy... akárhol is rakta le a többi, az ennek a kinyilatkoztatásnak a folytatása. Hogy hülyék vagyunk... Nem, tévedtem. Hogy hülyeséget CSINÁLTUNK.

– Pontosan. Nagy különbség.

– Deb, kérlek, még így marad az arcod. Ez azért fontos, mert amit közölni fog, az az ELŐADÁSSAL lesz kapcsolatos, nem pedig a SZEREPLŐKKEL.

– Aha. Remek, Dex. Szóval egyszerűen csak induljunk el a legközelebbi matinészínházba, és keressünk egy könyékgig véres színészt?

Megráztam a fejem.

– Nem lesz vér, Deb. Semmi vér. Ez az egyik legfontosabb.

– Hogy lehetsz ebben ilyen biztos?

– Úgy, hogy egyik helyszínen sem volt egyetlen csepp vér sem. Ez szándékos, és fontos része annak, amit csinál. És ezúttal is megismétli majd a

fontos részeket, de arra is utal majd, amit már megtett, merthogy elkerülte a figyelmünket, hát nem érted?

– Persze, értem. Teljesen logikus. Akkor meg miért nem nézzük meg az Office Depot Központot? Valószínűleg megint belegyömöszölte a testrészeket a jéghokikapuba.

Kinyitottam a számat, hogy egy tündökletes szellemességgel válaszoljak. Természetesen nem a hokipálya volt a megoldás, ez teljesen nyilvánvaló ostobaság. Azzal csak kísérletezett, valami újjal próbálkozott, és tudtam, hogy nem fogja megismételni. Elkezdtem elmagyarázni Debnek, hogy ha megismételné a hokipályás akciót, akkor annak az egyetlen oka az lenne, ha... Hirtelen megtorpantam a gondolatmenetben, és tátva maradt a szám. Hát persze. Természetesen.

– És most ki vág olyan arcot, mint egy hal, hmm? Mi a baj, Dex?

Pár másodpercig megszólalni sem tudtam. Túlságosan lefoglalt, hogy kövessem a bennem örvénylő gondolatokat. Csak azért ismételné meg a hokipályás akciót, hogy megmutassa, hogy rossz embert csuktunk le.

– Ó, Deb – szólaltam meg végül. – Hát persze. Igazad van, a stadion. Rossz logikával jutottál jó következtetésre, de akkor is...

– Ez mindenesetre sokkal jobb, mint rossz következtetésre jutni akár-hogyan is – mondta, és elindult a kocsi felé.

21. FEJEZET

– Tisztában vagy azzal, hogy ez nagyon merész ötlet volt a részünkről? – kérdeztem. – Valószínűleg semmit nem fogunk találni.

– Tudom – felelte Deb.

– És házkutatási engedélyünk sincs. Broward megyében vagyunk. A browardi fiúk pedig nem kedvelnek bennünket, úgyhogy...

– Az isten szerelmére, Dexter – csattant fel Deb. – Úgy csacsogsz, mint egy kamasz lány.

Lehet, hogy így volt, de nem volt túl udvarias dolog, hogy ezt így az arcomba vágta. Ugyanakkor Deborah egy feszes, acélos idegkötegehez hasonlított. Ahogy lefordultunk a Sawgrass autópályáról és bekanyarodtunk az Office Depot parkolójába, összeszorította a fogát. Szinte hallottam, ahogy megcsikordul az állkapcsa.

– Pizskos Harryné – mondtam magam elé, de mint kiderült, Deb hallgatózott.

– Menj a fenébe.

Deborah gránit arcéléről a stadionra vettem figyelő tekintetemet. Egy rövid percig, ahogy pont a megfelelő szögben érte a hajnali nap fénye, úgy nézett ki az épület, mintha repülő csészealjnak vennék körbe. Persze ez csak a külső megvilágítás miatt látszott így, a lámpák túlméretezett békalencseként vették körül a stadiont. Valaki biztos azt mondta az építésznek, hogy ettől lesz egyéni a munkája. „Fiatalos és életteli”, így fogalmazhatott. És biztos vagyok benne, hogy a megfelelő napszakban tényleg az volt. Remélem, hamarosan feltalálják azt a napszakot.

Egy teljes kört leírtunk, életjeleket keresve a stadion körül. Éppen a második körnek vágtnak volna neki, amikor megláttunk egy leharcolt Toyotát, ami éppen leparkolt az egyik kapunál. A jobb oldali ajtót egy darab zsineg rögzítette, amelynek másik vége a B-oszlophoz, azaz az ajtómerevítőhöz volt kötve. Ugyan még gurultunk, de Deborah már parkolás közben kezdett kiszállni.

– Elnézést, uram – szólította meg a Toyota sofőrjét. A férfi ötven körül járhatott, zömök ember volt, ócska, zöld színű nadrágot viselt és műszálas kék felöltőt. Rögtön ideges lett, amikor meglátta Debraht az egyenruhájában.

– Mia? – kérdezte. – Én nem csinátam semmit.

– Itt dolgozik, uram?

– Naná. Mé', mit gondolt, mit keresnék itten hajnali nyolckor?

– Legyen szíves, árulja el a nevét.

A pasas keresgélgni kezdett a zsebében.

– Steban Rodriguez. Van igazolványom is.

Deborah csak legyintett erre.

– Arra nem lesz szükség – jelentette ki. – Mit keres ön itt ilyenkor, uram?

A férfi megvonta a vállát, és visszatuszkolta a tárcáját a zsebébe.

– Általában már korábban itt köll lennem, de a csapat úton van, Vancouverbe mentek, Ottawába és Los Angelesbe. Úgyhogy ma kicsit később gyöttem.

– Van most itt bárki más, Steban?

– Á, csak én. Mindenki későn kel.

– És éjszaka? Őrzik az épületet?

Körbeintett.

– A biztonságiak körbemönnnek néha a parkolóban, de nem tú’ gyakran. Leginkább én gyövök először.

– Úgy érti, reggel maga megy be elsőként az épületbe?

– Pontosan. Mé’, mit gondolt?

Kimásztam a kocsiból, és ráhajoltam a tetejére.

– Maga az, aki a reggeli edzés előtt körbemegy a Zambónival? – kérdeztem.

Deb idegesen odakapta a fejét. Steban is rám nézett, végigmérte elegáns hawaii ingemet és gabardin rövidnadrágomat.

– Hát maga meg miféle zсарu, he’?

– Szobazсарu vagyok – feleltem. – Csak egy laboros.

– Ó, vagy úgy – rázta a fejét, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Szóval, Steban, maga kezeli a Zambónit? – kérdeztem újra.

– Hát, igen, tuggya. Azt nem engedik, hogy a meccseken is én vezessek. Az ilyesmi az öltönyösökre marad. Valami kölyköt szeretnek kirakni olyankor. Esetleg valami híres embert. Körbemegy, és integet, meg minden. De reggel én csinálhatom. Ha itthon van a csapat. Szóval csak reggel, tényleg korán reggel mehetek a Zambónival. De most úton vannak, úgyhogy gyűhetek később.

– Szeretnék benézni a stadionba – szölt közbe Deb, láthatóan felpaprikázva attól, hogy magamhoz ragadtam a beszélgetés fonalát. Steban visszanézett rá, a szeme sarkában pedig ravaszkas fény csillogott.

– Persze – válaszolta. – Van házkutatásijuk?

Deborah elvörösödött. Gyönyörű volt a kontraszt az arcszíne és a kék egyenruhája között, de valószínűleg nem az elvörösödés volt a legjobb módja annak, hogy továbbra is a tekintélyt parancsoló hatóság szerepében tetszelegjen. És mivel jól ismerem, tisztában voltam vele, tudja, hogy elvörösödött, és ettől most dühbe fog gurulni. Mivel nem volt nálunk házkutatási engedély, és igazából hivatalosan semmi keresnivalónk nem volt a stadionban, úgy véltem, a mi helyzetünkben talán nem a hirtelen düh a legjobb taktikai lépés.

– Steban – szólítottam meg a pasit, még mielőtt Deb valami visszavonhatatlan dolgot mondott volna.

– He?

– Mióta dolgozik itt?

Vállat vont.

– Mióta megnyitották a helyet. Azelőtt két évig a régi stadionban dolgoztam.

– Szóval múlt héten is itt dolgozott, amikor megtalálták a holttestet a jégen?

Steban elkapta rólam a tekintetét. Napbarnított bőre elsápadt. Nyelt egy nagyot.

– Ember, én sose nem akarok többé olyasmit látni – motyogta. – Sose nem.

Őszinte műegyüttérzéssel bólintottam.

– Nem csodálom – nyugtattam meg. – És pontosan ezért vagyunk mi most itt.

Összevonta a szemöldökét.

– Mi a csuda?

Deb felé pislogtam, hogy meggyőződjek róla, nem készül-e fegyvert rántani, vagy valami ilyesmi. Összepréselt ajkakkal, elítélően nézett rám, dobolt a lábával, de egy szót sem szólt.

– Steban – léptem közelebb a férfihoz, miközben lehalkítottam a hangomat, a „beszéljünk-mint-férfi-a-férfival”-elv jegyében –, azt gondoljuk, van esély arra, hogy amikor ma reggel kinyitja azt az ajtót, esetleg valami olyasmit talál bent, mint a múltkor.

– A kurva életbe! – tört ki belőle. – Semmi kedvem semmi olyasmihez.

– Hát persze hogy nincs.

– Me cago en diez azzal a szarral – tette hozzá.

– Pontosán. Szarja csak le azt a szarságot – értettem vele egyet. – Szóval, nem akarja megengedni, hogy először mi kukucskáljunk be? Csak hogy megnyugodjunk.

Tátott szájjal rám bámult, majd Deborahra nézett, aki még mindig morcosan álldogált ott – ez nagyon jól állt neki, különösen az egyenruhájában.

– Bajba kerülhetek – mondta végül. – Elveszithetem az állásomat.

Őszintének tűnő együttérzéssel mosolyogtam rá.

– Vagy bemehet, és tökegyedül találhat egy halom feldarabolt lábat és kart. Ráadásul ezúttal sokkal több lesz.

– A kurva életbe – ismételte meg. – Kerüljek bajba, rúgassam ki magam, he? Mire lenne az nekem jó?

– És mi a helyzet az állampolgári kötelességgel?

– Ne etessen – válaszolta. – Ne próbáljon kicseszni velem. Mit érdekel engem, ha kirúgnak?

Éppen csak a kezét nem tartotta maga elé (szerintem felesleges urizálásból), de nyilvánvalóvá tette, hogy azt reméli: egy kis ajándékkal kárpótoljuk állása esetleges elvesztéséért. Miami-ban az ilyesmi nem meglepő. De nálam csak öt dollár volt, ráadásul rettenetesen vágytam egy bundás almára és egy csésze kávéra. Úgyhogy férfias megértéssel csak bólintottam egyet.

– Igaza van – közöltem vele. – Reméltük, nem lesz arra szükség, hogy látnia kelljen a testrészeket. Említettem már, hogy ezúttal nagyon sok lesz? De azt semmiképpen sem szeretném, hogy elveszítse az állását. Elnézést a zavarásért, Steban. További szép napot. – Deborahra mosolyogtam. – Induljunk, kolléga. Vissza kell mennünk a másik helyszínre, hogy megkeressük az ujjakat.

Deborah még mindig duzzogott, de legalább volt annyi esze, hogy belemenjen a játékba. Kinyitotta a kocsiajtót, én pedig, vidáman integetve Stebannak, bemásztam.

– Várjanak! – kiáltott utánunk Steban. Udvarias érdeklődéssel néztem rá. – Istenre esküszöm, nem akarok még egyszer olyat látni – mondta. Egy pillanatig csak nézett rám, talán abban reménykedve, hogy megértem a célzást, és vetek neki egy marék aranyat, de – mint már említettem – a bundás alma volt a tét, úgyhogy nem engedtem. Steban megnedvesítette a száját, majd sarkon fordult, és berakta a kulcsot a nagy duplaajtó zárjába. – Menjenek csak. Én itt várok.

– Biztos benne... – kezdtem.

– Menjen, ember, mit akar még? Nyomás.

Felálltam, és Deborahra mosolyogtam.

– Biztos benne – közöltem vele.

Ő csak a fejét rázta, a nővéri elkeseredettség és a savanyú zsaruhumor különös keverékével. Megkerülte az autót, és belépett az ajtón, én pedig követtem.

A stadion – nem túl meglepő módon – belül hűvös volt és sötét. Végül is, milyen legyen egy jégpálya kora reggel? Steban biztos, hogy tisztában volt vele, merre vannak a lámpakapcsolók, de nekünk nem árulta el. Deb bekapcsolta az övére erősített nagy zseblámpát, és körbevilágított vele a pályán. Visszafojtottam a lélegzetem, amikor a fénysugár odaért az egyik kapuhoz... majd a másikhoz. Deb még egyszer végigment az egész pályán, lassan, helyenként meg-megállva, majd odafordult hozzám.

– Semmi – közölte velem. – Lószar sincs itt.

– Csalódottnak tűnsz.

Horkantott egyet, majd elindult kifelé. Én még ácsorogtam egy ideig a pálya közepén, éreztem, ahogy a jégből felém sugárzik a hideg, és boldog ábrándozásba merültem. Jobban mondva, nem is igazán boldogba.

Mert ahogy Deb sarkon fordult és elindult kifelé, meghallottam egy vékony kis hangot, valahonnan a hátam mögül; egy hideg, száraz kis nevetést,

egy ismerős, tollkönnyű érintést, épphogy csak a hallásküszöböm alatt. És miközben drága Deborahm elhagyott, mozdulatlanul álltam a jégen, lehunytt szemmel és kíváncsian fülelve: mit akar vajon mondani ősrégi barátom? Nem hallottam túl sokat – csak egy suttogásnál is halkabb suttogást, egy hangtalan megjegyzést, de tovább hallgatóztam. Felnevetett, és lágy, rettenetes dolgokat mormogott az egyik fülembé, miközben a másik fülellemmel Deborah hangját hallottam, aki arra utasította Stebant, hogy jöjjön be, és kapcsolja fel a lámpákat. Amit a férfi pár pillanattal később meg is tett, miközben a kis hangtalan suttogás a lármás, vidám jókedv és a jóindulatú rettenet keverékének harsogásává változott hirtelen.

Mi lehet ez? – kérdeztem magamban udvariasan. Csak éhes élvezetet kaptam válaszul. Fogalmam sem volt, hogy ez mit jelenthet. Ezzel együtt nem lepődtem meg túlságosan, amikor elkezdődött az üvöltözés.

Steban rettenetesén tudott üvölni. Egy érdes, fulladozó hörgés jött ki a száján, leginkább olyan volt, mintha folyamatosan hányna. A pasast valószínűleg nem a zenei érzékéért szerették a munkahelyén.

Kinyitottam a szemem. Ilyen körülmények között képtelen voltam koncentrálni, és amúgy sem hallottam már semmit. A suttogás abbamaradt, ahogy az ordítás elkezdődött. Végül is, az üvöltés mindent elmondott, nem? Úgyhogy még pont időben nyitottam ki a szemem ahhoz, hogy lássam, amint Steban kiugrik a stadion túlsó végén lévő kis kamrából, és a jégre veti magát. Hangosan csattogva kelt át a pályán, meg-megcsúszott, és pánikszerűen nyögdecselt valamit spanyolul, majd végül fejével a korlátba ütközött. Valahogy talpra küszködte magát, és horrorisztikusan hörgöve az ajtóhoz rohant. Egy kis vérfolt szennyezte a jeget ott, ahol elesett.

A következő pillanatban Deborah robbant be az ajtón, a kezében tartott pisztollyal célpontot keresve, Steban pedig átverekedte magát Deborahn, és kivetette magát a napfénybe.

– Mi történt? – kérdezte Deborah, készenlétben tartva pisztolyát.

Az utolsó száraz kaccantás visszhangjára figyelve oldalra billenttem a fejemet, és most – miközben még mindig ott visszhangzott az a szörnyű üvöltés – végre megértettem.

– Azt hiszem, Steban talált valamit – mondtam.

22. FEJEZET

A rendőrség berkein belüli politikai harc – ahogy azt Deborahval is oly keményen próbáltam megértetni – sikamlós és szerteágazó dolog volt. És amikor két olyan végrehajtó szerv ütközött össze, amelyek nem igazán törődtek egymással, együttműködésük általában nagyon lassú, nagyon bürokratikus és rengeteg ürüggyel és kifogással terhes volt, nem beszélve a palástolt sértegetésekről és fenyegetésekről. Ezt természetesen nagyon szórakoztató volt nézni, de emiatt az eljárások a kelletténél sokkal hosszabbra nyúltak. Így hát Steban rettenetes jódlizása óta már több óra is eltelt, mire sikerült tisztázni a kinek-mi-a-hatásköre témájú kérdéseket, és végre tényleg elkezdhattuk vizsgálni a kedves kis ajándékot, amelyet új barátunk, Steban fedezett fel a kamrában.

Ez idő alatt Deborah leginkább a stadion szélénél ácsorgott, erősen próbálva leküzdeni türelmetlenségét, amit sehogyan sem sikerült elrejtienie. Matthews kapitány LaGuertával a farvizén vitorlázott be. Kezet ráztak Broward megyei alteregóikkal, Moon kapitánnyal és McClellan nyomozóval. Megvívták nem egészen barátságos bokszmeccsüket, és a következő eredményre jutottak: Matthews, amennyire csak lehetett, biztos volt abban, hogy a hat kéz és a hat láb, amit Broward megyében találtak, ahhoz a három fejhez tartozott, aminek ügyében az ő részlege vezette a nyomozást Miami-Dadeben. Barátságos, egyszerű kifejezéseket használva vezette le, hogy szűklátókörűség lenne azt gondolni, miszerint előbukkan három test nélküli emberi fej valahol, majd három fej nélküli test valahol máshol, és ezek nem tartoznak össze.

Moon és McClellan nem kevésbé logikusan kijelentették, hogy Miami-ban nap mint nap újabb fejeket találnak, de Browardban az ilyesmi már szokatlanabb, úgyhogy ők talán inkább egy kicsit komolyabban vennék ezt az ügyet, és egyébként is, nem lehet biztosra venni, hogy a maradványok összetartoznak, amíg a rutinvizsgálatokat el nem végzik, ez pedig ugye az ő dolguk lenne, mivelhogy az ő területükön történt az eset. Természetesen az eredményeket boldogan átadják majd.

Matthews ezt viszont természetesen nem fogadhatta el. Elmagyarázta nekik, hogy a browardiak azt sem tudják, mit kell keresni, és elképzelhető, hogy elsiklanak bizonyos részletek felett, vagy kulcsfontosságú bizonyítékokat tesznek tönkre. Természetesen nem a hozzá nem értés vagy az ostobaság miatt; Matthews biztosra vette, hogy a Broward megyeiek szakértelmének és bölcsességének nincsen párja.

Moon ezt természetesen nem az együttműködés boldog szellemében fogadta; némi indulatnak is tanújelét adva azt a megfigyelést tette, miszerint

Matthews szavaiból célzást vél felfedezni arra vonatkozóan, hogy az ő emberei mind másodosztályú idióták. A csevej ezen pontjára már Matthews kapitány is jócskán felhúzta magát, így rettenetesen udvariasan azt válaszolta, hogy nem, ó, egyáltalán nincs szó arról, hogy a browardiak másodosztályúak lennének. Meg vagyok győződve róla, hogy ököllestek volna egymásnak, ha közben nem érkezik meg a Floridai Rendőrfőkapitányság képviselője.

Az FRFK olyan, mint egy állami szintű FBI. Joguk van bármilyen rendőrségi ügybe beleavatkozni Floridán belül bárhol, viszont, a szövetségekkel ellentétben, őket tisztelik a zsaruk. Esetünkben egy átlagos magasságú és testalkatú, kis szakállal ékített, kopaszra borotvált fejű férfi képviselte őket. Én nem vettem észre rajta semmi különösöt, de amikor a két, nála jóval magasabb és testesebb kapitány közé lépett, azok rögtön befogták a szájukat és hátraléptek egyet. A pasas nagyon gyorsan rövidere zárta és megszervezte a dolgokat, úgyhogy nemsokára idilli békében és nyugalomban láhattunk munkához a hármas gyilkosság ügyében.

Az FRFK képviselője azt mondta, hogy ez a Miami-Dade Rendőrség ügye volt eddig is, és az is marad, hacsak a szövettani elemzés nem bizonyítja azt, hogy a stadionban talált testrészek nem a három fejhez tartoznak. Ez a gyakorlatban és rövid távon azt jelentette, hogy az épület előtt gyülekező riporterek elsősorban Matthews kapitányt fogják majd fotózni.

Ekkor érkezett meg Angel-nem-rokon, aki azonnal munkához látott. Nem voltam biztos abban, hogy mire véljem ezt az egészet, és most egyáltalán nem a kinek-mi-a-hatásköre kérdéskör kapcsán kialakuló csetepatéra gondolkodom. Nem, sokkal inkább maga az ügy foglalkoztatott, amivel kapcsolatban hirtelen nagyon sok töprengenivalóm volt. És most nem csupán a gyilkosságok tényéről és a hús szétterítéséről beszélek, bár már önmagában az is elég pikáns volt. Hanem... Szóval természetesen sikerült bekukkantanom Steban kicsi, rettenetes kamrájába, még mielőtt a csapatok megérkeztek volna – de ugye ezért senki nem hibáztathat? Csak egy falatra vágytam a mézszárlásból, és meg akartam érteni, hogy a kedves ismeretlen kolléga miért pont ott rakta le a maradványokat; szóval, tényleg csak gyorsan körül akartam nézni.

Úgyhogy – amint Steban visitva és hörögve kirohant az ajtón, mintha csak egy grapefruittól fulladozó malac lenne – gyorsan odamentem a kamrához, hogy megnézzem, mitől lett ilyen rosszul.

A testrészek ezúttal nem voltak gondosan becsomagolva. Ehelyett négy kupacban sorakoztak a padlón. Amikor közelebről is megnéztem őket, csodálatos dolgot fedeztem fel.

Az egyik láb a kamra bal oldalfala mellett kinyújtva hevert. Sápadt volt, vértelenül kékesfehér, bokamagasságban pedig még ott volt egy kis aranylánc, rajta szivecske alakú függő. Nagyon csinos volt, tényleg, még vérfoltok sem szennyezték; valóban elegáns munka. Mellette egy hasonlóan tökéletes vágással lemetszett kar hevert, behajlított könyökével az ellenkező irányba

mutatva, alatta pedig a párja, ugyanolyan elrendezésben. Közvetlenül mellette hevert a többi testrész, két nagy félkört formázva. Ez utóbbiak mind behajlított állapotban feküdtek.

Beletelt egy pillanatba. Pislogtam, majd hirtelen összeállt a kép, és nagyon erősen kellett koncentrálnom, hogy el ne kezdjek hangosan kuncogni, úgy, mint azok a kamaszlányok, akikhez Deb korábban hasonlított.

Mert a karok és a lábak három betű képét rajzolták fel, a betűk pedig egy rövid szóvá álltak össze: BÚÚ.

A három torzót a BÚÚ alatt helyezte el a művész, negyed körívben, Halloween-napi kis mosolyt formázva.

Hogy mekkora csibész...!

De annak ellenére, hogy mélységesen csodáltam a játékos szellemet, amivel ezt a kis csínyt véghezvitte, egyszerűen nem tudtam megérteni, hogy a helyszínnek miért pont a kamrát választotta a jégpálya helyett, ahol minden bizonnyal nagyobb közönségnek prezentálhatta volna művét. Ugyan tágas volt a kamra, de ahhoz elég szűkös, hogy kényelmesen kiférjenek benne a betűk. Szóval miért?

És miközben ezen töprengtem, a stadion bejárata hangos csattanással kivágódott – valószínűleg a mentőcsapat előőrse érkezett meg. Egy pillanattal később a hátamon éreztem a csukódó ajtó keltette huzatot, és...

A hideg felkúszott a gerincemen, ahol szembetalálkozott az ugyanazon az útvonalon közlekedő, de fentről érkező meleg hullámmal. Könnyed ujjait végigfuttatta tudatalattim legmélyén, aminek hatására valami megváltozott (valahol mélyen, gyíkgagyam vaksötétjében), és éreztem, ahogy a Sötét Utas vadul egyetért valamivel, amit én nem is hallottam és nem is értettem, kivéve azt a részét, ami a hideg levegő gerincvelői sürgetésével, az engem körbezáró falakkal és valaminek a támadó jelenlétével volt kapcsolatos...

A tökéletesség jelenlétével. Kétségkívül. Valami egyszerűen tökéletes volt itt, és ez olyan elégedetté, izgatottá és kielégültté tette furcsa stopposomat, hogy azt fel sem tudtam igazán fogni. És mindezek felett ott lebegett az a furcsa érzés, hogy ez az egész valahogy nagyon ismerős nekem. Semmit nem értettem az egészből, de ezzel együtt ismerős volt. De még mielőtt kielemezhettem volna ezeket a furcsa revelációkat, egy zömök, egyenruhát viselő emberke felszólított, hogy lépjek hátra és tartsam a fejem fölé a kezemet. Minden bizonnyal az erősítés első hullámában érkezett, és nagyon meggyőzően fogta rám a fegyverét. Mivel csak egy szemöldöke volt (viszont az végigfutott mindkét szeme fölött), homlokkal pedig nyilvánvalóan nem rendelkezett, úgy döntöttem, engedek a kérésének. Pont olyan ostoba, izomagyú keménylegénynek tűnt, aki simán lelő egy ártatlan embert – vagy akár engem is. Hátrább léptem a kamrától.

Pechére visszavonulással betekintése nyílt a kamrában kiállított élőképre, és emiatt a fiatal ember hirtelen már nem tudott mással törődni, csak

azzal, hogy hol szabadulhatna meg a reggelijétől. Még azelőtt sikerült odaérnie egy tőle három méterre lévő nagy szemeteshez, hogy öklendezni kezdett volna. Én mozdulatlanul vártam, hogy befejezze. Nem szép dolog, ha valaki elpazarolja a félig megemésztett ételt. És nem is túl egészséges. Szerintem a társadalom felesküdtött védelmezőjének nem illik ilyet tennie.

Még több egyenruhás masírozott be, majomszerű barátomnak hamarosan több társa is akadt, akivel megoszthatta a hulladéktárolót. Hát mit mondjak, nem volt szép hangjuk, a felém libbenő szagokról nem is beszélve. De udvariasan megvártam, amíg befejezik, mivel a kézfegyver egyik csodálatos tulajdonsága, hogy hányás közben is simán el lehet sütni. De az egyik egyenruhás egyszer csak kiegyenesedett, arcát a zakóujjába törölte, és elkezdett kikérdezni engem. Hamarosan mindent tisztáztunk, majd azzal az utasítással toltak félre, hogy ne menjek sehova és ne nyúljak semmihez.

Matthews kapitány és LaGuerta nyomozó nem sokkal később futottak be, és amikor végre átvették az uralmat a helyszín felett, egy kicsit megnyugodtam. De most, hogy már mehettem volna, ahova akarok, és ahhoz nyúlhatam volna, amihez akarok, egyszerűen csak leültem és gondolkodtam. És a gondolataim meglepően nyugtalanítóak voltak.

Miért volt a kamra képe olyan ismerős?

Hacsak nem akartam megismételni azt a hülyeséget, amit aznap már korábban is gyakoroltam (mármint, hogy megpróbálom meggyőzni magam arról, hogy ezt én tettem), találnom kellett valamit, ami indokolná a meglepődés gyönyörűsége hiányát. Természetesen nem én tettem. Már szégyelltem ezt a buta feltételezést. BÚÚ, valóban. Már az is elpocsékolt idő volt, hogy egyáltalán elgondolkodtam ezen. Nevetséges.

Szóval, izé..., akkor miért tűnt olyan ismerősnek?

Sóhajtottam, és újabb érzés tört rám: a teljes zavarodottságé. Egyszerűen elképzelni sem tudtam, mi folyik körülöttem, ugyanakkor valamiképpen én is részese vagyok az egésznek. Ez a felfedezés nem segített sokat, mivel beleillett az összes eddigi, logikusan levezetett elméletembe. Ha elvetem azt az abszurd ötletet, hogy tudat alatt ilyesmiket tennék – márpedig ezt elvettem –, akkor minden további következtetés még valószínűtlenebb. Szóval Dexter a következő eredményre jutott: valahogy köze van a történetekhez, de lövése sincs, hogy ez mit jelent. Éreztem, ahogy egykor méltán híres elmém fogaskerekei kipotyognak a helyükről, és csilingelve hullanak a padlóra. Kling-klang. Tyú. Dexter dezorientálódott.

Szerencsére megjelent Deborah, és ez megmentett a teljes összeomlástól.

– Gyerünk – szólított fel nyersen. – Felmegyünk az emeletre.

– Megkérdezhetem, hogy miért?

– Beszélünk az irodai alkalmazottakkal – válaszolta. – Kiderítjük, tudnak-e valamit.

– Hát, ha van irodájuk, akkor biztos tudnak valamit – viccelődtem.

Rám nézett, majd elfordult.

– Gyerünk – ismételte meg.

Lehet, hogy csak a parancsoló hanghordozása miatt, de vele mentem. A stadion távolabbi falához sétáltunk, majd ki a folyosóra. Egy browardi rendőr volt a liftnél, és közvetlenül az üvegajtók hosszú sora mellett még többen voltak, mindannyian a kordont védve álltak ott. Deb odamasírozott a liftnél ácsorgó rendőrhöz, és azt mondta neki: „Morgan vagyok.”

A férfi bólintott, és megnyomta a hívógombot. Rám kifejezéstelen arccal nézett, ami sokat elárult.

– Én is Morgan vagyok – közöltem vele. Erre rám nézett, majd elfordult az üvegajtók felé.

Megszólalt egy halk kis harangjáték, és megérkezett a lift. Deborah berontott a felvonóba, és elég erőteljesen csapott rá a gombokra ahhoz, hogy a rendőr felnézzen. Becsukódtak az ajtók.

– Miért vagy ilyen nyomott, hugi? – kérdeztem. – Nem erre vágytál?

– Ez rabszolgamunka, és ezt mindenki tudja – morogta.

– De nyomozással kapcsolatos rabszolgamunka – hívtam fel rá a figyelmét.

– Az a kurva LaGuerta keresztbe tett nekem – sziszegte. – Amint befejezem ezt itt, vissza kell mennem a prostikhoz.

– Ó, te jó ég. Abban a szexi ruhában?

– Abban a szexi ruhában – válaszolta, és még mielőtt kiötölhettem volna bármit, amitől egy csapásra megvigasztalódik, megérkeztünk az irodákhoz, és a lift ajtaja kinyílt. Deb kirozott, én pedig követtem. Hamarosan megtaláltuk a személyzeti társalgót, ahol összegyűjtötték az irodistákat, hogy várjanak, amíg a magasságos törvény rá nem ér arra, hogy velük is foglalkozzon. Egy újabb browardi zsaru ácsorgott a társalgó bejáratánál, valószínűleg örködött, nehogy valamelyik alkalmazott átszökjön Kanadába. Deborah biccentett az ajtónálló rendőr felé, majd bement a társalgóba. Én különösebb lelkesedés nélkül követtem, miközben az agyam a saját problémámmal volt elfoglalva. Egy pillanattal később Deb rázott fel az álmodozásból, aki előbb intett nekem a fejével, majd kivezetett egy mogorva, zsíros arcú, rettenetes loboncú fiatalembert az ajtó irányába. Ismét követtem.

Természetesen négy szemközt akarta kihallgatni az illetőt, ami a rendőri munka szempontjából profizmusra vallott, de az igazat megvallva, engem nem hozott különösebben lázba. Tudtam – anélkül, hogy választ tudtam volna adni a miértre –, hogy azok közül az emberek közül senkinek nem lesz különösebb mondanivalója. Ahogy elnéztem közülük az elsőt, úgy éreztem, vele kapcsolatban ez a feltételezésem nemcsak a gyilkosságot illetően állja meg a helyét, hanem ki lehetne terjeszteni az egész életére is. Ez csak rabszolgamunka volt, amit azért Deb kapott, mert a kapitány úgy gondolta, jó munkát

végzett, de ezzel együtt istencsapásának tartotta. Szóval adott neki egy nyomozódiszerű robotmelót, hogy lefoglalja és távol tartsa magától. Én pedig azért voltam itt, mert Deb azt akarta, hogy itt legyek. Valószínűleg azt szerette volna, ha a fantasztikus hetedik érzékemmel rájövök, mit reggeliztek ezek a hivatali patkányok. Csak egy pillantást kellett vetnem a fiatalemberre, hogy megállapítsam, valószínűleg hideg pizzát és chipszet evett, amit aztán egy liter Pepsivel öblített le. Ezek az ételek tették tönkre az arcbőrét és oltották be bárgyú ellenségességgel.

Ennek ellenére a nyomukban maradtam, ahogy Morgó úr az épület hátsó részén található tárgyalóhoz vezette Debraht. A terem közepén egy hosszú tölgyfa asztal állt, körülötte tíz darab fekete, magas támlájú székkal, a sarokban pedig egy íróasztal volt, rajta egy számítógép és egyéb audiovizuális berendezések. Miközben Deb és pattanásos fiatal barátja leültek, majd morcosan egymásra meredtek, én odalődörögtem a számítógéphez. Egy kis könyvespolc volt az ablak alatt, az íróasztal mellett. Kinéztem az ablakon. Szinte közvetlenül alattam ott csoportosultak a riporterek és a rendőrautók, amelyek mostanra már teljesen körbevették az ajtót, amin Steban engedett be bennünket.

Rápillantottam a könyvespolcra, azon gondolkozva, hogy esetleg egy részét lepakolhatnám, és rákuperodhatnék, ízléses távolságban a megbeszéléstől. Egy köteg barna dosszié volt a polcon, a legfelsőn egy kicsi, szürke tárgy. Kocka alakú volt és műanyagyszerű. Fekete kábel futott belőle a számítógép hátuljához. Felemeltem, hogy arrébb rakjam.

– Hé! – kiáltott rám a mogorva szobakukac. – Ne piszkálja a webkamerát!

Debre néztem. Ő visszanézett rám, és esküszöm, láttam, ahogy kitágulnak az orrlyukai, mint egy versenylónak a start előtt.

– A micsodát? – kérdezte halkán.

– A bejáratra állítottam a fókuszot – válaszolta a srác. – Most újra be kell állítanom. Ember, muszáj a dolgaimat piszkálnia?

– Azt mondta, webkamera – közöltem Debrahval.

– Kamera – válaszolta nekem.

– Igen.

Odafordult a Szőke Herceghez.

– Be van kapcsolva?

A fiú, aki még mindig arra koncentrált, hogy el ne veszítse sértett arcki-fejzését, eltátotta a száját.

– Mi?

– A kamera – válaszolta neki Debrah. – Működik?

A fiú szífogott, majd az ujjával megtörölte az orrát.

– Mit gondol, izgatnám magam miatta, ha nem működne? Két kilóba került. Naná, hogy működik.

Kipillantottam az ablakon, ahova a kamera is nézett, miközben a srác tovább döngicsélte gyászdalát.

– Csináltam weboldalt is, meg minden. Kathouse.com. Az emberek megnézhetik, ahogy bejön a csapat, meg ahogy elmennek.

Deborah odajött, és megállt mellettem. Ő is kifelé bámult az ablakon.

– A bejáratra volt irányítva – mondtam neki.

– Még jó – közölte velünk vig barátunk. – Hogyan látnák különben a weboldalamon az emberek a csapatot?

Deborah megfordult, és ránézett. Körülbelül öt másodperc múlva a srác elvörösödött, és lesütötte a szemét.

– Be volt kapcsolva a kamera éjszaka? – kérdezte Deb.

A fiú nem nézett fel, csak motyogott.

– Naná. Úgy értem, azt hiszem, igen.

Deborah rám nézett. Ő csak annyira értett a számítógépekhez, hogy ki tudjon tölteni egy forgalmi jelentést. De tudta rólam, hogy én ennél többre is képes vagyok.

– Hogy van beállítva? – kérdeztem a fiatalember feje búbjától. – Automatikusán archiválódnak a felvételek?

Ezúttal felnézett. Az „archiválni” kifejezést használtam, úgyhogy csak jó fej lehetek.

– Ja – válaszolta. – Tizenöt másodpercenként frissít, és lementi az anyagot a merevlemezre. Reggelente általában törlöm az egészet.

Deborah úgy megszorította a karom, hogy szó szerint berepedt a bőröm.

– Ma reggel is törölte? – kérdezte.

A srác megint elfordította a tekintetét.

– Nem – felelte. – Maguk bemasíroztak, és ordibálni kezdtek. Még a leveleimet sem tudtam letölteni.

Deborah rám nézett.

– Bingó – mondtam neki.

– Jöjjön ide – szólította fel boldogtalan foglyunkat.

– Mi?

– Jöjjön ide – ismételte meg Deb lassan, mire a srác leesett állal felállt, és tördelni kezdte a kezét.

– Mi? – kérdezte megint.

– Kérem, uram, lenne szíves idejönni? – parancsolt rá Deborah egy öreg róka minden hozzáértésével, mire a srác elindult, és odajött hozzánk.

– Megnézhetnénk a tegnapi éjszakai felvételeket?

A fiatalember tátott szájjal bámult a számítógépre, majd vissza ránk.

– Miért? – kérdezte. Ó, az emberi intelligencia rejtelméi.

– Mert – ejtette ki a szavakat Deborah nagyon lassan és gondosan – úgy gondolom, a gyilkos esetleg rajta lehet a felvételeken.

A srác rámeredt, és elvörösödött.

– Az ki van zárva – mondta.

– Nincsen – közöltem vele.

Rám nézett, majd vissza Debre, még mindig tátott szájjal.

– Azannyát – sóhajtott. – Nem viccelnek, mi? Úgy értem... Nem, de most tényleg? Úgy értem... – Még jobban elvörösödött.

– Megnézhetjük a felvételeket? – ismételte meg Deb.

A srác egy pillanatig mozdulatlan maradt, majd ledobta magát a székre, és megfogta az egeret. A képernyő rögtön megélnékvült, mire ő szélesebb gépelésbe és kattintgatásba kezdett.

– Mikortól indítam? – kérdezte.

– Mikor ment el az utolsó ember? – kérdezett vissza Deb.

Vállat vont.

– Tegnap este nem volt semmi. Mindenki elindult..., mikor is? Nyolc órákor?

– Indítsa éjfélről – mondtam neki, mire bólintott.

– Jó. – Egy darabig némán ügyködött. – Gyerünk már – motyogta.

– Csak olyan hatszáz megahertzes – tájékoztatott minket. – Nem frissít elég gyorsan. Azt mondják, nincs ezzel semmi baj, de olyan cseszettül lassú, és egyszerűen nem... na, jó már – szakította félbe magát hirtelen.

Egy sötét kép jelent meg a monitoron: az alattunk elterülő parkoló üresen.

– Éjfél – mondta a srác, és a képernyőre meredt. Tizenöt másodperc múlva frissült a kép, de továbbra is ugyanazt láttuk.

– Öt órán keresztül ezt kell néznünk? – kérdezte Deborah.

– Pörgesse végig – szólítottam fel a számítógépes zsenit. – Keressen fényszórót, vagy bármi mozgást.

– Ooooksa – válaszolta. Manőverezett párat az egérrel, és a képek elkezdtek egy másodperces sebességgel váltakozni. Eleinte nem igazán különböztek egymástól; ugyanaz a sötét parkoló, egyetlen fényforrással a kép szélénél. Körülbelül ötven kép múlva valami mozgás támadt.

– Egy furgon! – kiáltotta Deborah.

Kedvenc számítógépmolyunk megrázta a fejét.

– A biztonságiak – közölte velünk, és a következő képen valóban egy biztonsági szolgálat autóját láhattuk.

Folytatta a lapozást, a képek megállás és változás nélkül követték egymást a szemünk előtt. Minden harmincadik vagy negyvenedik képen megjelent a biztonsági örök autója, majd semmi. Pár perccel később ennek hirtelen vége szakadt, és képek hosszú során keresztül már csak a semmit láttuk.

– Lebuktak – jelentette ki pattanásos új barátunk.

Deborah neheztelve nézett rá.

– Elromlott a kamera?

A srác felnézett Debre, megint elpirult, majd elkapta a tekintetét.

– A biztonságiak – magyarázta. – Rettenetesek. Minden éjszaka kábé..., mikor is, háromkor? Leparkolnak ott a másik oldalon, és alszanak. – Fejével a képernyőn váltakozó tők egyforma képek felé intett. – Látja? Hahó! Mr. Biztonságis Ember? Keményen dolgozik, mi? – Az orrán valami szőrcsőgő hang jött ki, amit, feltételezem, nevetésnek szánt. – Hát nem igazán!

– Ismét a szőrcsőgő hangot hallatta, majd továbblapozta a képeket. És akkor hirtelen...

– Várjon! – kiáltottam fel.

A monitoron egy furgon jelent meg az alattunk lévő ajtónál. A következő képen már egy férfi is állt a furgon mellett.

– Közelebb tud menni? – kérdezte Deborah.

– Zoomoljon rá – kértem, még mielőtt összehúzhatta volna a szemöldökét. A kurzorral kijelölte a sötét alakot a képernyőn, és rákattintott. A képrészlet nagyobb lett.

– Ennél nagyobb felbontásban nem fogják látni – magyarázta. – Mivel a pixelek...

– Fogja be – szólt rá Deborah. Olyan erősen bámulta a képernyőt, hogy az mintha kezdett volna megolvadni, és ahogy én is jobban megnéztem, már értettem, hogy miért.

Sötét volt és a férfi túl messze állt a teljes bizonyosságához, de az a néhány részlet, amit ki tudtam venni, nagyon ismerős volt; mind a póz, ahogy a képen állt (mindkét lábára elosztva a súlyát), mind az egész arcéle. Valahogy – bármilyen elmosódott is volt – emlékeztetett valakire. És ahogy mélyről, agyam Hátsó Üléséről felhangzott a sziszegő nevetés erős hulláma, úgy zuhant rám a felismerés, mint egy versenyzongora: akire hasonlít, az nem más, mint...

– Dexter...? – szólalt meg Deborah elfojtott, rekedtes hangon.

Pontosan.

Dexterre hasonlított.

23. FEJEZET

Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy Deborah vezette vissza Rossz Napom Van urat a társalgóba, mert amikor megint felnéztem, egymagában állt előttem. Kék egyenruhája ellenére most egyáltalán nem tűnt zsarunak. Ezzel szemben gondterheltnek látszott, mint aki nem tudja eldönteni, kiabáljon-e vagy sírjon, mint egy anyuka, aki nagyon nagyot csalódott drága kicsi szeme fényében.

– Szóval? – követelte a magyarázatot, és egyet kellett értenem vele abban, hogy ez bizony magyarázatra szorul.

– Egyet sem találok – válaszoltam. – Te?

Belerúgott egy székbe. Az felborult.

– Az istenit, Dexter, most ne szellemeskedj! Mondj valamit. Mondd, hogy nem te tetted! – Nem válaszoltam. – Akkor legalább mondd azt, hogy te voltál! Csak mondjál már VALAMIT! Bármit!

Megráztam a fejem.

– Én... – Nem volt mit mondanom, úgyhogy megint csak megráztam a fejem. – Én meglehetősen biztos vagyok benne, hogy nem én voltam – mondtam végül. – Úgy értem, nem hinném. – Ez még az én fülemnek is úgy hangzott, mintha két lábbal állnék a leghülyébb válaszok biztos talaján.

– Mit jelent az, hogy „meglehetősen biztos”? – szállt rám Deb. – Azt jelenti, nem vagy biztos benne? Azt, hogy lehet, hogy te vagy a képen?

– Hát – ríposztottam a körülményekhez képest meglehetősen szelleme-sen. – Előfordulhat. Nem tudom.

– És ez a „nem tudom” azt jelenti, hogy nem tudod, hogy el akarod-e mondani, vagy azt, hogy tényleg nem tudod, hogy te vagy-e a képen?

– Meglehetősen biztos vagyok abban, hogy nem én vagyok, Deborah – ismételt meg. – De tényleg nem tudom. A pasi úgy néz ki, mint én, nem?

– A francba – rúgott bele a földön fekvő székbe. A szék az asztalnak csapódott. – Hogy lehet az, hogy nem tudod, a franc essen beléd?!

– Ezt egy kicsit nehéz lenne elmagyarázni.

– Próbáld meg!

Kinyitottam a számat, de megint nem jött ki rajta semmi. Mintha nem lennék már így is elég nagy bajban, még a szellemességem is cserbenhagyott.

– Én csak... Vannak ezek az... álmaim, de Deb, én tényleg nem tudom – válaszoltam, még az is lehet, hogy motyogva.

– Franc, franc, FRANC! – reagált Deborah. Rúgás, rúgás, rúgás.

És nagyon nehéz lett volna nem egyetérteni a helyzetelemzésével.

Megint rám tört az összes ostoba, önpusztító elméletem, de ezúttal

agresszívebben, mint valaha. Persze hogy nem én voltam – hogyan is lehettem volna én? Arról azért tudnék, nem? Úgy tűnik, nem, kedves fiam. Úgy tűnik, valójában semmiről nem tudtál. Mert a mi mély, sötét, ködös kis agyunk mindenféle dolgot mond nekünk, a valóságon innen és túlról, de a képek nem hazudnak.

Deb egy újabb sortűz kíméletlen támadást indított a székek ellen, majd felegyenesedett. Az arca vörös volt, a tekintete meg jobban hasonlított Harryéra, mint valaha.

– Rendben – jelentette ki. – Az a helyzet... – pislogott, és elhallgatott, ahogy mindketten észrevettük, hogy Harryt idézi.

És egy pillanatra Harry ott állt a szobában, közöttem és Deborah között, a két oly különböző gyermeke között, különös örökségének két ökle között. Deb hátából eltűnt az acélosság egy része, és most megint olyan emberi volt, amilyenek már rég nem láttam. Egy hosszú másodpercig rám nézett, majd elfordult.

– A testvérem vagy, Dex – szólalt meg végül. Meg vagyok róla győződve, hogy eredetileg nem ezt akarta mondani.

– Senki nem fog hibáztatni – válaszoltam.

– Az isten verje meg, a testvérem vagy! – tört ki belőle meglepő vad-sággal. – Nem tudom, mi az a dolog, amiről te és apa soha nem beszéltek nekem. De azt tudom, hogy most mit tenne.

– Feladna – feleltem. Deborah bólintott.

Valami megcsillant a szeme sarkában.

– Dex, rajtad kívül nincsen családom.

– Hát, nem jártál túl jól, igaz?

Felém fordult, és már mindkét szemében könnyeket láttam. Egy hosszú pillanatig csak nézett. Figyeltem, ahogy kigördül egy könnycsepp a bal szeméből, és végigcsordul az arcán. Deb letörölte, kihúzta magát, és mély levegőt véve megint az ablak felé fordult.

– Pontosan – jelentette ki. – Ő feladott volna. És én is ezt fogom tenni. – Nem nézett rám, az ablakon bámult kifelé, messze, a látóhatáron is túlra.

– Be kell fejeznem a személyzet kihallgatását – közölte velem. – Rád bízom, hogy eldöntsd, mennyire fontos ez a bizonyíték. Vidd haza a saját gépedre, és találd ki, amit ki kell találnod. És amikor itt végzek, még mielőtt visszamennék a helyemre, elmegyek érte, és te elmondod nekem, mire jutottál. – Az órájára pillantott. – Nyolc óra van. És ha akkor elő kell állítsalak, megteszem. – Újabb hosszú pillantást vetett rám. – Az isten verje meg, Dexter – mondta halkán, majd kiment a szobából.

Odamentem az ablakhoz, és én is kinéztem rajta. Lent továbbra is nyüzsögtek a rendőrök, a riporterek és a felháborodott tömeg. Messze a parkolón túl ott volt a sztráda, tele autókkal és furgonokkal, amelyek százhatvan kilométer per órás sebességgel robogtak végig az úton. Mögöttük, a ködös

messzeségben, Miami épületei tornyosultak.

Az előtérben pedig szegény deliráló, deprimált Dexter bámult ki az ablakon egy városra, ami nem tudott beszélni, de még ha tudott volna, sem mondott volna neki semmit.

Az isten verje meg, Dexter.

Nem vagyok benne biztos, mennyi ideig néztem a várost, de valamivel később ráébredtem, hogy nem ott fogom megtalálni a választ. Viszont Pattanásos Kapitány gépe már több reménnyel kecsagetett. A számítógéphez ültem. Volt benne CD-író. A legfelső fiókban találtam egy doboz írható lemezt. Az egyiket beraktam a meghajtóba, az összes képet kiírtam rá, és kivettem a CD-t. Megfogtam, rápillantottam, de nem árult el sokat, azt a halvány kis nevetést a hátsó ülésről pedig valószínűleg csak hallucináltam. A biztonság kedvéért azért töröltem a fájlokat a merevlemezzől.

Kifelé menet nem állítottak meg a browardi rendőrök, még csak nem is szóltak hozzám, de úgy tűnt, kemény, gyanakvó közömbösséggel bámulnak.

Eszembe jutott, hogy vajon ilyen-e a lelkiismeret-furdalás. Azt hiszem, ezt soha nem fogom megtudni – nem úgy, mint szegény Deborah, akit a felelősségérzet olyan foka tép darabokra, amely még több embernek is sok lenne. Csodáltam a döntéséért, hogy rám bízta, mennyire fontos ez a bizonyíték. Nagyon sikkes. Nagyon Harry-szerű megoldás volt, mintha egy töltött fegyvert rakott volna az asztalra a bűnös barátja elé, majd otthagyta volna, tudván, hogy a büntudat meghúzza majd a ravaszt, és egy csomó tárgyalási költséget megspórol az államnak. Harry világában az embert az erkölcsi érzéke nem hagyja tovább élni egy ekkora szégyen után.

De ahogy Harry is tisztában volt vele, az ő világa már rég halott – és nekem nem volt lelkiismeretem, szégyenérzetem vagy büntudatom. Csak egy CD-lemezem volt, néhány képpel. És azoknak a képeknek persze még kevesebb értelmük volt, mint a lelkiismeretnek.

Lennie kellett egy magyarázatnak, amelyben Dexter nem furikázott át a városon álmában. Persze, a város legtöbb lakója rendszeresen megtette ezt, de ők legalább induláskor részben ébren voltak, nem? És itt álltam én, csillogó szemekkel, derűsen, éberen, és amúgy sem az a fajta fickó voltam, aki bármi-kor is tudtán kívül portyázna a városban áldozatra lesve; nem, én az a típus voltam, aki tudni akart ennek minden pillanatáról. A kulcsfontosságú bizonyítékom erre pedig az az éjszaka a gyorsforgalmin. Fizikai lehetetlenség, hogy én dobtam volna azt a fejet az autómnak, nem?

Hacsak meg nem tudom győzni magam arról, hogy képes vagyok két helyen lenni egyszerre, aminek rengeteg értelme volt – ha belegondol az ember, hogy az alternatív megoldások egyike az, ha én csak elképzelttem, hogy ott ülök az autóban, és valaki más dobál fejekkel, miközben természetesen én dobtam meg az autót egy fejjel, majd...

Nem. Ez nevetséges. Az agyam utolsó pár kis foszlánya sem tudta

elhinni ezt a tündérmesét. Biztos van valami egyszerű, logikus magyarázat, és én meg fogom találni. És bár ez úgy hangzott, mintha arról próbálnám meggyőzni magam, hogy nincsenek szörnyek az ágy alatt, azért kimondtam hangosan.

– Van egy egyszerű, logikus magyarázat – jelentettem ki. És mivel Miami-ban mindennek füle van, hozzátettem:

– És semmi sincs az ágy alatt.

De most sem kaptam egyéb választ, mint egy nagyon jelentőségteljes hallgatást a Sötét Utastól.

A szokás szerint derűsen vérszomjas autóstársaim minden igyekezete ellenére sem jutottam ennél többre a hazaúton. Vagyis, pontosabban, semmi értelmesre. Rengeteg ostoba elméletet gyártottam. De ezek mind ugyanazon központi tengely körül forogtak, mégpedig hogy kedvenc szörnyetegünk agyában valami nem kóser, ezt pedig nagyon nehéz lett volna elfogadnom. Talán azért, mert egy cseppet sem éreztem magam elmebeteggebbnek, mint eddig. Nem vettem észre, hogy csökkent volna a szürkeállományom, nem reagáltam lassabban vagy furcsábban semmire, és mostanáig a láthatatlan barátaimmal sem kezdtem el beszélgetni. Vagy legalábbis nem tudtam róla.

Kivéve álmomban, természetesen – az viszont nem számít, ugye? Álmában mindenki megbolondul, nem? Elvégre mi más lenne az álom, mint az a folyamat, amelynek során örületünket a tudatalatti mélyére ürítjük, majd felébredve müzlit eszünk reggelire, nem pedig a szomszéd kisgyereket?

És az álmaimon kívül mindennek volt értelme; Valaki egy fejet vágott hozzám a gyorsforgalmin, egy Barbie babát hagyott a lakásomban, és érdekesítő módon rendezett el emberi maradványokat. Valaki más, nem pedig én. Valaki, aki nem azonos drága darabolós Dexterünkkel. És azt a valakit végre elkaptuk, a képmását mindenképpen, itt volt nálam a lemezen. És én meg fogom nézni azokat a képeket, és egyszer és mindenkorra bebizonyítom, hogy...

Hogy nagyon úgy néz ki: esetleg én vagyok a gyilkos?

Nagyon jó, Dexter. Remek. Megmondtam előre, hogy kell lennie egy logikus magyarázatnak. Én valaki más voltam. Persze. Ez aztán mindent megmagyaráz, nem?

Hazaértem, és óvatosan belestem a lakásomba. Nem úgy tűnt, mintha bárki is várna rám odabenn. Természetesen erre senkinek nem is volt oka. De a tudat, hogy a várost rettegésben tartó ördögfajzat tudja a címemet, kicsit nyugtalanított. Már bebizonyította, hogy ő egy bármire képes szörnyeteg – még arra is, hogy megint meglátogasson, és további Barbie-kat hagyjon nálam. Különösen, ha ő én voltam.

Ami természetesen nem így van. Semmiképpen nem. A képeken biztos lesz valami apróság, ami bizonyítja, hogy csak véletlenül hasonlítunk – és természetesen az is véletlen, hogy annyira rá vagyok hangolódva ezekre a

gyilkosságokra. Igen, nyilvánvalóan tökéletesen logikus, szörnyű egybeesések sorozatáról van szó. Talán fel kellene hívnom a Guinness rekordok könyvének kiadóját. Vajon mi a világrekordja annak, amikor nem tudja az ember, hogy elkövetett-e egy gyilkosságsorozatot, vagy sem?

Feltettem egy Philip Glass-lemezt, és leültem a fotelbe. A zene felkavarta a bennem lakozó ürességet, és néhány perccel később már megint a nyugodt, hidegen logikus önmagam voltam. Bekapcsoltam a számítógépet. Beraktam a CD-t, és végignéztem a képeket. Nagyítottam, kicsinyítettem, mindent megtettem, amit tudtam, hogy élesebbek legyenek a felvételek.

Olyan dolgokkal próbálkoztam, amelyekről eddig csak hallottam, meg olyanokkal, amelyeket ott helyben találtam ki, de semmi nem segített. A végén egy lépéssel sem jutottam előrébb, mint amikor elkezdtem. Egyszerűen nem volt olyan nagy a képek felbontása, hogy tisztán látszódjon a pasas arca. Tovább bámultam a képsorozatot. Különböző szögekben elforgattam a képeket. Kinyomtattam és a fény felé tartottam őket. Mindent megtettem, amit egy normális ember megtehetett, és bár elégedett voltam a teljesítményemmel, nem jutottam semmire azonkívül, hogy az a pasas nagyon hasonlít rám.

Egyszerűen nem lehetett látni semmilyen részletet belőle vagy a ruhájából. Inget viselt, ami lehetett fehér, drapp, sárga vagy akár világoskék. A parkoló lámpája, ami megvilágította, azok közé a bűnmegelőző, ragyogó fényű argonlámpák közé tartozott, amelyek rózsaszínes-narancsos fényrel világítanak; ezen és a felbontás hiányán kívül semmi nem derült ki. Hosszú, laza, világos színű nadrágot viselt. Az öltözéke nem különbözött senkiétől – az enyémtől sem. Én is gyakran hordtam ilyesmit, a hasonló ruháimból egy egész osztagnyi Dexter-imitátort felöltöztethettem volna.

Sikerült annyira ráközelítenem a furgon oldalára, hogy ki tudjak venni egy „A” betűt, alatta egy „B”-t, amit egy „C” vagy egy „O” követett. De a furgon rossz szögben állt, úgyhogy csak ennyit láttam.

Semelyik képen sem találtam semmit, ami nyomra vezethetett volna. Megint végigmentem a sorozaton: a pasas eltűnt, megint megjelent, és már ott sem volt. A felvétel rossz szögből készült, emiatt még véletlenül sem látszott a rendszáma – és az sem derült ki egyértelműen, hogy végül is fűgén fantáziálók Dexter szerepel a képeken vagy sem.

Amikor végül is felnéztem a monitorról, már leszállt az éj, és sötét volt odakint. Úgyhogy azt tettem, amit egy normális ember már órákkal ezelőtt megtett volna: feladtam. Nem volt más hátra, mint hogy megvárjam Debraht. Hagynom kell, hogy szegény elgyötört húgom letartóztasson. Végül is, így vagy úgy, de bűnös voltam. Tényleg megérdemlem, hogy bezárjanak. Talán McHale-lel oszthatom meg a cellámat. Akkor legalább lehetőségem nyílik megtanulni a Patkánytáncot.

És miután erre gondoltam, csodálatos dolgot tettem.
Elaludtam.

24. FEJEZET

Nem álmodtam, nem tettem testen kívüli utazásokat, nem vonult fel előttem sem kísérteties képek, sem pedig fejetlen, vértelen testek hosszú sora. És nem táncoltak cukorkák sem a fejemben. Semmi nem volt benne, még én sem, semmi, csak a sötét, időtlen alvás. És mégis, amikor megszólalt a telefon, tudtam, hogy Deborahról van szó, és azt is tudtam, hogy nem fog idejönni. A kezem már akkor izzadni kezdett, amikor a kagylóért nyúltam.

– Igen? – szóltam bele.

– Matthews kapitány vagyok – válaszolt a hang. – Morgan nyomozóval szeretnék beszélni.

– Nincs itt – feleltem, és a lényem egy darabja beleremegett abba, amit ez jelentett.

– Hmm. Hát, ez nem túl... Mikor ment el?

Ösztönösen az órára pillantottam; negyed tíz volt, amitől még jobban elkezdtem izzadni.

– Itt se volt – közöltem a kapitánnyal.

– De azt mondta, odamegy magához. Szolgálatban van, ott kellene lennie.

– Hát, nem ért ide.

– Az isten verje meg – fakadt ki. – Azt állította, van magánál valami bizonyíték, amire szükségünk van.

– Ez így is van – közöltem vele. Majd leraktam a telefont.

Volt nálam bizonyíték, valóban. Csak azt nem tudtam, mit jelent. De ki kellett találnom, és nem hittem, hogy túl sok időm lenne hátra. Pontosabban szólva, nem hittem, hogy Debnek túl sok ideje lenne hátra.

És megint fogalmam sem volt, hogy miért gondolom így. Nem jelentettem ki magamnak tudatosan, hogy „elkapta Debraht”. Nem vizionáltam magam elé az öt fenyegető végzet nyomasztó képeit. És nem kellett hozzám látomások, vagy az, hogy arra gondoljak, te jó ég, Debnek már itt kellene lennie, az ilyesmi nem jellemző rá. Egyszerűen csak tudtam, mint ahogy azt is tudtam, amint felébredtem, hogy Deb elindult értem, de nem ért ide. És tisztában voltam vele, hogy ez mit jelent.

Elkapta.

Miattam kapta el, ezt biztosra vettem. Egyre kisebb és kisebb köröket ír le körülöttem – bejött a lakásomba, üzengetett az áldozataival, célzásokat tett, és bepillantást engedett abba, amit csinál. Most pedig annyira megközelített, amennyire csak lehetett, anélkül hogy egy szobában lett volna velem. Elkapta Debet, és most ott vár vele. Rám vár.

De hol? És meddig vár még, mielőtt elfogyna a türelme és nélkülem látna munkához?

És nélkülem – ezzel tisztában voltam – nem lesz más játszótársa, csak Deborah. A munkaruhájában, a kurvajelmezben jött a lakásomhoz, mintha csak az ő kedvéért öltözött volna ki. A pasas valószínűleg azt hitte, itt a karácsony. Elkapta, és ma éjszaka nagyon össze fognak barátkozni. Nem akartam így gondolni Debre, ahogy lekötözve, kifeszítve bámulja, hogyan tűnnek el örökre belőle apró, szörnyű darabok. De ez fog történni. Más körülmények között nagyszerű esti szórakozás lenne az ilyesmi – de nem Deborah-val. Teljesen biztos voltam abban, hogy ezt nem akarom, nem akarom, hogy bármi maradandó és csodálatos dolgot tegyen, ma éjjel ne. Talán később, valaki mással. Amikor már egy kicsit jobban ismerjük egymást. De nem most. És nem Deborah-val.

És ettől a gondolattól természetesen szebb lett a világ. Örültem, hogy ezt tisztáztam. Inkább életben lévőként gondoltam a húgomra, semmint apró, vértelen darabokban. Kedves, már-már emberi gondolat. Ez legalább világos. És most mi legyen? Felhívhatnám Ritát, hogy menjünk el moziba, vagy esetleg csak sétálni a parkba. Vagy, lássuk... talán, nem is tudom... megmenthetném Debraht? Igen, ez nem rossz terv. De...

Hogyan?

Természetesen voltak ötleteim. Tudtam, hogy gondolkozik – végül is, én is ugyanúgy gondolkozom. És azt akarja, hogy megtaláljam. Ezt teljesen nyilvánvalóvá tette. Ha ki tudnám üríteni a fejből azt a rengeteg ostobaságot – az álmaimat, a New Age-es hülyeségeimet és a többit –, akkor minden bizonnyal meg tudnám fejteni a rejtvényt. Nem vitte volna el Debet, ha nem gondolná, hogy minden támpontot megadott nekem, amire egy okos szörnyetegnek szüksége van ahhoz, hogy megtalálja őt.

Hát akkor jó, okos Dexter, találd meg. Kapd el a Deb-rablót. Csalhatatlan ösztönöd jebes farkasfalkaként szimatolja végig a nyomokat. Váltson nagyobb sebességre az a hatalmas agyad; süvítsen végig a szél erőteljes elméd robajló szinapszisain, miközben az a gyönyörű, elkerülhetetlen megoldás felé száguld. Nyomás, Dexter, nyomás!

Dexter?

Hahó? Van ott valaki?

Úgy tűnik, nincsen. Egyáltalán nem hallottam semmiféle szélsüvítést a robajló szinapszisaim körül. Olyan üres voltam, mint még soha. Természetesen nem a felkavart érzelmeim akadályoztak, mert nem voltak érzelmeim, amelyek kavaroghattak volna. De ez nem segített. Éppúgy lebénuultam és elgyengültem, mintha csak képes lettem volna érezni. Deborah eltűnt. Az a szörnyű veszély fenyegette, hogy egy képzőművészeti alkotás része lesz. És az, aki az egyetlen remény volt arra, hogy ne csak egy pár fotó maradjon Debből a rendőrségi labor egyik asztalán, az a valaki én voltam, az ő leharcolt,

agyhalott bátyja. Szegény, dilis Dexter, aki a székében üldögél, miközben agya körbe-körbe jár, a saját farkát üldözi és a holdat ugatja.

Mély levegőt vettem. Ha valaha is igazán szükségem volt arra, hogy megint önmagam legyek, az most volt. Összpontosítottam, összeszedtem magam, és ahogy egy kevés kis Dexter visszatért, hogy betöltse kongó koponyámat, rádöbentem, milyen butává és emberivé váltam. Semmi titokzatosság nem volt az egészben. Valójában az egész teljesen nyilvánvaló és egyértelmű volt. Barátom megtett mindent, épphogy csak hivatalos meghívót nem küldött azzal, hogy „Megtisztelő jelenlétére igényt tartunk húga feldarabolásánál. Megjelenés opcionálisan fekete szívvvel”. De még ezt a kis logikai buborékot is kimosta az agyamból egy új gondolat, ami rothadó logika révén rágta bele magát a fejembe.

Aludtam, amikor Deb eltűnt.

Lehetséges volna, hogy ezt is tettem, anélkül, hogy emlékeznek rá? Mi van, ha már fel is daraboltam Debet, összepakoltam a testrészeit egy kicsi, hideg raktárszobában, és...

Raktárszobában? Hát ezt meg honnan vettem?

A bezártság érzete... a kamra tökéletessége a hokipályánál... a hideg szél, ami végigfűjt a gerincemen... Miért számítottak ezek? Miért jutottak megint eszembe? Mert függetlenül attól, hogy mi történt, újra és újra eszembe jutottak ezek a logikátlan, érzékeléssel kapcsolatos emlékek, és ennek nem láttam az okát. Mit jelenthettek? És miért nem szartam le nagy ívben, hogy mit jelenthetnek? Mert akár jelentettek valamit, akár nem, nem volt más forró nyomom. Meg kellett találnom azt a helyet, ami megfelelt a hűvös, erőteljes tökéletesség érzetének. Egyszerűen nem volt más út: találd meg a dobozt. És akkor Debet is megtalálom, továbbá vagy magamat, vagy valakit, aki nem én vagyok. Hát nem egyszerű?

Nem, egyáltalán nem volt egyszerű, inkább csak együgyű. Semmi értelme nem volt annak, hogy bármi figyelmet fordítsak az álmainból felbugyborékoló kísérteties, rejtjelezett üzenetekre. Az álmoknak a való életben nem volt jelentőségük, nem hagytak Freddie Krueger-sebhelyeket az ébren lévő világon. Nem tudtam elképzelni magam, ahogy kirontok a házból, majd céltalanul és hisztérikusan autókázom. Hideg és logikus lény vagyok. Úgyhogy hideg és logikus stílusban zártam be magam mögött a lakás ajtaját, majd sétáltam le az autóhoz. Fogalmam sem volt, hova megyek, de az érzés, hogy gyorsan oda kell érnem, a kezébe vette a gyeplőt, és ostorral kergetett végig az épület parkolójához, ahol a kocsimat hagytam. De hat méterre hűsleges járművemtől úgy torpantam meg, mintha láthatatlan falba ütköztem volna.

Égett a belső világítás.

Biztos, hogy nem én hagytam úgy – nappal volt, amikor leparkoltam, és az ajtók rendesen be voltak zárva. Egy átlagos tolvaj tárva-nyitva hagyta volna

az ajtókat, hogy ne csapjon zajt a becsukásukkal.

Lassan közelítettem meg, mert abban sem voltam biztos, mit fogok találni, és hogy meg akarom-e találni egyáltalán. Másfél méterről észrevettem valamit az utasülésen. Lassan megkerültem az autót, harmonikázó idegekkel lenéztem, és bekukucskáltam. És ott volt.

Még egy Barbie: lassan már kész gyűjtemény.

Ez a példány egy kis tengerészsapkát viselt, rövid ingecskét, és szűk, rózsaszín forrónadrágot. A kezében egy kis táskát tartott, amire az volt írva, hogy CUNARD.

Kinyitottam az ajtót, és megfogtam a babát. Kivettem Barbie kezéből a táskát, és kinyitottam. Valami kicsi dolog esett ki belőle, és gurult le a padlóra. Felvettem. Rettenetesen hasonlított Deborah iskolai gyűrűjére. A D. M. betűk voltak belegravírozva. Deborah monogramja.

Visszarogytam az ülésre, izzadt tenyeremben a Barbie babát szorongatva. Megfordítottam. Behajlítottam a lábait. Integtettem a kezével. És mit csináltál tegnap, Dexter? Ja, a babámmal játszottam, miközben a barátom feldarabolta a hügomat.

Nem pazaroltam az időt arra, hogy azon gondolkozzak, hogy kerülhetett Tengerészek Álma Barbie az autómba. Ez nyilvánvalóan üzenet volt – vagy nyom? De a nyomok általában utalnak valamire, ez pedig, nagyon úgy tűnt, csak összezavar. Egyértelmű, hogy nála van Debbie – de a Cunard? Mi köze lehetett ennek a szűk, hideg gyilkolászobához? Nem láttam a kapcsolatot. De csak egy hely volt Miami-ban, ahol megtalálhattam az összefüggést.

Végigmentem a Douglasen, majd jobbra fordultam, hogy áthajtsak Coconut Grove-on. Le kellett lassítanom, hogy át tudjam verekedni magam a boltok és a kávézók között táncoló boldog idiótákon. Úgy tűnt, mindegyiküknek túl sok ideje és pénze van, azonkívül pedig semmije, és a kellenél sokkal több időmbe telt, amíg kiértem közülük, de nem voltam képes haragudni rájuk, hiszen azt sem tudtam, hova megyek. Valahova előre; végig a Bayfront Drive mentén, át a Brickle-en, majd a belvárosba. Sehoh nem láttam nagy neontáblákat, villogó nyilakkal, és azzal a bátorító szöveggel, hogy „a daraboláshoz erre!” De folytattam az utamat, elmentem az American Airlines Aréna mellett, majd közvetlenül utána ráfordultam a MacArthur gyorsforgalmira. Az aréna mellett egy gyors pillantást vettem a hatalmas óceánjáróra a Government Cuton, természetesen nem a Cunard társaság hajója volt, de izgatottan lestem, hátha meglátok valami jelet. Nyilvánvalónak tűnt, hogy igazából nem egy óceánjáróra kell mennem; azok nagyon zsúfoltak és tele vannak kíváncsiskodó alkalmazottakkal. De valahol valamelyik közelébe kell mennem, valami hasonlóhoz... ami végül is mit jelentett? Ezenkívül semmit nem tudtam. Úgy meredtem az óceánjáróra, hogy nem csodálkoztam volna, ha megolvad a hátsó fedélzete. De Deborah nem ugrott elő a rakodótérből, és nem táncolt le a hajóhídon.

Körbenéztem. A hajó mellett úgy meredtek a rakodódaruk az éjszakai ég felé, mint a Star Wars elhagyott díszletei. Egy kicsit távolabb épphogy csak látható volt pár konténer a daruk alatti sötétségben, nagy, rendetlen halmokban csoportosultak, mint egy óriási, unatkozó gyerek által szétszórt építőkockák. Pár közülük hűtőkonténer volt. És a konténerek mögött...

Álljunk csak meg egy szóra, kedves fiam.

Ki suttogott hozzám, milyen lágy szavakat motyogott a magányos, determinált Dexternek? Ki ült most mögöttem, kinek a száraz nevetése töltötte be az utasteret? És miért? Milyen üzenet zakatolt az agyatlan, kongóan üres fejemben?

Konténerek.

Néhány közülük hűtőkonténer.

De miért konténerek? Miért is érdekelne engem egy halom hideg, szűk zárt tér?

Ja. Hát, tényleg. Most, hogy mondd.

Lehet, hogy ez az a hely, Dexter szülőházmúzeumának leendő otthona? Autentikus, életszerű műsorokkal, köztük Dexter egyetlen hűgának ritka, élő fellépésével?

Erősen megrántottam a kormányt, és bevágtam egy nagyon hangos dudával felszerelt BMW elé. Miami sofőrhez méltóan kinyújtottam a középső ujjamat, majd keresztülszáguldottam a gyorsforgalmin.

Az óceánjáró tőlem balra volt. A vagonokkal borított terület pedig jobbra, ezt a részt drótkerítés védte, a tetején szögesdróttal. Tettem egy kört a szervizúton, a bizonyosság mindent elborító hullámával birkózva, és az egyre erősödő refrénnel, amelynek olyan csengése volt, mintha a Sötét Utas harci dala lenne. A szervizút egy örbódénál ért véget, jóval a konténerek előtt. Rengeteg egyenruhás úriember társalgott a kapu közelében, azon nem juthattam át, hacsak nem válaszolok meg néhány zavarba ejtő kérdést. Igen, uram, beengedne, hogy körbenézhessek egy kicsit? Tudja, szerintem ez pont olyan hely, ahol a barátom szívesen feldarabolná a húgomat.

A kaputól tíz méterre megfordultam a narancssárga sávelválasztó bóják között, és visszaindultam azon az úton, amin bejöttem. Most már a jobb oldalamon volt az óceánjáró. Balra fordultam a szárazföldre vezető híd előtt, és egy nagy szabad területre hajtottam, amelynek egyik végén egy terminál volt, a másik végén pedig egy szögesdrót kerítés. A kerítést vidám táblák díszítették, amelyeken az USA Vámhivatala szigorú büntetéssel fenyegette azokat, akik betévednének a lerakódóhelyre.

A kerítés a főút felé futott, egy nagy parkoló mellett, ami így éjszaka teljesen üres volt. Lassan megkerültem autóval, miközben a távoli konténerek felé bámultam. Ezek valószínűleg külföldi kikötőkből érkeztek, és még el kellett őket vámoltni, úgyhogy szigorú őrizet alatt álltak. Nem lehetett túl könnyű bejutni hozzájuk vagy kijutni onnét, különösen megkérdőjelezhető

testrészszállítmányt és egyebeket cipelve. Vagy egy másik területet kellett keresnem, vagy be kellett ismernem, hogy az engem úzó homályos érzésekkel – amelyeket pár buta kis álom és egy alulöltözött baba hálója hozott a felszínre – csak az időmet pazaroltam. És minél hamarabb belátom ezt, annál több az esélyünk, hogy megtaláljuk Debet. Nem itt volt. Semmi oka nem volt arra, hogy itt legyen.

Végre egy logikus gondolat. Máris jobban éreztem magam, és valószínűleg elöntött volna az önelégültség – ha észre nem vettem volna egy ismerős furgont a kerítésen belül, amelynek az egyik oldalán az ALLONZO BROTHERS felirat állt. Agyam pincéjének különbejáratú kis közönsége túl hangosan dalolt ahhoz, hogy meghalljam saját, elégedett kuncogásomat, úgyhogy egyszerűen csak leparkoltam. Személyiségem eminens része elmém bejáratán dörömbölt, és azt kiabálta: „Siess! Rohanj! Menj már!”, de hátul a gyík felkúszott az ablakba és bizalmatlanul nyújtogatta a nyelvét, úgyhogy egy hosszú pillanatig csak ültem a kocsiban, mielőtt végül kiszálltam volna.

Odasétáltam a kerítéshez, és úgy álltam előtte, mint egy II. világháborús koncentrációs táborban játszódó film mellékszereplője, ujjaim a kerítésre kulcsolódtak és éhesen bámultam a dróton túli világot, ami tőlem csak pár méterre volt, mégis oly távol. Biztosra vettem, hogy van valami egyszerű mód arra, hogy egy hozzám hasonlóan rendkívül intelligens lény bejusson oda, de az aktuális állapotomra jellemzően, egyszerűen nem tudtam összeszedni a gondolataimat. Be kellett jutnom, de fogalmam sem volt, hogyan. És ahogy ott ácsorogtam a kerítésen csimpaszkodva és befelé bámulva, tudván, hogy mindaz, ami számít nekem, ott van pár méterre, teljesen képtelen voltam a problémára uszítani az agyamat, hogy valami megoldással térjen vissza. Az emberi elme mindig a legrosszabbkor önállósítja magát, nemde?

A Hátsó Ülésen megszólalt a riasztó. Távoznom kellett, mégpedig azonnal. Gyanúsán tébláboltam egy őrzött terület közelében, és éjszaka volt, bármelyik pillanatban észrevehet egy őr, akinek felkelti az érdeklődését az a jóképű fiatalember, aki olyan értelmesen bámul befelé a kerítésen. Arrébb kellene mennem, és kitalálnom valamit, miközben az autómmal gurulok. Egy utolsó, szeretetteljes pillantás kíséretében elhárítottam a kerítéstől. Ott, ahol a lábam hozzáért a szögesdróthoz, egy alig észrevehető lyuk volt. Éppen csak annyira volt átvágva a háló, hogy egy ember beférjen, vagy egy hozzám hasonlóan ügyes emberimitátor. Azt a hálórészt a mellé parkolt furgon tartotta a helyén, hogy ledőlve el ne árulja magát. Valószínűleg mostanában csinálhatták, ma este, miután a furgon megérkezett.

Az utolsó meghívóm.

Lassan elindultam visszafelé, és éreztem, ahogy álcázásul az arcomra kúszik egy automatikus, hogyvagyunk-hogyvagyunk típusú mosoly. Üdvözlöm, uram, csak sétálgatok. Szép éjszakánk van egy darabolós gyilkossághoz, nemde? Vidáman visszacsoszogtam az autómhoz, miközben nem néztem mást,

csak a Holdat a víz felett, miközben egy vidám dallamot fütyörészttem, ahogy bemásztam a kocsiba és elhajtottam. Úgy tűnt, a kutya se törődik velem – leszámítva természetesen az agyamban bömbölő halleluját. Leparkoltam az óceánjáró utazási irodája mellé, talán olyan száz méterre a paradicsomba vezető bejáratomtól. Más autók is álltak a környéken, senkinek nem fog feltűnni az enyém.

De ahogy leálltam, becsusszant mellém egy világoskék Chevy, amelyet egy nő vezetett. Egy ideig csak ültem a kocsiban. Ő is. Kinyitottam az ajtót, és kiszálltam.

LaGuerta nyomozó is.

25. FEJEZET

Mindig feltaláltam magam a kínos társasági helyzetekben, de be kell ismerjem, ez még rajtam is kifogott. Fogalmam sem volt, mit mondjak, úgyhogy csak bámultam LaGuertát, ő pedig pislogás nélkül nézett vissza rám, kivillanó fogakkal, mint egy ragadozó, aki még nem döntötte el, hogy játszani akar az emberrel vagy megenni őt. Egyetlen olyan szellemes megjegyzés sem jutott eszembe, ami ne hebegéssel kezdődött volna, ő pedig láthatóan nem akart mást, mint bámolni engem. Úgyhogy hosszú pillanatokig csak álldogáltunk egymással szemben. Végül LaGuerta törte meg a jeget egy könnyed kis bemondással.

– Mi van odabent? – intett fejével a száz méterre lévő kerítés felé.

– Jé, nyomozó! – tört ki belőlem, talán abbéli reményemben, hogy elfelejti, mit kérdezett. – Mit keres itt?

– Magát követtem. Mi van odabent?

– Odabent? – kérdeztem vissza. Tisztában vagyok vele, hogy meglehetősen ostoba észrevétel volt ez a részemről, de az igazat megvallva, kifogytam a szellemességekből, és a körülményeket tekintve, nem hiszem, hogy ennél többet el lehetett volna várni tőlem.

Oldalra billentette a fejét, a nyelve hegyét pedig végigfuttatta alsó ajkán; balra, jobbra, balra és vissza a szájába. Majd bölintott.

– Valószínűleg azt hiszi, teljesen hülye vagyok – közölte velem. Ez a gondolat természetesen már egyszer-kétszer átfutott az agyamon, de diplomatikusan egyéniség lévén, erről inkább hallgattam. – De jusson eszébe – folytatta –, hogy én nyomozó vagyok, ez pedig Miami. Mégis, maga szerint hogyan sikerült idáig eljutnom, he?

– Azzal a gyönyörű mosolyával? – vigyorogtam rá lenyűgözően. Egy kis hízelgés sosem árt.

Rám villantotta tökéletes fogsorát, ami a parkoló bűnmegelőző fényeinél is ragyogóbbnak tűnt.

– Ez jó – jelentette ki, miközben a száján egy furcsa félmosoly jelent meg, amitől beesett az arca és hirtelen öregnek tűnt. – Az a fajta kamu, aminek még én is bedőltem, amikor még azt hittem, tényleg kedvel.

– De hát én tényleg kedvelem magát, nyomozó – vágtam rá, talán egy kicsit túl hirtelen.

– De aztán a padlóra küldött, mint egy állatot, én meg azon kezdtem gondolkozni, mi lehet velem a baj. Vajon bűdös a szám? De rájöttem. Ez nem rólam szól. Hanem magáról. Magával van valami baj.

Természetesen igaza volt, mégis, így kimondva fájt hallani.

– Ezt nem... mire gondol?

Megint megrázta a fejét.

– Doakes őrmester meg akarja ölni, és még azt sem tudja, miért. Hallgatnom kellett volna rá. Valami nincs rendben magával. És valamiképpen köze van ehhez a kurvás ügyhöz.

– Közöm van... hogy érti?

Ezúttal vad ujjongás is megjelent a mosolyában, és az akcentusa is előjött halványan.

– Ezt az aranyoskodást inkább tartogassa az ügyvédjének. És talán a bírónak. Mer' most azt hiszem, elkaptam. – Hosszan rám meredt, sötét szemei csak úgy tüzeltek. Éppoly kevésbé tűnt emberinek, mint én, és ettől borzongás futott végig a tarkómon. Tényleg alábecsültem volna? Valóban ennyire ügyes volt?

– Szóval követett?

Még több megvillanó fog.

– Igen, pontosan – közölte velem. – Miért nézegette a kerítést? Mi van ott bent?

Biztos vagyok benne, hogy hétköznapi körülmények között erre már korábban is gondoltam volna, de hát erőszakkal vallattak. Mostanáig ez eszembe sem jutott. De most már igen, és ezzel apró fény pislákol fel az alagút végén.

– Mikor eredt a nyomomba? A háztól követett ideig? Hány órától?

– Miért tereli el folyamatosan a szót? Valami nincs rendben, mi?

– Nyomozó, kérem, ez nagyon fontos. Hol és mikor kezdett el követni? Pár pillanatig az arcomat tanulmányozta, és kezdtem rádöbbenni, hogy valóban alábecsültem. Sokkal több volt ebben a nőben, nem csak politikai ambíciók. Úgy tűnik, tényleg van benne valami különleges. Még mindig nem voltam meggyőződve arról, hogy intelligenciáról lenne szó, de volt türelme, és ez az ő munkakörében néha fontosabb, mint a szikrázó értelem. Képes volt arra, hogy egyszerűen csak üljön és figyeljen engem, hogy addig ismételtesse a kérdését, amíg választ nem kap rá. És utána valószínűleg még párszor megismétli, és tovább figyel, hogyan reagálok. Úgyhogy a legőszintébb, alázatos arckifejezésemmel csak annyit mondtam:

– Kérem, nyomozó...

Megint kidugta a nyelvét, majd végre elrakta.

– Rendben – mondta. – Amikor a húga már pár órája eltűnt, és fogalmunk sem volt, hogy hova, akkor egyre erősebb lett a meggyőződésem, hogy sántikál valamiben. És tisztában vagyok azzal, hogy egyedül semmire nem képes, akkor pedig hova mehetett? – Felhúzta az egyik szemöldökét, majd győzedelmes hangon megválaszolta a kérdést. – Hát magához, hova más-hova?! Hogy beszéljen magával! – Elégedetten bólogatott maga elé, köszönhetően deduktív logikai képességeinek. – Úgyhogy elkezdtem töprengeni

magáról. Hogy mindig megjelenik és körülnéz, még akkor is, ha nincs szolgálatban. Ahogy mindig vannak ötletei a sorozatgyilkosokkal kapcsolatban, kivéve ezt az egyet. És az is eszembe jutott, hogy kibaszott velem azzal az ostoba listával, mekkora hülyét csinált belőlem, hogy lelökött a padlóra... – az arca megkeményedett, és egy pillanatra megint nagyon öregnek tűnt. Majd elmosolyodott és folytatta. – Mondtam valamit hangosan az irodában, amire Doakes őrmester azt felelte, „én előre megmondtam, de maga soha nem figyel rám”. És hirtelen mindenütt csak a maga nagy, jóképű arca volt, ott is, ahol nem kellett volna lennie. – Megvonta a vállát. – Úgyhogy a házához hajtottam.

– Mikor? Hány óra volt, nem figyelte?

– Nem – válaszolta. – De körülbelül húsz perce lehettem ott, amikor maga kijött játszani azzal a buzi Barbie babával, majd elindult errefelé.

– Húsz perce... – akkor nem ért oda időben ahhoz, hogy lássa, ki vagy mi rabolta el Debraht. És nagyon valószínű, hogy igazat mondott, és egyszerűen csak követett engem, hogy meglássa... mit lásson meg?

– De miért követett egyáltalán?

Vállat vont.

– Mert van valami köze a dologhoz. Lehet, hogy nem maga tette, nem tudhatom. De ki fogom deríteni. És pár olyan dolog, amit kideríték, bajba fogja magát keverni. Mi van azokban a konténerekben? Elmondja, vagy itt ácsorgunk egész éjjel?

A maga módján ráhibázott. Nem ácsoroghatunk itt egész éjjel. Meg voltam arról győződve, hogy nincs már túl sok időnk, mielőtt valami szörnyűség történne Deborahval. Hacsak máris el nem késtünk. Most azonnal el kell indulnunk, meg kell találnunk a pasast, és le kell állítanunk. De hogy csináljam ezt LaGuertával a nyakamon? Úgy éreztem magam, mint egy üstökös, aki a pokolba kívánja a csóvját.

Mély levegőt vettem. Rita mesélt nekem egyszer egy New Age Egészség tudatos Csoportról, ahol nagy jelentőséget tulajdonítanak a mély, tisztító levegővételeknek. Ennek szellemében cselekedtem. Egyáltalán nem éreztem magam tisztábbnak utána, de legalább beindult tőle az agyam, és ráébredtem, hogy olyat kell tennem, amit nagyon ritkán szoktam – el kell mondanom az igazat. LaGuerta még mindig engem bámult, válaszra várva.

– Azt hiszem, ott bent van a gyilkos – közöltem vele. – És azt hiszem, Morgan közrendőrt is magával vitte.

Egy pillanatig mozdulatlanul nézett rám.

– Hát jó – mondta végül. – Szóval azért jött ide, hogy a kerítés mellől bámujjon befelé? Mert úgy szereti a kishúgát, hogy mindenképp végig akarja nézni?

– Mert be akartam menni. Azt kerestem, hol lehetne bejutni a kerítésen.

– Mert megfeledezett arról, hogy rendőr?

Hát, erről volt szó. LaGuerta rávilágított magyarázatom rázós részére,

rádásul magától jött rá a dologra. Erre nem tudtam mit mondani. Ennek az egész igazmondásdolognak mindig valami kínos kellemetlenség a vége.

– Én... én csak biztosra akartam venni, hogy nem a semmiért csapok nagy hűhót.

Bólintott.

– Aha. Ez remek – ingatta a fejét. – Most megmondom, én mit gondolok. Vagy valami rosszat csinált, vagy tud valamit. És vagy el akarja titkolni, vagy egyedül akarja leleplezni.

– Egyedül? Mi okom lenne erre?

Megrázta a fejét, hogy mutassa, milyen buta kérdés ez.

– Hogy a magáé legyen az összes dicsőség. A magáé, és a húgáé. Azt hitte, nem jövök rá? Megmondtam magának, hogy nem vagyok hülye.

– Nyomozó, nem én vagyok a gyilkos – válaszoltam neki, az irgalmára bízva magam, bár biztosra vettem, hogy neki még nálam is kevesebb van belőle. – De azt hiszem, a gyilkos bent van, az egyik konténerben.

Megnyalta a száját.

– És miért gondolja ezt?

Haboztam, de LaGuerta még egy pislogás erejéig sem vette volna le rólam merev hullótekintetét. Bármennyire kellemetlen is volt ez számomra, még egy kis darab igazságot meg kellett vele osztanom. Az Allonzo Brothers furgon felé intettem a fejemmel, ami a kerítésen belül parkolt.

– Az az ő kocsija.

– Hahh – felelte, és végre pislogott egyet. Egy pillanatra már nem rám fókuszált, hanem valami fontosabb dologra összpontosított. A hajára gondolhatott? Vagy a sminkjére? A karrierjére? Meg nem tudtam volna mondani. De volt egy csomó kérdés, amit egy jó nyomozó feltett volna nekem: honnan tudom, hogy ez a gyilkos gépjárműve? Hogyan találtam meg itt? Miért voltam olyan biztos benne, hogy nem csak leparkolta itt a kocsit, hogy elmenjen valahova máshova? De végül LaGuerta nem bizonyult jó nyomozónak; egyszerűen csak bólintott, megint megnyalta a száját és annyit kérdezett:

– Hogy fogjuk odabent megtalálni?

Most már teljesen világos volt számomra, hogy alábecsültem. Minden látható átmenet nélkül változott nála a „maga” „mi”-vé.

– Nem akar erősítést hívni? – érdeklődtem. – Nagyon veszélyes gyilkossal állunk szemben. – Be kell ismerjem, csak ugrattam. De komolyan vette.

– Ha nem én kapom el, két héten belül a közlekedésiekhez kerülök – közölte velem. – Nálam van a fegyverem. Senki nem menekülhet előlem. Amint elkaptuk, hívok erősítést. – Megint pislogás nélkül tanulmányozta az arcomat. – És ha nem kapjuk el, akkor magát fogom feladni nekik.

Úgy döntöttem, erre inkább nem reagálok.

– Be tud vinni mindkettőnket a kapun?

Felnevetett.

– Hát persze. Nálam van a jelvényem, azzal bárhova bejutunk. És utána mi lesz?

Ez volt a trükkös része. Ha beugrik nekem, akkor akár szabadon haza is juthatok.

– Utána szétválunk, és addig keressük, amíg meg nem találjuk.

Rám nézett. Megint megláttam azt a kifejezést az arcán, amit akkor vettem észre, amikor kiszállt a kocsijából – a zsákmányát felmérő ragadozó tekintetét, aki azon töpreng, mikor és hova csapjon le, és mennyi erőt fektessen a vadászatba. Rettenetes volt – már-már kedvelni kezdtem érte.

– Rendben – mondta végül, és a kocsija felé biccentett a fejével. – Szálljon be.

Beszálltam. Visszavitt minket az útra, majd el a kapuhoz. Még ilyen későn is volt egy kis forgalom. Azoknak az ohioiaknak köszönhetően, akik a hajójukat keresték, de páran a kapunál lyukadtak ki, ahonnan az örök visszaküldték őket a másik irányba. LaGuerta elhúzott mellettük, nagy Chevyjével a sor elejére furakodva. A többiek középnyugati vezetési stílusának esélye nem volt egy Miami-ban élő kubai nővel szemben, aki mindenre kiterjedő cascóval vezetett egy olyan autót, ami nem az övé. Magunk mögött hagyva a dudaszót és a kiabálást, megérkeztünk az őrbódéhoz.

Kihajolt az ör, egy vékony, izmos fekete pasas.

– Hölgyem, ön nem...

LaGuerta feltartotta a jelvényét.

– Rendőrség. Nyissa ki a kaput. – Olyan hivatalosan és tekintélyes tudatában ejtette ki a szavakat, hogy majdnem kiugrottam az autóból kinyitni a kaput.

De az ör lefagyott, eltátotta a száját, és idegesen a háta mögé nézett, be a bódéba.

– Mit akar a...

– Nyissa már ki azt a kibaszott kaput, zsoldoskám! – ismételte meg LaGuerta, a jelvényét rázogatva, mire az ör végre megmozdult.

– Hadd nézzem meg azt a jelvényt – mondta. LaGuerta kelletlenül felemelte, és az örnek közelebb kellett lépnie ahhoz, hogy megnézhesse. Összeráncolta a szemöldökét, de nem talált rajta semmit, amibe beleköthetett volna. – Aha – foglalta össze. – Meg tudnák nekem mondani, mit akarnak bent?

– Csak azt tudom megmondani, hogy ha két másodpercen belül nem nyitja ki a kaput, betuszkolom magát a csomagtartóba, az őrsön berakom egy homokos motorosokkal zsúfolt cellába, és majd elfelejtem kihozni onnan.

Az ör felegyenesedett.

– Csak segíteni akartam – mondta, majd bekiabált a háta mögé. – Tavio, nyisd ki a kaput!

A sorompó felemelkedett, és LaGuerta berontott a bejáraton.

– Annak a seggfejnek benne van a keze valamiben, és nem akarja, hogy megtudjam, miben – morogta. Hangjában a mulatság növekvő izgalommal keveredett. Rám nézett. – Hova megyünk?

– Nem tudom – feleltem. – Azt hiszem, vissza kellene mennünk oda, ahol a furgon áll.

Bólintott, miközben egyre nagyobb sebességre kapcsolt a konténerek közötti keskeny kis átjáróban.

– Ha valakit cipelnie is kellett, akkor valószínűleg nem ment túl messze az autótól. – Ahogy közelebb értünk a kerítéshez, lelassított, óvatosan, úgy tizenöt méterre megközelítette a furgont, majd megállt. – Nézzük csak meg azt a kerítést – szólított fel, majd kikapcsolta az adóvevőjét, és kicsusszant az autóból, miközben az leállt.

Követtem. LaGuerta belelépett valamibe, amitől nem volt túlságosan elragadtatva, és felemelte a lábát, hogy megnézze a cipőjét.

– A franca – nyögte. Egyre erősebben doboló pulzussal elhúztam mellette, és odamentem a furgonhoz. Körbejártam, és megpróbáltam kinyitni az ajtókat. Be voltak zárva, és bár volt két kis ablak hátul, de valaki feketére festette őket. Ennek ellenére felálltam az ütközőjére és megpróbáltam belesni, de lyukak híján hiába. Semmi egyéb látnivaló nem volt ezen az oldalon, mégis inkább leguggoltam, és a földre bámultam. Inkább éreztem, mint hallottam, hogy LaGuerta mögém csusszan.

– Mit talált? – kérdezte, én meg felálltam.

– Semmit – válaszoltam. – Az ablakok be vannak festve belülről.

– Elölről be lehet látni?

Megkerültem a furgont. Elöl sem volt semmi. A szélvédőn belül, a műszerfalra kihajtogatva, egy Floridában oly népszerű árnyékoló védte a belső teret a kíváncsi tekintetektől. Felmásztam a motorháztetőre, és legörnyedve próbáltam belesni az autóba, de bármilyen irányból futottam is neki, nem láttam semmit.

– Semmi – közöltem LaGuertával, majd lemásztam a furgonról.

– Hát jó – nézett rám LaGuerta félig lehunytt szemmel, nyelve hegyét kidugva. – Melyik irányba akar indulni?

Erre, suttogta valami a fejemben. Errefelé. Jobbra pillantottam, ahova a kuncogó szellemujjak mutattak, majd visszanéztem LaGuertára, aki éhes, tágra nyílt tigrisszemekkel figyelt.

– Balra megyek, és teszok egy félkört – közöltem vele. – Félúton találkozunk.

– Rendben – válaszolta LaGuerta gonosz kis mosollyal. – De én megyek balra.

Megpróbáltam meglepettnak és mérgesnek tűnni, és azt hiszem, sikerült is, mert LaGuerta elégedetten szemlélt, majd bólintott.

– Rendben – ismételte meg, majd elindult a megrakott konténerek első sora mellett.

Ekkor egyedül maradtam szégyenlős belső barátommal. És most mi legyen? Most, hogy kiharcoltam LaGuertától a jobb oldali utat, mihez kezdjek vele? Végül is, semmi okom nem volt, hogy azt higgyem, bármivel is több sikerrel kecsegtetne a bal oldalnál, vagy, ha már itt tartunk, a kerítés mellett ácsorgásnál, amit esetleg feldobhatnék egy kis kókuszdió-dobálgatással. Csak a sziszegő belső tanácsadómra hagyatkozhattam, de elég volt ez vajon? Egy olyan ember, mint én, a szintizta logika jeges tornya, általában automatikusan tényekre alapozza a cselekedeteit. És ugyanilyen automatikusan figyelmen kívül hagyja a szubjektív, agya pincéjéből koncertező, irracionális zene-szólamok hangos vijjogását, amelyek befolyásolni próbálják; teszi ezt függetlenül attól, mennyire ellenállhatatlanná válnak ezen hangok a Hold fodrozódó fényében.

Ami pedig a keresési metodikámat illette: végignéztem a konténerek hosszú, rendezetlen során. Azon az oldalon, ami felé LaGuerta túsarkújában eltipeggett, több sor vidám színű kamionkonténer volt. Előttem pedig, a jobb oldal irányában, ott álltak a hajókonténerek.

Hirtelen nagyon elbizonytalanodtam. Nem tetszett ez az érzés. Lehunytam a szemem. Amint megtettem, a suttogás hangfelhővé változott, és anélkül, hogy tudtam volna, miért teszem, azon kaptam magam, hogy egy, a víz mellett elhelyezkedő kupac konténer felé megyek. Tudatosan semmi nem utalt arra, hogy azok bármiben különböznenek a többitől, hogy jobbakk lennének, vagy hogy több reménnyel kecsegtetnének. Egyszerűen csak megindultak a lábaim, én pedig velük tartottam. Olyan volt, mintha egy, csak a lábujjak számára látható ösvényt követnének, vagy mintha a belső kórusom suttogó jajveszékelése olyan szólamná állt volna össze, amelyet a lábaim térképpé tudtak fordítani.

Ahogy nekiindultak, a hang eltompított, jókedvű üvöltéssé kezdett nőni bennem, erősebben húzott, mint a lábaim, durva, láthatatlan lökésekkel taszított a konténerek közötti girbegurba ösvényre. És ennek ellenére egy vékony, de ésszerű új hang visszafelé húzott, azt magyarázva, hogy semmi okom arra, hogy itt legyenek; sürgetve, hogy fussak, menjek haza, menjek innen, de ennek sem volt több értelme, mint annak, amire a másik hang biztatott. Olyan erősen toltak előre és húztak vissza egyszerre, hogy nem tudtam ura maradni a lábamnak, elbotlottam, és arccal a köves talajra estem. Kiszáradt szájjal és zakatoló szívvel térdre emelkedtem, és úgy maradtam egy kicsit, miközben kitapogattam a gyönyörű poliészter tekeingemen esett szakadást. Átdugtam a lyukon az ujjam, és megmozgattam. Szia, Dexter, hova mész? Jó estét, Mr. Ujj. Nem tudom, de már mindjárt ott vagyok. Hallom, ahogy hívnak a barátaim.

És ezzel a lendülettel a váratlanul megbízhatatlanná vált talpamra

álltam, majd hallgatózni kezdtem. Most már tisztán hallottam, még nyitott szemmel is, és olyan erősen éreztem, hogy járni sem tudtam tőle. Egy pillanatra csak álldogáltam, az egyik konténerre támaszkodva. Nagyon kijózanító gondolat tört rám, nem mintha szükségem lett volna ilyesmire. Valami névtelen született ezen a helyen, valami olyasmi, ami a Dexternek nevezett dolog legsötétebb búvóhelyén éldegélt, és most először életemben: félttem. Nem akartam itt lenni, ahol azok a szörnyűségek ólálkodtak. De itt kellett maradnom, hogy megkeressem Debraht. Kettészakított ez a láthatatlan kötélhúzó verseny. Úgy éreztem magam, mint egy freudi esettanulmány, és egyszerűen csak haza akartam menni aludni.

De a Hold tombolt felettem a sötét égbolton, a víz végigvonított a Government Cuton, a lány éjszakai szellő pedig úgy sikoltzott felettem, mint egy csapat lidérc, ettől pedig megindultak a lábaim. A dalolás úgy erősödött fel bennem, mint valami hatalmas, mechanikus kórus, űzött előre, és eszembe juttatta, hogyan kell a lábaimat mozgatni, merev térdeimet előretolta a tárolók sora mentén. Lüktetett és jajgatott a fejem, zihálásom jóval hangosabb volt a kelleténél, és most először életemben gyengének, részegnek és ostobának éreztem magam – emberinek, olyannak, mintha egy nagyon kicsi és nagyon kiszolgáltatott ember lennék.

Kölcsönzött lábaimon addig botorkáltam a különös módon ismerős úton, amíg már botorkálni sem volt eröm, és megint kinyújtottam a karom, hogy egy konténernek támaszkodjak, egy olyan konténernek, amelynek hátulján ott dübörgött egy légkondicionáló berendezés, és ez az éjszaka sikolyaival keveredve majd szétvetette a fejemet, alig láttam tőle. És amint a konténernek támaszkodtam, kinyílt az ajtaja.

A tároló belsejét egy pár akkumulátoros viharlámpa világította meg. A hátsó fala mellett egy ládából összeállított rögtönzött műtőasztal állt.

Az asztalhoz rögzítve pedig mozdulatlanul ott feküdt az én kedves húgom, Deborah.

26. FEJEZET

Néhány másodpercig nem tűnt feltétlenül szükségesnek, hogy levegőt vegyek. Inkább csak bámultam. Hosszú szigetelőszalag-csíkok voltak a húgom csuklója és bokája köré tekerve. Aranyszínű, laméból készült forrónadrágot és a köldöke felett megkötött, kihívó kis selyemblúzt viselt. A haja szorosan hátra volt fogva, szemei természetellenesen tágra nyíltak, és sebesen kapkodta a levegőt az orrán keresztül, mivel a fejét az asztalhoz rögzítő szigetelőszalag a száján ment keresztül.

Próbáltam kitalálni, mit mondhatnék, de rádöbentem: a szám túlságosan ki van száradva ahhoz, hogy bármit is mondani tudjak, úgyhogy csak néztem. Deborah visszanezett. Sok mindent láttam a szemében, de leginkább félelmet, és ettől földbe gyökerezett a lábam. Soha nem láttam még félni, és nem tudtam, hogy mit csináljak. Egy fél lépést tettem Deborah felé, mire ő nekifeszült a szigetelőszalagnak. Fél? Hát persze. De tőlem? Azért jöttem, hogy megmentsem, ezt igazán tudhatná. Miért kellene félnie tőlem? Hacsak nem...

Én tettem ezt?

Mi van, ha Deborah – ígéretéhez híven – eljött hozzám, mialatt én „szunyókáltam”, és a Sötét Utast találta a Dexter-verda volánjánál? És tudtomon kívül én hoztam ide, és én rögzítettem az asztalhoz ilyen csábító pózban, anélkül, hogy rádöbentem volna, mit teszek. Ennek természetesen semmi értelme nem volt. Hazarohantam volna, hogy lerakjak magamnak egy Barbie babát, majd felszaladjak lefeküdni, hogy ismét „önmagamként” ébredjek fel, mintha valamiféle gyilkos versenyfutásban vennék részt? Lehetetlen: de...

Honnan máshonnan tudtam volna, hogy ide kell jönnöm?

Megráztam a fejem; az nem lehetséges, hogy pusztán a szerencsére hagyatkozva megtaláltam volna ezt a hűtőkonténeret a Miamiiban hemzsegő rengeteg másik között, hacsak nem tudtam pontosan, hol van. De tudtam. És ez csak úgy lehetséges, hogy voltam már itt. És ha nem ma éjszaka Debbel, akkor mikor és kivel?

– Majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy ez az a hely – szólalt meg egy hang, ami annyira hasonlított az enyémhez, hogy egy pillanatra azt hittem, én mondtam, és azon töprengtem, ezt vajon hogy érthettem. Felállt a szőr a tarkómon, és még egy lépést tettem Deborah felé – a férfi pedig előjött az árnyékból. A lámpák gyenge fénye megvilágította az arcát, a tekintetünk találkozott, a következő pillanatban pedig mintha megbillent volna a szoba, és már azt sem tudtam, hol vagyok. Szemem vad pingpongozásba kezdett köztem

és az ajtó között, illetve közte és a kis rögtönzött asztal között, és láttam, ahogy nézem, majd láttam, ahogy ő néz engem. Ezután egy vakító látomás jelent meg: magamat láttam a földön, amint mozdulatlanul ülök, és nem tudtam, hogy ez mit jelent. Nagyon nyugtalanító volt – de rögtön utána megint magamhoz tértem, bár már azt sem tudtam, hogy ez mit is jelent.

– Szinte biztosan – ismételte meg gyengéd és vidám hangján, ami olyan volt, mint Rosszcsont Rudié. – De idejöttél, úgyhogy ennek a helynek kell lennie. Nem gondolod?

Szegényes a szókincsem ahhoz, hogy felidézzem, de a helyzet az: leesett állal meredtem rá. Meg vagyok arról győződve, hogy épphogy csak nem folyt ki a nyál a számból. Egyre csak bámultam. Ő volt az. Kétségtelenül. Itt volt az a pasas, akit felvett a webkamera, az a férfi, akiről Deb és én is azt gondoltuk, hogy esetleg én is lehetek.

Ebből a távolságból már láttam, hogy ami azt illeti, ő nem én vagyok; nem egészen, és amikor erre rádöbentem, a megkönnyebbülés egy kis hulláma öntött el. Hurrá – én valaki más vagyok. Még nem örültem meg teljesen. Persze súlyosan antiszociális vagyok, és az emberöléstől sem mindig riadok vissza, de ezzel nincs is semmi gond. Viszont nem vagyok örült. Ott volt valaki, aki nem én voltam. Háromszoros hurrá Dexter agyának.

De nagyon hasonlított rám. Talán négy-öt centivel lehetett magasabb nálam, szélesebb volt a válla és a mellkasa, mintha súlyemelődézésekre járt volna. Ez és arca sápadtsága arra utalt, hogy nemrég szabadult. Arca, a sápadtságtól eltekintve, nagyon hasonlított az enyémhez; ugyanaz az orr és az arccsont, ugyanaz a tekintet, ami azt sugallja, hogy égnek a lámpák, de nincs otthon senki. Még ugyanaz az idétlen forgó is ott volt a hajában. Ugyan nem voltunk teljesen egyformák, de nagyon hasonlított rám.

– Igen – mondta. – Elsőre egy kicsit sokkoló, nem?

– Csak egy kicsit – válaszoltam. – Ki maga? És ez itt minden miért ilyen... – De nem fejeztem be, mert fogalmam sem volt, hogy milyen is ez a hely.

Tipikusan csalódott-Dexter képet vágott.

– Ó, te jó ég. És én még azt hittem, hogy már kitaláltad.

Megráztam a fejem.

– Azt sem tudom, hogy találtam ide – közöltem vele.

Gyengéden elmosolyodott.

– Valaki más vezetett ma éjjel? – és abban a pillanatban, ahogy a tarkómon lévő szőrszálak az égnek meredtek, ő felnevetett, még hozzá gépiesen, említésre sem méltó hangerővel – leszámítva azt, hogy kiköpött azon a hangon, amit gyíkagyam hátsó traktusából szoktam hallani. – És még csak telihold sincs, ugye?

– De nem is újhold van – feleltem. Nem volt éppen világklasszis ripszrt, de legalább megpróbáltam, ami a körülményeket tekintve felettebb

dicséretesnek számított. És akkor rádöbbsentem, megrészegít a tudat, hogy végre itt van valaki, aki tudja. Nem céltalan megjegyzéseket tett, amelyek csak véletlenül találtak különbejáratú céltáblám közepébe. Az ő céltáblájának is ugyanott volt a közepe. Ő tudta. Életemben először tudtam átnézni azon a parttalan folyamon, ami az én tekintetem és valaki másé között hömpölygött, és először tudtam azt mondani: ő olyan, mint én.

Bármi is voltam, ő is az volt.

– De most komolyan – kérdeztem. – Ki vagy te?

A Dexter-a-fakutya mosoly jelent meg az arcán, de mivel annyira hasonlított az enyémre, tudtam, hogy nem örömeben vigyorog.

– Mire emlékszel azelőttről? – kérdezte. Kérdésének visszhangja visszaverődött a konténer falairól, és majdnem szétrepesztette a fejemet.

27. FEJEZET

„Mire emlékszel azelőtről?” Harry is ezt kérdezte tőlem.

Semmire, apa.

Kivéve...

Képek törtek elő a kisagyamból. Mentális képek, álmok, emlékek, talán látomások? Bármik is voltak, kristálytisztán jelentek meg. És szerepelt bennük ez a hely. Talán még ez a szoba is? Nem, ez lehetetlen. Ez a konténer nem lehetett itt túl régen, és én még biztosan nem jártam benne. De a tér szűkössége, a zakatoló kompresszorból áradó hideg levegő és a homály mindegyike a hazatérés szimfóniáját zengte felém. A képeken persze nem ugyanezt a tárolót láttam – de annyira tiszták voltak, úgy hasonlítottak, olyan majdnem tökéletes-érzetük volt, leszámítva, hogy...

Pislogtam; egy látomás villant fel a szemhéjam mögött. Becsuktam a szemem.

És hirtelen egy másik konténer belseje ugrott be. Ebben a másik tárolóban nem voltak kartondobozok. Ott, abban viszont... dolgok voltak. Ott... anyánál? Láttam az arcát, mintha bujkált volna, felfelé nézett (a dolgokra), és csak az arcát láttam, a pislogásmentes, tökéletesen mozdulatlan arcát. Először nevetni akartam, mert anya olyan ügyesen elbújt. Nem láttam belőle többet, csak az arcát. Biztos vágott egy lyukat a padlóba, amibe biztos beleállt, és most felfelé kukucskál. De miért nem válaszol nekem most, hogy megláttam? Miért nem kacsint rám? És amikor nagyon hangosan rákiabáltam, még akkor sem válaszolt, meg se mozdult, nem csinált semmit, csak bámult rám. És anya nélkül én egyedül voltam.

De nem..., nem egészen egyedül. Elfordítottam a fejem, és az emlékeim is vele fordultak. Nem voltam egyedül. Valaki volt ott velem. Ez először nagyon zavaros volt, mert ugyan én voltam, de mégis valaki más, ugyanakkor úgy nézett ki, mint én, de mindketten úgy néztünk ki, mint én...

De mit csináltunk itt, ebben a dobozban? És miért nem mozdult meg anya? Neki segítenie kellene. Itt ücsörögtünk, ebben a nagy tócsában, ami, ami... Anyának meg kellene mozdulnia, kivinnie minket innét, ebből a...

– Vérből...? – suttogtam.

– Szóval emlékszel – szólalt meg mögöttem. – Ennek nagyon örülök. Kinyitottam a szemem. Majdnem szétesett a fejem. Szinte tisztán láttam a másik szoba idevetített képét. És abban a másik szobában a kicsi Dexter pont ott ült. Körbe tudtam volna rajzolni a helyet. És a másik én mellém ült, de természetesen ő nem én voltam; ő valaki más volt, valaki, akit éppen olyan jól ismertem, mint magamat, valaki, akit...

– Biney...? – kérdeztem habozva. A hangzás stimmel, de a név valahogy nem.

Boldog arckifejezéssel bólintott.

– Így hívtál. Akkoriban még nem tudtad kimondani, hogy Brian. Azt mondtad, Biney. – Megveregette a kezemet. – Semmi baj. Örülök, hogy van egy becenevem. – Szünetet tartott, az arca mosolygott, de a szemét nem vette le az enyémről. – Kistesó.

Leültem. Mellém ült.

– Mit... – nem jutottam tovább.

– Tesó – ismételte meg. „Ír ikrek” vagyunk: utánam alig egy évvel születél. Anyánk meglehetősen elővigyázatlan volt. – Az arca irtózatossá változott, nagy mosolyba torzult... Az élet minden területén – tette hozzá.

Nyelni próbáltam. Nem sikerült. Közben... Brian..., a bátyám... tovább folytatta.

– Vannak dolgok, amiket én is csak találgatok – mesélte. – De volt egy kis szabadidőm, és amikor arra biztattak, hogy tanuljak valami hasznosat, azt tettem. Most már nagyon jól tudok keresni információkat a számítógéppel. Megtaláltam a régi rendőrségi aktákat. Drága anyánk nagyon rossz emberekkel barátkozott. Importőrök voltak, csakúgy, mint én. Persze az ő árujuk kicsit érzékenyebb volt. – A mögötte lévő egyik ládába nyúlt, és elővett egy rakás kalapot, amelyeket ugró párdúc díszített. – Az én árumat Tajvanban gyártják. Az övéket Kolumbiában. Arra tippeltek, hogy anya és a barátai magánakcióba kezdtek, és olyan árut próbáltak eladni, ami – ha szigorúan nézzük – nem éppen az övék volt. Emiatt az üzlettársai megorroltak rá, és úgy döntöttek, móresre tanítják.

Óvatosan visszarakta a kalapokat a dobozba; éreztem, hogy engem néz, de mozdítani sem tudtam a fejem. Egy pillanattal később találkozott a tekintetünk.

– Itt találtak meg minket – közölte velem. – Ezen a szent helyen. – A kezét a földre rakta, és megérintette az a részt, ahol a kicsi „másik nemén” kuporgott abban a régvolt másik konténerben. – Két és fél nappal később. A földhöz ragasztott bennünket a három centiméternyi alvadt vér. – Reszelős és borzasztó volt a hangja; ugyanúgy mondta ki azt a rettenetes szót, hogy vér, mint ha én mondtam volna: megvetéssel teli, mély gyűlölettel. – A rendőrségi jelentések szerint több férfi is volt itt. Három vagy négy. Egy vagy kettő közülük akár valamelyikünk apja is lehetett. A láncfűrész természetesen nagyon megnehezítette az azonosítást. De abban biztosak, hogy csak egy nő volt. Drága jó anyánk. Te hároméves voltál. Én négy.

– De... – kezdtem bele, de semmi más nem jött ki a számon.

– Igaz – értett velem egyet Brian. – Nagyon nehéz volt téged megtalálni. Ebben az államban annyira kicsinyesek, ha örökbefogadási papirokról van szó. De megtaláltalak, kistesó. Ugye, hogy megtaláltalak? – Megint megveregette a

kezem; furcsa mozdulat volt, senkitől nem tapasztaltam még ilyet. Persze hűsvér testvért sem láttam még soha. A kézveregetés talán olyasmi, amit a bátyámmal kell gyakorolnom vagy Deborahval – és akkor egy villanásnyi aggodalom erejéig ráébredtem, hogy teljesen megfeledeztem Deborahról.

Ránéztem; két méterre feküdt tőlem, szépen leragasztva.

– Nincs semmi baja – nyugtatott meg a bátyám. – Nem akartam nélküled belekezdeni.

Furcsa vagy sem, hogy ez volt az első értelmes kérdésem, de feltettem neki.

– Honnan tudtad, hogy én is részt akarok venni benne? – Ez lehet, hogy úgy hangzott, mintha valóban részt akartam volna venni benne, de természetesen eszem ágában sem volt Deborahn kísérletezgetni. Semmiképpen. És mégis, az, hogy itt volt az én nagy és erős bátyám, és játszani akart velem, az igencsak ritka alkalom. Többet jelentett a közös szülőnél, sokkal többet, hogy olyan volt, mint én.

– Nem tudhattad – mondtam sokkal bizonytalanabb hangon, mint azt valaha is el tudtam volna képzelni magamról.

– Nem tudtam – válaszolta. – De úgy gondoltam, elég nagy rá az esély. Ugyanaz történt mindkettőnkkel. – Szélesebbé vált a mosolya, és a levegőbe emelte a mutatóujját. – A Traumatizáló Élmény – ismered a kifejezést? Olvastál már olyan szörnyetegekről, mint amilyenek mi vagyunk?

– Igen – feleltem. – És Harry, a nevelőapám is, de soha nem mesélte el nekem, mi is történt pontosan.

Brian körbemutatott a kis konténerben.

– Ez történt, kistesó. A láncfűrész, a repkedő testrészek, a... vér... – utóbbit megint ugyanolyan félelmetesen hangsúlyozta. – Két és fél napig ebben ücsörögtünk. Csoda, hogy egyáltalán túléljük, nem? Az ember szinte már Istenben is hinni kezd. Felcsillant a szeme, majd valami okból Deborah megrándult és felnyögött. Brian fittyet se hányt rá. – Úgy gondolták, te még elég fiatal vagy ahhoz, hogy rendbe gyere. Én egy picivel a megfelelő korhatár felett voltam. De mindketten klasszikus Traumatizáló Élményen mentünk keresztül. Ebben egyetért minden szakkönyv. Én ettől lettem olyan, amilyen – és arra gondoltam, hátha veled is ez történt.

– Igen – válaszoltam –, pontosan ez.

– Hát nem csodálatos? – kérdezte. – A családi kötelék.

Ránéztem. A bátyám. Ez az idegen szó. Ha hangosan kimondtam volna, biztos beledagok. Teljesen hihetetlen volt – és még abszurdabb lett volna tagadni. Úgy nézett ki, mint én. Ugyanaz volt a hobbink. Még a humorérzéke is ugyanolyan elcseszett volt, mint az enyém.

– Én csak... – Megráztam a fejem.

– Igen – válaszolta. – Beletelik egy-két percbe, amíg az ember hozzászokik a gondolathoz.

Talán még többre is – feleltem neki. – Nem vagyok biztos benne, hogy...

– Ó, te jó ég, csak nem vagyunk egy kissé finnyásak? Mindazok után, ami történt? Két és fél napot ücsörögtünk itt, kölyök. Két kisfiú, amint két és fél napig üldögélnek a vérben – mondta, nekem meg hányingerem lett, szédülni kezdtem, kalapált a szívem és lüktetett a fejem.

– Nem – nyögtem ki, és éreztem, ahogy a vállamra teszi a kezét.

– Az már nem számít – mondta. – Csak az számít, ami most következik.

– Ami most... következik – visszhangoztam.

– Igen. Ami történni fog. Most. – Egy halk, furcsa, szörcsögő, gurgulázó hang jött ki a torkán, amit minden bizonnal nevetésnek szánt, de talán ő nem tanult meg olyan jól színészkedni, mint én. – Azt hiszem, valami ilyesmit kellene mondanom: ez egész életem csúcspontja! – Ismét szörcsögő hangot adott ki. – Persze, egyikünk sem tudná ezt valódi érzéssel előadni. Végül is, nekünk nincsenek érzéseink, ugye? Mindketten szerepjátszással töltjük az életünket. Úgy megyünk végig a világon, hogy betanult szövegeket mondunk fel, és úgy teszünk, mintha ebbe az emberi lények számára készült világba tartoznánk, annak ellenére, hogy nem vagyunk emberek. És mindig, folyamatosan olyasmit keresünk, amitől érezhetünk valamit! Ezekért a pillanatokért élünk, kistesó! A valódi, őszinte, nem megjátszott érzelmek pillanataiért! Eláll tőle az ember lélegzete is, nem?

És tényleg. Pörgött a fejem, és nem mertem lehunyni a szemem, tartva attól, ami ott várhat. És – ami még rosszabb volt – ott állt mellettem a bátyám, engem nézett, és azt követelte, hogy hozzá hasonlóan legyek önmagam. És ahhoz, hogy önmagam legyek, az öccse, az, aki vagyok, muszáj volt... mit kellett tennem? A tekintetem magától Deborahra tévedt.

– Igen – mondta a bátyám, hangjában a Sötét Utas minden létező, hideg és boldog dühével. – Tudtam, hogy rá fogsz jönni. Ezúttal együtt csináljuk – jelentette ki.

Megráztam a fejem, de nem túl meggyőzően.

– Képtelen vagyok rá – ellenkeztem.

– Pedig meg kell tenned – mondta, és mindkettőnknek igaza volt. És szavainak súlya úgy nehezedett a vállamra, mintha Harry mondta volna őket (aki, jegyzem meg mellesleg, ezt soha nem értette meg), és e súly egyszerre volt tollpihe-könnyűségű, ugyanakkor olyan nehéz, mint amilyen erősen a bátyám előreösztökélt, miután talpra állított; egy lépés, kettő... Deborah meredten nézett a szemembe, de mivel itt volt a hátam mögött az a másik, nem mondhattam meg neki, hogy egészen biztosan nem fogom...

– Együtt – szólalt meg Brian. – Megint. Kukába a régi dolgokkal. Jöjjenek az újak. Előre, felfelé, befelé...! – Még egy fél lépés... Deborah tekintete rám kiabált, de...

De ő már mellettem volt, ott állt, és valami megcsillant a kezében, pontosabban két valami.

– Egy mindenkiért, mindketten egyért, ugye olvastad A három testőrt? – Az egyik kést a levegőbe dobta, az felrepült, majd visszaesett a kezébe, és ő rám fogta. Ahogy felemelte a késeket, pengéjükön felragyogott a gyenge, szórt fény, ami úgy belém égett, hogy azt csak a Brian szemében lobogó tűz múlta felül. – Gyerünk, Dexter. Kistesó. Vedd el a kést. – Úgy villogtak a fogai, mint a kések. – Kezdődik a multság.

A hangokból arra következtettem, hogy Deborah vergődni kezdett az öt leszorító ragasztószalagok alatt. Felnéztem rá. Szemében eszeveszett türelmetlenség és növekvő örület volt. Gyerünk, Dexter! Tényleg ezt akartam tenni vele? Szabadítsuk ki, és menjünk haza. Jó, Dexter? Dexter? Hahó, Dexter! Ott vagy még? Ebben nem voltam biztos.

– Dexter – szólalt meg Brian. – Természetesen nem akarom befolyásolni a döntésedet. De mióta megtudtam, hogy van egy öcsém, aki olyan, mint én, másra sem tudtam gondolni, csak erre. És te ugyanígy érzel, látom az arcodon.

– Igen – válaszoltam, még mindig Deb izgatott arcát nézve. – De muszáj, hogy vele csináljuk?

– Miért ne? Kicsoda ő neked?

Valóban, kicsoda is. Egymás szemébe néztünk Deborahval. Igazából még csak nem is a húgom, nem vérrokon, semmi ilyesmi. Persze nagyon kedveltem, de...

De kicsoda? Miért haboztam? Persze hogy nem szabad megtennem. Még gondolni se gondolhatnék rá, pedig pontosan azt csináltam. Nem csak azért, mert Debről van szó, bár ez esetben persze pont róla volt szó. Hanem, mert egy különös gondolat töltötte be szegény szerencsétlen, túlterhelt fejemet, amit képtelen voltam elhessegetni: mit szólna hozzá Harry?

Úgyhogy bizonytalanul állodogáltam, mert bármennyire is meg akartam tenni, pontosan tudtam, mit szólna hozzá Harry. Már elmondta a véleményét. A megváltoztathatatlan Harry-féle igazság. Darabold fel a rosszfiúkat, Dexter. Ne darabold fel a húgodat. De Harry nem láthatta előre ezt a helyzetet; hogy is láthatta volna? Fogalma sem volt arról, amikor lefektette Harry Törvényeit, hogy egyszer egy ilyen döntést kell majd meghoznom; álljak a húgom mellé – aki nem is a vér szerinti húgom –, vagy csatlakozzak az eredeti, százszázalékosan valódi, hús-vér bátyám – általam is nagyon kedvelt – játékához. Ezt Harry fel se foghatta, amikor annak idején elindított az úton. Harry nem tudta, hogy van egy bátyám, aki...

De álljunk csak meg egy pillanatra. Tartsa a vonalat, legyen szíves. Harry tudta... Harry ott volt, amikor az a dolog történt, nem? És magában tartotta, soha el nem árulta volna nekem, hogy van egy bátyám. Mindvégig, a hosszú, magányos évek alatt, amikor azt gondoltam, hogy belőlem csak egy van – pedig ő tudta, hogy ez nem igaz, tudta, és mégsem árulta el nekem. Mivel tartoztam Harrynek ezek után, hogy így elárult?

Sőt, ami azt illeti, mivel tartoztam ennek az alattam vergődő húsdarabnak, ennek a testvérnek maszkírozott lénynek? Főleg, ha összehasonlítom azzal a kötelezettséggel, amivel a hús-vér bátyámnak, Briannak tartozom, akivel ugyanazt az értékes DNS-t hordozzuk magunkban.

Deborah arcán egy izzadságcsepp gördült végig, majd belecsöppent a szemébe. Eszelős pislogásba kezdett, és arca egészen eltorzult, miközben igyekezett eltávolítani szeméből az izzadságot, nehogy pont emiatt kelljen levennie rólam a szemét. Meglehetősen szánalmas benyomást keltett, kiszolgáltatottan lekötözve, miközben úgy vergődött, mint egy állat, mint egy ostoba emberállat. Egyáltalán nem hasonlított rám vagy a bátyámra, az okos, tiszta, rendszerető, vértelen, pengeéles, Holdtáncos bicskás Dexterre és ő testvére.

– Szóval? – szólalt meg a bátyám, hangjából pedig kihallottam a türelmetlenséget, az elítélést és a csalódottság kezdetét.

Lehunytam a szemem. Elsötétült körülöttem a szoba, és nem tudtam megmozdulni. Anya rezenéstelen arccal bámult. Kinyitottam a szemem. A bátyám olyan szorosan állt a hátam mögött, hogy a nyakamon éreztem a leheletét. A húgom felnézett rám, anyához hasonlóan, tágra nyílt, mozdulatlan szemekkel. És a tekintete – éppúgy, mint anyáé – fogva tartott. Lehunytam a szemem: anya. Kinyitottam a szemem: Deborah.

Elvettem a kést.

Halk neszt hallottam, és egy kis meleg szellőt éreztem besurranni a konténer hűvösébe. Megpördültem.

LaGuerta állt az ajtóban, gonosz kis pisztollyal a kezében.

– Tudtam, hogy ezzel fog próbálkozni – jelentette ki. – Mindkettőjüket le kellene lőnöm. Talán mindhármost – pillantott Deborahra, majd vissza rám. – Hahh – kiáltott fel, amikor észrevette a kést a kezemben. – Doakes őrmesternek látnia kellene ezt. Igaza volt magával kapcsolatban. – És ezzel a lendülettel, ha csak egy fél másodpercre is, de felém irányította a fegyver csövét.

És ennél több idő nem is kellett. Brian gyors volt, gyorsabb, mint amit valaha is el tudtam volna képzelni. De LaGuertának sikerült elsütnie a pisztolyát, Brian enyhén megbotlott, miközben a nő mellkasába mártotta a kését. Egy pillanatig csak álltak ott, aztán már mindketten a padlón feküdtek, mozdulatlanul.

Egy kis vértócsa kezdett terjeszkedni a padlón, kettejük összekeveredett vére, Briané és LaGuertáé. Nem volt mély, nem volt széles, én mégis pánik-szerűen hátráltam az elől a rettenetes dolog elől. Csak két lépést tettem hátra, és beleütköztem valamibe, ami a bennem dörömbölő pánikhoz hasonló, elfojtott hangokat adott ki magából.

Deborah volt. Letéptem a szájáról a szigetelőszalagot.

– Jézusmária, ez mennyire fáj – szólalt meg. – Az isten szerelmére, szabadíts már ki, és hagyj abba ezt a kibaszottul elmebeteg viselkedést.

Lenéztem Deborahra. A ragasztószalag a szája körül egy vérző környezetet hagyott, ami visszaidézte bennem azt a másikat, réges-régi konténert, benne anyával. Deb meg ott feküdt, éppen úgy, mint anya. Éppen úgy, mint legutóbb, amikor a kompresszor hűvös szele felborzolta a szőrt a tarkómon, és sötét árnyékok karattyoltak körülöttünk. Pontosan úgy, mint legutóbb, úgy feküdt ott leragasztva, bámulva és várakozva, mint valamiféle...

– Az isten verje meg – szólalt meg. – Gyerünk, Dexter. Hagyd ezt abba. Ezúttal viszont kés volt nálam, ő meg kiszolgáltatottan feküdt, és most mindent megváltoztathatnék, megtehetném, hogy...

– Dexter? – szólongatott anya.

Mármint Deborah. Természetesen rá gondoltam. Egyáltalán nem anyára, aki egyszerűen csak itthagyt minket ezen a szent helyen, azon a helyen, ahol az egész elkezdődött, és most végre be is fejeződhet, azzal az égető, halálbiztos sürgetéssel, ami nagy, sötét lován galoppozik a csodálatos Hold alatt, miközben ezer intim kis hang suttogja, tedd meg... tedd meg most... tedd meg, és minden megváltozhat... olyan lehet, amilyennek lennie kell... vissza, ahol...

– Anya? – szólalt meg valaki.

– Dexter, ne már – mondta anya. Úgy értem, Deborah. De a kés már mozgásban volt. – Dexter, az isten szerelmére, hagyd abba ezt a bolondságot! Én vagyok az! Debbie!

Megráztam a fejem, és persze hogy Deborah volt az, de nem tudtam megállítani a kést.

– Tudom, Deb. Tényleg nagyon sajnálom. – A penge magasabbra emelkedett. Most csak nézni tudtam, megállítani semmiképpen. Harry enyhe, pókháló-könnyűségű érintése még mindig azt követelte tőlem, hogy figyeljek rá oda, és tisztázzuk a dolgokat, de ez annyira enyhe és gyenge volt, a vágy pedig olyan súlyos és erős, erősebb, mint valaha; mert ez volt minden, a kezdet és a vég, ami felemelt és kiemelt magamból, hogy ledobjon az alagútba, ami a vérben ülő kisfiú és a dolgok helyrehozásának utolsó esélye között feszült. Ez mindent megváltoztathat, ezzel megbüntethetném anyát, ráébrésztethetném, mit tett. Mert anyának meg kellett volna minket mentenie, de ezúttal másképp kell történnie. Ezt még Debnek is be kell látnia.

– Rakd le a kést, Dexter. – Most már nyugodtabb volt a hangja, de az a rengeteg többi hang annyival hangosabb volt, hogy Debet alig hallottam. Megpróbáltam letenni a kést, tényleg, de csak néhány centiméterrel tudtam lejjebb engedni.

– Ne haragudj, Deb, de egyszerűen nem tudom – mondtam, a huszonöt éve készülődő viharral küzdve, azért, hogy egyáltalán meg tudjak szólalni – most, hogy én és a bátyám találkoztunk, mint két villám egy sötét, holdvilágos éjjelen...

– Dexter! – kiabált rám a rossz anya, aki egyedül akart minket hagyni,

itt, abban a rettenetes, hideg vérben; a bátyám hangja az enyémmel együtt azt sziszegte, „Ribanc!”, a kés pedig felemelkedett, egészen fel...

Valami megmozdult a padlón. Talán LaGuerta? Meg nem tudtam volna mondani, de nem is volt fontos. Be kellett fejeznem, meg kellett tennem, mégpedig most.

– Dexter – szólalt meg Debbie. – Én vagyok az, a húgod. Te nem akard ezt megtenni. Mit mondana apa? – Be kell valljam, ez fáj, de... – Rakd le azt a kést, Dexter.

Megint valami mozgást és egy halk hörgést hallottam a hátam mögül. A kés felemelkedett a kezemben.

– Dexter, vigyázz! – kiáltott fel Deborah, én pedig megfordultam.

LaGuerta nyomozó fél térden állt, levegő után kapkodott, és nagy erőfeszítéssel próbálta felemelni – váratlanul nagyon nehezzé vált – pisztolyát. Emelkedni kezdett a fegyver, lassan, nagyon lassan... először a lábamat célozta, majd a térdemet...

De számított ez? Mert most mindenképpen meg kell történnie, és bár láttam, hogy LaGuerta ujjai ráfeszülnek a ravaszra, a kezemben tartott kés még csak le se lassított.

– Le fog löni, Dex! – kiabálta Deb, most már eszeveszetten. A pisztoly immár a köldökömmel szemezett. LaGuerta arcát eltorzította a rettenetes erőfeszítés, hogy összeszedje az erejét és lelőjön. Félig felé fordultam, de a kés még mindig lefelé próbált...

– Dexter! – kiabált anya/Deborah az asztalon, de a Sötét Utas hangosabb volt, és előrelendült, megragadva a kezemet, hogy...

– Dex...!

– Jó gyerek vagy, Dexter – suttogta mögöttem pihekönnyű szellemhangján Harry, és ez elég volt ahhoz, hogy egy kicsit feljebb emelkedjen a kés.

– Nem tehetek róla – suttogtam vissza, szinte eggyé válva a remegő kés nyelvével.

– Jól válogasd meg, hogy mit..., vagy KIT... ölsz meg – mondta, miközben kemény és végtelen kékségű tekintete Deborah szeméből nézett rám, olyan hatásosan, hogy már két teljes centiméterre eltávolodott a kés. – Rengeteg ember van, aki megérdemli – tette még hozzá Harry, nagyon lágyan, ám mégis felülkerekedve a belső hangzavar dühös óbégatásán.

A kés hegye megcsillant, és megállt. A Sötét Utas nem tudta lejjebb tolni, Harry nem tudta feljebb emelni. Úgyhogy ott maradt.

A hátam mögül reszelős hangot hallottam, egy dobbanást, majd egy hosszú, ürességgel teli nyögést, amely póklábú selyemsálként tekeredett a vállamra. Megfordultam.

LaGuerta a földön feküdt, előrenyújtott kezében fegyver volt, ám mozdulni sem tudott, mert Brian kése szegezte a földhöz. Alsó ajkát beharapta, szemeiben fájdalom égett. Brian mellette kuporgott, és nézte, hogyan önti el a

nő arcát a rettegés. Komor mosollyal lihegett.

– Összetakarítsunk, testvérem? – kérdezte.

– Én... én nem vagyok rá képes – válaszoltam.

A bátyám valahogy talpra küszködte magát, és jobbra-balra dülöngélve elélem állt.

– Nem vagy rá képes? – kérdezte. – Azt hiszem, én nem ismerem ezt a kifejezést. – Ujjaimat lefeszítette a késről, én pedig sem ellenállni, sem segíteni nem tudtam neki.

Most már Debraht nézte, de a hangja engem ostorozott és fantom Harry ujjait csapkodta a vállamon.

– Muszáj, kistesó. Muszáj. Nincs más választásunk. – Levegő után kapkodott, egy pillanatra összegörnyedt, majd lassan kiegyenesedett, és lassan felemelte a kést. – Én emlékeztesselek arra, hogy milyen fontos a család?

– Nem – válaszoltam, mindkét családommal (élővel és holtal egyaránt) körülzúfolva, miközben mindegyikük lármásan próbált rávenni arra, hogy mit és mit ne tegyek. És amikor a fejem – emlékezetem Harry-kék szemének utolsó „rezdülésétől” – reszketni kezdett, megismételtem:

– Nem. – Ezúttal komolyan gondoltam. – Nem. Nem tudom megtenni. Deborahval nem.

A bátyám rám nézett.

– Szar ügy – mondta. – Nagyot csalódtam benned.

És ekkor lesújtott a kés.

EPILÓGUS

Tudom, hogy ez már-már emberi gyengeség, és lehet, hogy nem több hétköznapi szentimentalizmusnál, de mindig is szerettem a temetéseket. Először is, annyira tiszták, annyira rendezettek és olyan gondosan szabályozott rítusokból épülnek fel. Ráadásul ez a konkrét esemény nagyon szép volt. A kék egyenruhás rendőrök és rendőrnők sorfalat álltak, komor arccal, rendezett külsővel és... hát, rituálisan. Volt fegyverekkel való tisztelgés, gondos zászlóhajtás és más apróságok – méltó és csodálatos műsor a megboldogult tiszteletére. Végül is, ő egy volt közülünk, egy nő, aki a „kiválasztott kevesekkel” szolgált együtt. Vagy azok a tengereszek? Mindegy, az elhunyt miami rendőr volt, és a miami rendőrök tudják, hogyan kell társukat elbúcsúztatni. Sok tapasztalatuk van már ezen a téren.

– Ó, Deborah – suttogtam halkán, és bár természetesen tisztában voltam azzal, hogy ezt nem hallhatja, de az eseményhez méltónak tűnt, és én valami méltó dolgot akartam csinálni.

Szinte már azt kívántam, bárcsak sírni tudnék, hogy törölgethessem az arcomat. Mi ketten annyira közel álltunk egymáshoz. Mocskos és kellemetlen módon végezte, rendőrhöz méltatlanul – egy elmebeteg gyilkos kaszabolta halálra. Az erősítés későn érkezett; már rég vége volt, mire bárki a közelébe juthatott volna. De önzetlen bátorságával példát mutatott nekünk: hogyan kell élnie és meghalnia egy rendőrnek. Természetesen ez csak idézet, de benne van a lényeg. Tényleg remek beszéd volt, nagyon megindító, már amennyiben van mit megindítani az emberben. Bennem nincs ilyesmi, de felismerem a mesterművet, és ez bizony az volt. És mivel magával ragadott a rendőrök néma bátorsága és a civilek sírdogálása, önkéntelenül is sóhajtottam egy nagyot.

– Ó, Deborah – ismételttem meg egy kicsit hangosabban, már-már érzésekkel felvértezve. – Drága, drága Deborah.

– Hallgass már, te seggfej – suttogta vissza, miközben belém vágta a könyökét. Nagyon jól nézett ki az új tisztai egyenruhájában, ez volt a legkevesebb, amit megérdemelt, miután azonosította és majdnem elkapta a Tamiami Mészárosost. Most, hogy az egész rendőrség őt keresi, előbb vagy utóbb minden bizonnyal megtalálják a bátyámat – persze, ha csak ő nem talál meg előbb mindenkit. Mivel erőteljesen az eszembe véste a család fontosságát, reménykedtem, hogy szabaddal marad. És Deborah is rendbe fog jönni, most, hogy megkapta az előléptetést. Nagyon meg akart nekem bocsátani, és már javarészt meg is győzte magát Harry Bölcsességéről. Mi is családtagok vagyunk, és ez meg is mutatkozott a végén, nem? Innen már csak egy nem túl nagy ugrás,

hogy olyannak fogadjon el, amilyen vagyok, nem? Mindent olyannak, mint amilyenek most, és amilyenek valójában mindig is voltak.

Megint sóhajtottam.

– Hagyd már abba! – sziszegte, és a miami zsaruk merev sorfalának vége felé intett a fejével. Odanéztem. Doakes őrmester bámult vissza rám. Egyszer sem vette volna le rólam a tekintetét, még akkor sem, amikor egy marék földet dobott LaGuerta nyomozó koporsójára. Annyira biztos volt abban, hogy a dolgok nem olyanok, mint amilyenek látszanak. Kétségem sem volt afelől, hogy eljön majd értem, kopóként szimatolva ered a nyomomba, és le fog majd vadászni, végez velem, azért, amit tettem, és amit minden bizonnyal újra és újra meg fogok tenni.

Megszorítottam a húgom kezét, a másik kezemmel pedig megsimogattam a zsebemben lévő üveglap hűvös, kemény élet; egy kis csepp vér, ami nem szállt a sírba LaGuertával, hanem örökké él majd a polcomon. Ez megnyugtató, és már nem nehezteltem Doakes őrmesterre azért, amit gondolt vagy csinált. Hogy is neheztelhettem volna? Ő sem tehet arról, hogy milyen, vagy hogy mit csinál – mint ahogy más sem. El fog jönni értem. Mi más tehetne?

Mit tehetne bármelyikünk? Mindannyian belső hangjaink kiszolgáltatót áldozatai vagyunk; de most tényleg, mit tehetnénk?

Nagyon szerettem volna egy könnycseppet hullatni. Olyan szép volt ez az egész. Éppen olyan szép, amilyen a következő telihold lesz, amikor találkozom majd Doakes őrmesterrel. És a dolgok megint olyanok lesznek, mint régen, amilyenek mindig is voltak az alatt a gyönyörű, ragyogó Hold alatt.

A csodálatos, kövér, muzsikáló, vörös Hold alatt.

Jeff Lindsay 1952-ben született, és korábban színpadi szerzőként dolgozott, akinek műveit nagy kritikai sikerrel játszották New Yorkban és Londonban is. Jelenleg Floridában él feleségével, a szintén író Hilary Hemingwayjel, aki Ernest Hemingway unokahúga. Közösén írták a *Hunting With Hemingway (vadászat Hemingwayjel)* című dokumentumregényt. Lindsay számára a Dexter-könyvek hozták meg az átütő sikert. Többszörös díjnyertes tévésorozat készült belőlük a *Sírhant művekből* is ismert Michael C. Hall-lal a főszerepben.

